

mg.yoe.com

A COMPANION OF

KINGS

GEORGE R. R. MARTIN

မျိုးဇော်ဝင်း

ဘုရင်ငါးပါး ပဋိပက္ခများ

၂

mg.yoe.com

mgyc.com

မျိုးဇော်ဝင်း

ဘုရင်ငါးပါး ၊ ပဋိပက္ခများ

၂

ဘုရင်ငါးပါး - ၂၊ တန်ဖိုး-၇၅၀၀ ကျပ်

9 720171 751402

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လ
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးမင်းထက်ဟန်၊ တောင်ဇလပ်နီစာပေ (၀၂၇၇၄)
- အမှတ် ၃၉/၆၀၁၊ ပထမထပ်၊ ရန်ပြေ ၁၂ လမ်း။
- ၃-ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - ပုံရိပ်ရှင် ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၈၃၆)
- အမှတ် (၈)၊ အိမ်ကြီးလမ်း၊ ရေကျော်၊
- ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - ကိုလက်ျာ
- ဖလင် - Eagle
- အတွင်းအပြင်အဆင် - မခိုင်ချို
- စာစစ် - ဇလပ်နီ
- တန်ဖိုး - ၇၅၀၀ ကျပ်

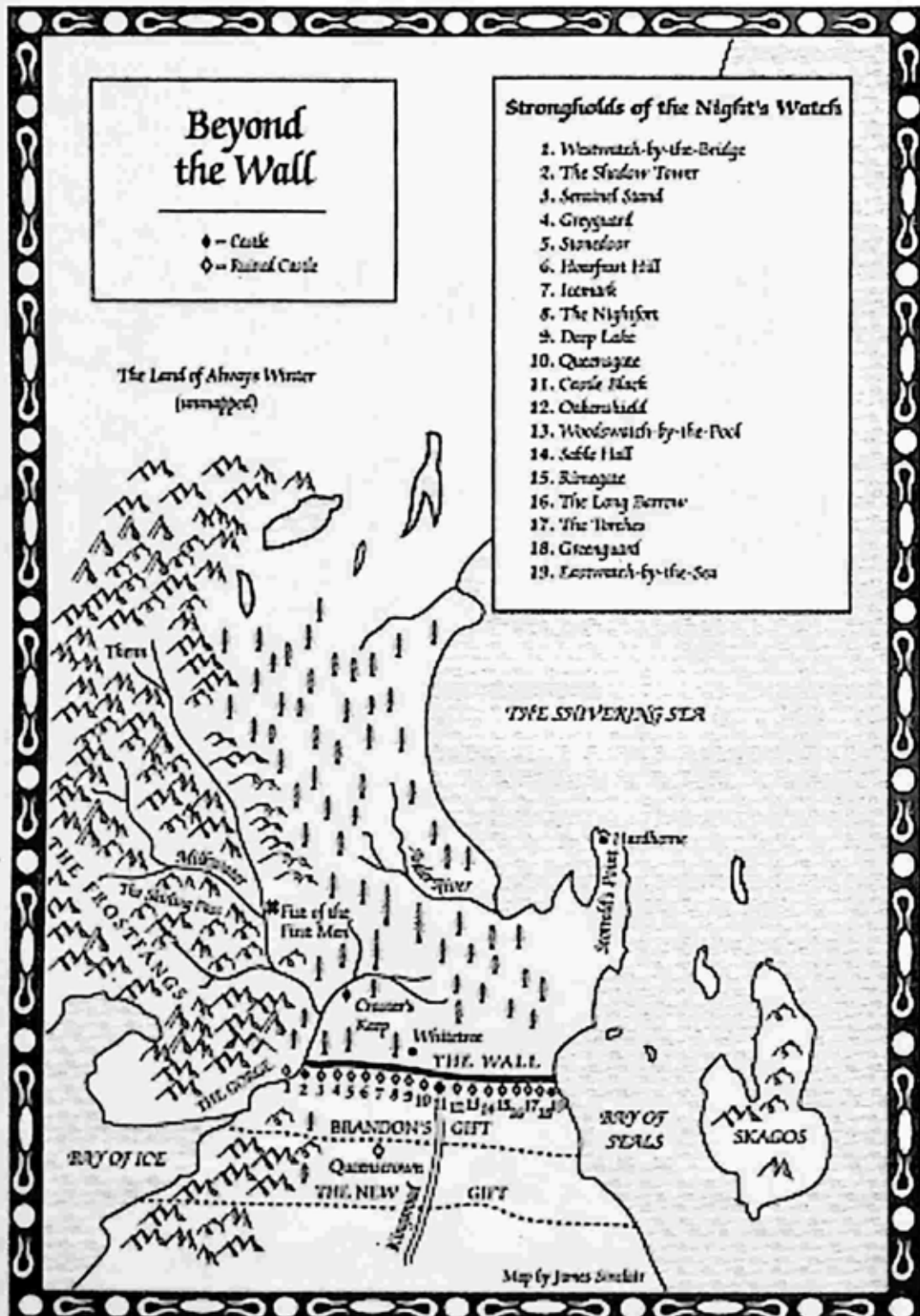
၈၀၈-၈၄

မျိုးဇော်ဝင်း
 ဘုရင်ငါးပါးနှင့်ပဋိပက္ခများ ၂
 မျိုးဇော်ဝင်း၊ - ရန်ကုန်။
 တောင်ဇလပ်နီစာပေတိုက်၊ ၂၀၂၀။
 စာ-၅၂၀၊ ၁၂.၅ x ၁၈.၅ စင်တီ
 (၁) မျိုးဇော်ဝင်း

A Clash of Kings - 2

ချွန်

တဖြောက်ဖြောက်ကျနေသော မိုးရေစက်များသည် စမ်းချောင်းကို ဖြတ်သန်းကာ မြင်းစီးနေသော ဂျွန်၏ မျက်နှာကို လာစင်နေသည်။ သူ့ဘေးတွင် တပ်ချုပ်ကြီးမော်မွန်က ဆိုးရွားသော ရာသီဥတုကို တတွတ်တွတ် ကျိန်ဆဲရင်း လိုက်ပါလာသည်။ မိုးရေများစိုရွှဲပြီး အမွှေးများဖွာနေသော သူ့ကျီးက သူ့ပခုံးထက်တွင် ထိုင်နေ၏။ သူ့သခင်လို မှန်တေတေ မျက်နှာထားနှင့်ဖြစ်သည်။ လေတစ်ချက်ငွေလိုက်လျှင် သစ်ရွက်များက ငှက်သေကောင်များပမာ သူတို့ကိုယ်ပေါ် ကျလာကြသည်။ ‘ခြောက်ခြားဖွယ်တောနက်ကြီး’ ဂျွန်က တွေးလိုက်သည်။

ဆမ်တစ်ယောက် အနောက်မှ လိုက်လာနိုင်ပါစေဟု သူ ဆုတောင်းမိသည်။ ဆမ်က ရာသီဥတုကောင်းနေလျှင်ပင် မြင်းကောင်းကောင်းမစီးတတ်ပေ။

ခြောက်ရက်ဆက်တိုက် မိုးရွာသွန်းခြင်းကြောင့် မြေသားက ချောမွတ်ပျော့ပျောင်းနေ၏။ လေတိုက်ခတ်လျှင် မိုးရေစက်များက မျက်လုံးထဲ ဝင်လာသေးသည်။ တံတိုင်းကြီးလည်း အရည်ပျော်ကျနေလောက်ပြီ။ သည်လိုအချိန်

လေပန်စာပေ

လောက်ဆိုလျှင် ပစ်ခတ်နှင့် တူဒီတို့သည် တပ်သားများစုဝေးရာခန်းမထဲတွင်
မီးတောက်ပိုင် ထိုင်သောက်နေလောက်ပြီ။ ဂျွန်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို
မနာလို ဖြစ်မိ၏။ သူ့သိုးမွေးဝတ်ရုံက စိမ့်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေသည်။
ရင်အုပ်ကာချပ်နှင့် ဓား၏အလေးချိန်ကြောင့် လည်ပင်းနှင့် ပခုံးတို့က တဆစ်
ဆစ် နာကျင်နေသည်။ ငါးဆားနယ်၊ အမဲသားဆားနယ်နှင့် ဒိန်ခဲတို့ကိုလည်း
ငြီးငွေ့နေပြီ။

အမဲလိုက်တံပိုးခရာသံက မိုးသံတဖြောက်ဖြောက်ကြားမှ တုန်ယင်
စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘတ်ခ်ဝဲလ် မှုတ်တာပဲဟေ့”
တပ်ချုပ်ကြီးက ကြေညာလိုက်သည်။
“နတ်ဘုရားတွေ မစတာပဲ။ ခရက်စ်တာ ရှိနေသေးတယ်”
ကျီးက အတောင်တစ်ချက်ခတ်လိုက်ပြီး...
“ပြောင်း ... ပြောင်း” ဟု အာလိုက်သည်။

ခရက်စ်တာနှင့် သူ့ခံတပ်အကြောင်း ပုံပြင်များကို တံတိုင်းကြီးပေါ်
တွင် ဂျွန် မကြာခဏ ကြားဖူးသည်။ ယခုတော့ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ရ
တော့မည်။ ရွာအလွတ်ခုနစ်ရွာကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီးနောက် ခရက်စ်တာသည်
လည်း အခြားသူများလို ပျောက်နေလောက်ပြီ။ သို့မဟုတ် သေဆုံးနေလောက်
ပြီဟု ယူဆထားခဲ့ကြသည်။ ‘ဝက်ဝံအိုကြီးကတော့ သူလိုချင်နေတဲ့ အဖြေ
တစ်ခုခုကို ရကောင်းရသွားနိုင်တယ်’ ဂျွန်က တွေးလိုက်သည်။

မသတိဖွယ်ကောင်းသော ဂုဏ်သတင်းနှင့် ကျော်ဇောသော်လည်း
ခရက်စ်တာသည် ညကင်းမျှော်စင်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သည်ဟု သိုရန်စမောလ်ဝူဒီ
က ကျိန်ပြောခဲ့သည်။

“ဒီလူက နည်းနည်းတော့ ဂေါက်နေတယ်။ အဲ့ဒါကို မငြင်းပါဘူး။
တပ်ချုပ်ကြီးလည်း ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ ဟောဒီတောထဲမှာ ဘဝတလျှောက်
လုံး နေကြည့်ပါလား။ သူ့လိုပဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သူက ကင်းထောက်သမား
တိုင်းကို အရိပ်ခိုခွင့်ပေးတယ်။ မီးလှုံခွင့်ပေးတယ်။ သူက မနစ်ရေဒါကို မေတ္တာ
ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ကို အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ ပေးမှာပါ” ဟု ပြောခဲ့
သည်။

‘စားစရာ ပူပူနွေးနွေးနဲ့ အဝတ်တွေခြောက်အောင် မီးလှုံခွင့် ပေးရင် ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ’ ဟု ဂျွန်က ထိုစကားကိုကြားတုန်းက တွေးခဲ့သည်။ ခရက်စ်တာသည် မုဒိန်းကောင်း၊ လူလိမ်၊ ငကြောက်၊ အမျိုးကိုပြန်သတ်သူ ဖြစ်သည်။ လူကုန်ကူးသူများ၊ နတ်ဆိုးများနှင့်လည်း အဆက်အသွယ် ရှိကြောင်း ခိုင်ဝင်က ပြောခဲ့သည်။

“ဂျွန်”

တပ်ချုပ်သခင်ကြီးက ခေါ်လိုက်သည်။

“နောက်ကလူတွေကို အသိပေးလိုက်။ ခရက်စ်တာရဲ့မိန်းမတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်မလုပ်ဖို့ ခေါင်းဆောင်တွေကို သတိပေးလိုက်။ ယောက်ျား တွေကို လက်မသရမ်းဖို့နဲ့ အဲ့ဒီမိန်းမတွေနဲ့ လိုတာထက်ပိုပြီး စကားမပြောဖို့ သေချာမှာလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ သခင်ကြီး”

ဂျွန်က မြင်းကို ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာပေါ် မိုးစက်များ လာစင်သည့် အရသာကို သူ သဘောကျသည်။ သို့သော် မိုးဖွဲခဏရွာတုန်း သာ ဖြစ်သည်။ သူဖြတ်ကျော်သွားသည့် လူတိုင်းသည် ငိုကြွေးနေကြသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ လူတန်းကြီးက မိုင်ဝက်ခန့် ရှည်လျားသည်။ လူတန်းကြီး၏ အလယ်တွင် ပျော့ဖတ်ဖတ်ဦးထုပ်အပိုင်း ဆောင်းထားသော ဆမ်ဝဲလ်တာလီ ကို တွေ့ရသည်။ သူက စွတ်ဖားမြင်းတစ်ကောင်ကို စီးနင်းထားသည်။ မိုးရေစက် များက ကျီးလှောင်အိမ်များပေါ် ဖုံးအုပ်ထားသည့် သလဘက်များပေါ် ကျနေရာ ကျီးများက ဆူညံစွာအာရင်း ယောက်ယက်ခတ်နေကြသည်။

“ကျီးလှောင်အိမ်ထဲမှာ မြေခွေးထည့်ထားတာလား”

ဂျွန်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ဆမ်က ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်ရာ ဦးထုပ်ပေါ်ရှိရေများက သူ့ကိုယ် ပေါ် စီးကျလာသည်။

“အိုး ... ဟယ်လို ဂျွန်။ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ကလည်း ငါတို့လိုပဲ မိုးကို မုန်းတယ်”

“မင်းဘယ်လိုလဲ ဆမ်”

“တစ်ကိုယ်လုံး စိ၌နေတယ်။ အခုထိတော့ မသေသေးပါဘူး”

ဆမ်က ကြိုးစားပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ။ ခရက်စ်တာရဲ့ခံတပ်က ရှေ့နားတင်ပဲ။ နတ်ဘုရားတွေ သနားကြင်နာမယ်ဆိုရင် ငါတို့ကို သူ့ခံတပ်ထဲက မီးပုံဘေးမှာ အိပ်စက်ခွင့် ပေးမှာပါ”

ဆမ်က မရေမရာ ဖြစ်သွားသည်။

“ခရက်စ်တာက ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူရိုင်းတစ်ယောက်လို့ အက်ဒ် ပြောတယ်။ သူက သူ့သမီးတွေနဲ့ ပြန်လက်ထပ်တယ်။ ဘာဥပဒေကိုမှ မလိုက်နာဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ဥပဒေနဲ့ နေတယ်တဲ့။ သူ့သွေးကြောထဲမှာ အမည်းရောင် သွေးတွေ စီးဆင်းနေတယ်လို့ ဒိုင်ဝင်က ဂရန်းကို ပြောတယ်။ သူ့အမေက လူရိုင်းမ။ သူ့အဖေက ညကင်းမျှော်စင်က ကင်းထောက်သမား။ အဲ့ဒီတော့ သူက မျိုး.....”

မပြောသင့်သည့် စကားလုံးမှန်း ရုတ်တရက် အသိဝင်လာသဖြင့် ဆမ်က ဆက်မပြောတော့ချေ။

“မျိုးမစစ်ပေါ့”

ဂျွန်က အဆုံးသတ်ပေးလိုက်ပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“မင်း ပြောလို့ရပါတယ်ကွာ။ ငါလည်း အဲ့ဒီစကားလုံးကို အရင်တုန်းက ကြားဖူးပါတယ်။ ငါ ဆာအော့တင်ကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်။ ခရက်စ်တာရဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ သွားမရှုပ်နဲ့နော်”

ဆမ်ကို သတိပေးရန် လိုအပ်သည့်ပမာ ဂျွန်က ပြောလိုက်သည်။ ဂျွန်က မြင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကန်လိုက်သည်။

“ငါတို့ စခန်းချပြီးမှ အေးဆေးပြောကြမယ်”

ဂျွန်က နောက်ချန်တပ်နှင့် လိုက်ပါလာသော ဆာအော့တင်ပိုင်သာကို အသိပေးရန် ဆက်သွားသည်။ ဆာအော့တင်၏မျက်နှာသည် ဇီးသီးပမာ သေးသေးလေးဖြစ်သည်။ ဂျီအော်မော်မွန်နှင့် အသက်သိပ်မကွာပေ။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် နှမ်းနယ်နေသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ ဂျွန်က ပြောပြသောအခါ...

“သတင်းကောင်းပဲဟေ့။ မိုးရေတွေကတော့ အရိုးထဲထိအောင် စိမ့်ဝင်နေပြီ” ဟု ပြန်ပြောခဲ့သည်။

တပ်ချုပ်ကြီးဆီ ပြန်သောအခါ ဂျွန်က စစ်ကြောင်းမှမလိုက်တော့ဘဲ ပိုမြန်အောင် တောအုပ်ထဲက ဖြတ်လေသည်။ မြင်းသံလူသံတို့ကို အစိမ်းရောင် တောအုပ်ကြီးက စုပ်ယူလိုက်သလို အသံတို့က တဒဂီအတွင်း ပျောက်ကွယ် သွားပြီး သစ်ရွက်များ၊ သစ်ကိုင်းများ၊ ကျောက်တုံးများပေါ်ကျသော ရေသံတို့ ကိုသာ ကြားရတော့သည်။ ဂျွန်က ဝက်သစ်ချပင်ကြီးများ၊ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးများ ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ဆက်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင် သစ်ကိုင်းများက ထူထပ် သိပ်သည်းစွာ ပေါက်နေသဖြင့် ပေါင်းမိုးလိုဖြစ်နေရာ ခေါင်းပေါ် ရေသိပ်မကျ တော့ပေ။ တောနှင်းဆီပင်များ ကပ်ပေါက်နေသော သစ်အယ်ပင်ကြီးကို ကျော်သွားသောအခါ တစ်နေရာမှ သစ်ရွက်လှုပ်ခတ်သံကို သူ ကြားလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်”

ဂျွန်က အော်ခေါ်သည်။

“ဂိုဏ် ... ငါ့ဆီလာခဲ့”

ချုံနွယ်များကြားမှ ထွက်ပေါ်လာသူက မီးခိုးရောင်အမွှေးပွ မြင်းကို စီးနင်းထားသော ခိုင်ဝင်ဖြစ်သည်။ ဂရုန်းက သူ့အနောက်တွင် အုန်းခွံရောင် မြင်းကို စီးထားသည်။ ဝက်ဝံအိုကြီးသည် ရန်သူများ ချည်းကပ်လာလျှင် သတိ ပေးနိုင်ရန် စစ်ကြောင်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချပ်ရှိ တောအုပ်ထဲတွင် နှစ်ယောက် တစ်တွဲစီ ကင်းထောက်လွတ်ထားသည်။

“သခင်စနိုးပဲ”

ခိုင်ဝင်က ဝါကြင့်ကြင့်သွားများပေါ်အောင် ပြုံးပြလေသည်။

“မင်းဝံပုလွေ ပျောက်နေလို့လား”

“အမဲလိုက်ထွက်နေတယ်”

ဂိုဏ်က စစ်ကြောင်းနှင့်အတူ သွားရတာကို မနှစ်မြို့ပေ။ သို့သော် ခပ်ဝေးဝေးလည်း မသွားတတ်ပေ။ တခါတရံ တစ်နေကုန်ပျောက်နေသော် လည်း ညဘက် စခန်းချသည့်အခါ ဂျွန်ရှိသည့် တပ်ချုပ်ကြီး၏ရွက်ဖျင်တဲဆီ ပြန်လာမြဲဖြစ်သည်။

“အမဲလိုက်ထွက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါးများထွက်တာ။ မိုးက ဆက်တိုက်ရွာတော့ နေရာတိုင်းမှာ ရေကြီးနေပြီ”

ဒိုင်ဝင်က ပြောသည်။

“မိုးရွာတော့ သီးနှံအထွက်တိုးတယ်လို့ ကျွန်တော့်အမေ အမြဲပြောတယ်”

ဂရန်းက ပြောသည်။

“မိုးကြီးရင်တော့ အပင်တွေ ပျက်စီးတယ်ကွ။ မိုးရွာတော့လည်း ကောင်းပါတယ်။ တကူးတက ရေချိုးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

ဒိုင်ဝင်က ပြောသည်။

“ဘတ်ခ်ဝဲလ်က ခရက်စ်တာကို ရှာတွေ့သွားပြီ”

“ရှာတွေ့ရအောင် ပျောက်နေတာမှမဟုတ်တာ”

ဒိုင်ဝင်က ခပ်ဟဟ ရယ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ကောင်လေးတွေ ခရက်စ်တာရဲ့မိန်းမတွေကို နှာဘူး မထမိစေနဲ့နော်”

ဂျွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“သူတို့အားလုံးကို ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဘူးမလိုလား ဒိုင်ဝင်”

“ဒါပေါ့ကွ။ ခရက်စ်တာမှာ လက်ဆယ်ချောင်းနဲ့ ယီးတစ်ချောင်းပဲ ရှိတာ။ ဆယ့်တစ်ကျော်ရင် သူ မရေတတ်တော့ဘူး”

“သူမှာ အမှန်တကယ် မိန်းမဘယ်နှယောက် ရှိတာလဲ”

ဂရန်းက မေးသည်။

“မင်းဘယ်တော့မှ မရနိုင်သလောက်ပေါ့ ညီလေးရေ။ ကလေးမွေးရတာက သိပ်မခက်ပါဘူး။ ဟော ဟိုမှာ မင်းကောင်ကြီးပြန်လာပြီ စနိုး”

ဂိုဏ်းက အမြီးတန့်န့်နှင့် ဂျွန်၏မြင်းနား ရောက်လာသည်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုက တိတ်ဆိတ်ညင်သာသဖြင့် သူ့ရောက်လာတာကို ဂျွန် မသိလိုက်ချေ။ ဂရန်း၏မြင်းက သူ့အနံ့ရတာနှင့် နှာတရှူးရှူးမှုတ်သည်။ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် မြင်တွေ့နေကျဖြစ်သော်လည်း မြင်းများသည် ဒိုင်းယားဝံပုလွေကို မြင်သည်နှင့် ဂနာမငြိမ်ကြတော့ပေ။

“ငါနဲ့လိုက်နဲ့ ဂိုဏ်း”

ရွှန်က ပြောပြီး ခရက်စ်တာ၏ခံတပ်ဆီ ဆက်သွားလေသည်။

ကျောက်သားခံတပ်ကြီးတစ်ခုကို တံတိုင်းကြီး၏အလွန်တွင် မြင်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ရွှန် မျှော်လင့်မထားသော်လည်း သစ်သားအချွန်များ ဖြင့် စည်းရုံးကာထားသော သစ်ခံတပ်တစ်ခုကိုတော့ စိတ်ကူးထဲတွင် ပုံဖော် ကြည့်ဖူးသည်။ သူတွေ့လိုက်ရသည့်အရာကား ဝက်ခြံတစ်ခြံ၊ သိုးခြံအလွတ် တစ်ခြံနှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ပြတင်းပေါက်မဲ့ ရှည်မျောမျော တစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံး ဖြစ်သည်။ မြက်များကို မိုးထားသည်။ တောင်ကုန်းဟု ခေါ်ဆိုင်နိုင်သော ကုန်းမြင့်လေးပေါ်တွင် တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် ရေနုတ်မြောင်းတူးထားသည်။ အညှို့ရောင် ရေများက နိမ့်ရာဘက်ကို ဒလဟော စီးဆင်းနေသည်။

သူတို့သည် ပွင့်လျက်ရှိနေသော ဂိတ်ပေါက်တစ်ပေါက်ကို အနောက်တောင်ဘက်တွင် ရှာတွေ့သွားသည်။ ဝက်ဝံအရိုးခေါင်းနှင့် သိုးအရိုးခေါင်းတို့ကို တံခါးတစ်ဖက်တစ်ချပ်စီတွင် တိုင်ထောင်၍ ချိတ်ဆွဲ ထားသည်။ ဝက်ဝံခေါင်းတွင်တော့ အသားနည်းနည်း ကျန်သေးသည်။ ခရက်စ်တာ၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရွှန် ရောက်သောအခါ ဂျာမန်ဘတ်ခ်ဝဲလ်၏ ကင်းထောက်များနှင့် သိုရန်စမောလ်ဝူဒ်၏ ရှေ့ပြေးတပ်များသည် မြင်းများကို ချည်နှောင်ထားပြီးကြပြီး ရွက်ဖျင်တဲများ ဆောက်လုပ်ရန်ပင် ပြင်ဆင်နေ ကြပြီ။ ဝက်ခြံထဲတွင် ဝက်မကြီး သုံးကောင်နှင့် ဝက်ပေါက်တစ်အုပ်ကြီး ရှိသည်။ ဝတ်လစ်စလစ် ကလေးမလေး တစ်ယောက်က မိုးထဲလေထဲတွင် မုန်လာဥ တူးနေသည်။ မိန်းမနှစ်ယောက်က ဝက်တစ်ကောင်ကိုသတ်ရန် ကြိုးချည်နေကြသည်။ ထိုဝက်က ဆိုးဆိုးရွားရွား အော်နေသဖြင့် လူများပင် စိတ်ညစ်ရသည်။ ချတ်၏ အမဲလိုက်ခွေးများက ထဟောင်ကြသည်။ ခရက်စ် တာ၏ ခွေးနှစ်ကောင်က ပြန်ဟောင်သည်။ ဂိုဏ်းကို မြင်သောအခါ တချို့ခွေးများ က ထွက်ပြေးသွားကြပြီး တချို့ခွေးများက မာန်ဖီကာ ဟိန်းဟောင်ကြသည်။ ဇိုင်းယားဝံပုလွေက သူ့သခင်လိုပင် လျစ်လျူရှုထားသည်။

‘ငါတို့ထဲက အယောက်သုံးဆယ်လောက်တော့ နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်ရတော့မယ်။ ငါးဆယ်လောက်တောင် ဆန်နိုင်တယ်’ ရွှန်က ခန်းမကြီးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်လိုက်သည်။ ဤခန်းမကြီးထဲတွင် မည်သည့်

mgyoe.com

နည်းနှင့်မှ လူနှစ်ရာမဆန်နိုင်သောကြောင့် အများစုကတော့ အပြင်ထွက် အိပ်ကြရမည်။ သို့သော် မည်သည့်နေရာတွင် အိပ်ကြမည်နည်း။ ခြံဝင်း တစ်ခုလုံး ဒူးအထိရောက်အောင် ရေကြီးနေသည်။ တခြားနေရာများတွင် လည်း ရွံ့ဖွက်များ ဖြစ်နေပြီ။ စိတ်ပျက်ဖွယ် ညတစ်ညကို ထပ်မံကြုံတွေ့ရ ဦးမည်။

တပ်ချုပ်ကြီးက သူ့မြင်းကို အက်ဒိထံ အပ်ထားခဲ့သည်။ အက်ဒိက မြင်းခွာပေါ်က ရွံ့များကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသည်။ ဂျွန် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက် သောအခါ သူက...

“တပ်ချုပ်ကြီးက ခန်းမထဲမှာ” ဟု ပြောပြသည်။

“မင်းရောက်လာရင် အထဲလွှတ်လိုက်ဆိုပြီး မှာထားတယ်။ ဝံပုလွေ ကိုတော့ အပြင်မှာထားခဲ့တာ ကောင်းမယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ခရက်စ်တာရဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို စားပစ်ချင်လောက်အောင် ဗိုက်ဆာနေတဲ့ပုံပဲ။ အမှန်ကို ပြောရရင် ငါလည်း ကလေးတစ်ယောက်ကို စားပစ်ချင်လောက် အောင် ဆာနေပြီကွ။ မင်းသွားတော့။ မင်းရဲမြင်းကို ငါကြည့်ထားပေးမယ်။ အထဲမှာ နွေးတယ်လို့ ငါ့ကို လာမပြောနဲ့နော်။ ငါ့ကို အထဲဝင်ခွင့် မပေးထား သေးဘူး”

အက်ဒိက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မြင်းခွာတွင်ကပ်နေသော ရွံ့တစ်တုံး ကို ခွာချလိုက်သည်။

“ဒီရွံ့တွေက မင်းရဲအမြင်မှာ ချိုးနဲ့တူနေလို့လား။ တောင်ကုန်းတစ်ခု လုံးက ခရက်စ်တာရဲချီးတွေ ဖြစ်နိုင်မလား”

ဂျွန်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူက ဒီမှာနေတာ ကြာပြီလေ”

“ငါလခွမ်း... ဝက်ဝံကြီးဆီ သွားပါတော့ကွာ”

“ဝိုစ်၊ ဒီမှာနေခဲ့”

ဂျွန်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ခန်းမ၏ တံခါးများမှာ ဒရယ်သားရေ နှစ်ချပ်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဂျွန်က တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး တံခါးထုပ်တန်းနှင့် မတိုက်မိအောင် ခေါင်းငုံ့၍ ဝင်လိုက်သည်။ နှစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိသော ကင်းထောက်

ခေါင်းဆောင်များ ရောက်နှင့်နေကြပြီ။ ထိုသူများက ခန်းမအလယ်ရှိ မီးပုံဘေးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသည်။ ခန်းမထဲတွင် ကျပ်ခိုးစော်၊ ချီးစော်၊ ခွေးစော်တို့ နံနေသည်။ မီးမွှေးထားသည့်တိုင် စိုထိုင်းနေဆဲဖြစ်သည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ ရေယိုနေသည်။ ခန်းမကြီးထဲတွင် အခန်းထပ်ဖွဲ့ထားခြင်း မရှိပေ။ လှေကားဖြင့် တက်ရသော အိပ်ရာကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသည်။

တံတိုင်းကြီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည့်နေ့ကို ဂျွန် မှတ်မိသေးသည်။ အပျိုရည်ပျက်တော့မည့် မိန်းမပျိုလေးပမာ ရင်ဖိုနေခဲ့သည်။ သို့သော် တံတိုင်းကြီးအလွန်ရှိ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုများနှင့် အံ့ဖွယ်များကို တွေ့မြင်ချင်စိတ်က ပိုများခဲ့သည်။ 'ဒါကလည်း အံ့ဖွယ်တစ်ခုပဲ။ ပစ်ပစ်နဲ့ တူဒီတို့ မမြင်ရတာ သနားစရာပဲ' ဟု ဂျွန်က ခန်းမကြီးကို လေ့လာကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်လိုက်သည်။

ခရက်စ်တာက မီးပုံရှေ့တွင် ခပ်မြင့်မြင့် ထိုင်ခုံတစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေသည်။ တပ်ချုပ်ကြီးပင် အခြားသူများနှင့်အတူ ခုံတန်းရှည်များပေါ်တွင် ထိုင်ရသည်။ ကျီးက သူပခုံးပေါ်တွင် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ ဂျာမန်ဘတ်ခ်ဝဲလ်က တပ်ချုပ်ကြီး၏အနောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ရင်အုပ်ကာချပ်အပေါ် ထပ်ဝတ်ထားသည့် တောက်ပပြောင်လက်နေသော သားရေထည်မှ ရေတောက်တောက် ကျနေသည်။ သိုရန်စမောလ်ဝူဒ်က သေဆုံးသွားခဲ့သော ဆာဂျရေမီ၏ ရင်အုပ်ကာချပ်နှင့် ဆေဘဲလ်သား အနားကွပ်ထားသော ဝတ်ရုံကို လွှားခြုံထားသည်။

ခရက်စ်တာက သိုးသားရေဂျာကင် ဝတ်ထားပြီး ဟောင်းနွမ်းနေသော သားရေဝတ်ရုံကို လွှားခြုံထားသည်။ လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်တွင် လေးလံသည်ဟုထင်ရသော ရွှေနှင့်တူသည့် လက်ကောက်တစ်ကွင်းကို ဝတ်ထားသည်။ မီးခိုးရောင်ဆံပင်များက ဖြူဖွေးနေပြီး အကျဘက် ရောက်နေသည့်တိုင် သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဩဇာရှိသူတစ်ဦးနှင့် တူလှသည်။ နှာခေါင်းပြားပြား၊ ပါးစပ်ညွတ်ညွတ်တို့က သူ့မျက်နှာကို အကျည်းတန်စေသည်။ ဂျွန်က အမယ်အိုကြီး နန်၏ ပုံပြင်များထဲက လူအရိုးခေါင်းဖြင့် သွေးများသောက်သုံးသော ရက်စက်ကြမ်းတမ်းသည့် လူသားမျိုးနွယ်စု တစ်စုကို ပြန်အမှတ်ရမိ

သည်။ ခရက်စ်တာသည် ကျောက်သားကိုင်းခွက်ဖြင့် အဝါဖျော့ရောင် ဗျစ်ရည်ကို သောက်နေသည်။

ခရက်စ်တာက မော်မွန်ကို ပြောပြနေသည်။

“ဘန်ဂျန်စတာ့ခ်ကို မတွေ့တာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ။ အမှန်ပြောရင် ကျုပ်တို့က အမြဲတွေ့နေကျပဲ”

အနက်ရောင်ခွေးပေါက် တစ်ဒါဇင်ခန့်နှင့် ကုပ်ချောင်းချောင်းလုပ်နေသော ဝက်တစ်ကောင်ကို ခုံတန်းရှည်များကြားတွင် တွေ့ရသည်။ ဟောင်းနွမ်း စုတ်ပြတ်နေသော ဒရယ်သားရေထည် ဝတ်ထားသည့် မိန်းမများသည် ဗျစ်ရည်ထည့်ထားသည့် တိရစ္ဆာန်ချိုများကို ကမ်းပေးနေကြသည်။ တချို့က စွပ်ပြုတ်အိုး မွှေနေကြပြီး စွပ်ပြုတ်ထဲထည့်ရန် မုန်လာဥနီနှင့် ကြက်သွန်နီများကို ပါးပါး လှီးနေကြသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် ဒီလိုအချိန်လောက်က သူ ဒီနေရာကို ဖြတ်သွားသင့်တာ”

သိုရန်စမောလ်ဂူဒ်က ပြောသည်။ ခွေးပေါက်တစ်ကောင်က သူ့ခြေထောက်ကို အနံ့လာခံသဖြင့် သူက ကန်ထုတ်လိုက်သည်။

သခင်မော်မွန်က ပြောသည်။

“ဘန်က ဆာဝေမာရွိုက်စ်ကို သွားရှာတာ။ ဂဲရ်၊ ဝီလ်တို့နဲ့အတူ ပျောက်သွားတဲ့တစ်ယောက်လေ”

“အေး ... အဲဒီသုံးယောက်ကို ကျုပ် မှတ်မိသေးတယ်။ သူ့မာနက ကျုပ်အိမ်ထဲမှာ အိပ်ဖို့တောင် ခွင့်မပြုခဲ့တဲ့ ဆေဘဲလ်ဝတ်ရုံနဲ့ အနက်ရောင်သံမဏိဓားနဲ့ သခင်ငယ်လေ။ ကျုပ်မိန်းမတွေက သူ့ကို ငမ်းငမ်းတက်လိုက်ကြည့်ကြသေးတယ်”

ခရက်စ်တာက သူနှင့်အနီးဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“လူရိုင်းတွေနောက်ကို လိုက်နေတာလို့ ဂဲရ်က ပြောတယ်။ နို့နဲ့ မစင်သေးသူကို ခေါင်းဆောင်တင်ထားရင်တော့ ဆက်မလိုက်တာကောင်းမယ်လို့တောင် ကျုပ် ပြောခဲ့သေးတယ်။ ဂဲရ်ကတော့ ကျီးတစ်ကောင်အဖို့ သိပ်မဆိုးဘူး ပြောရမယ်။ ငါ့လိုပဲ နားရွက်တစ်ဖက် မရှိဘူးလေ”

“ကျုပ်တို့က အဲဒီမှာ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ခင်ဗျားကို အလုပ်ကျွေးပြုရမှာ လား။ ကျုပ်တို့က ဒီနေရာမှာ လွတ်လပ်သူတွေပဲ။ ခရက်စ်တာက ဘယ်လူသား ကိုမှ အလုပ်အကျွေးမပြုဘူး”

“ဒီတော့နက်ကြီးထဲမှာ အဖော်မရှိဘဲနေရတာ ကောင်းတာမဟုတ် ဘူး။ လေအေးတွေ တိုက်ခတ်လာပြီ”

“တိုက်ခတ်ပလေ့စေပေါ့။ ကျုပ်အိမ်က ခိုင်ခံ့တယ်”

ခရက်စ်တာက သူ့အနားကဖြတ်သွားသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ပြောပြလိုက်ပါဦး မိန်းမ။ ငါတို့ ဒီနေရာကို ဘယ်လောက် တင်းတိမ် တယ်ဆိုတာ ကျီးသခင်ကြီးကို ပြောပြလိုက်စမ်းပါ”

ထိုအမျိုးသမီးက အောက်နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် သပ်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာက ကျွန်မတို့နေရာပါ။ ခရက်စ်တာက ကျွန်မတို့ကို ဘေးကင်းလုံခြုံအောင် ထားတယ်။ ကျွန်တစ်ယောက်လို နေထိုင်ရတာထက် လွတ်လပ်သူအဖြစ် သေဆုံးရတာက ပိုကောင်းတယ်”

“ကျွန် ... ကျွန်”

တပ်ချုပ်ကြီး၏ကျီးက သံယောင်လိုက်သည်။

မော်မွန်က ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုင်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ဖြတ်သန်းလာတဲ့ ရွာတွေအားလုံး စွန့်ပစ်ခံထားရတယ်။ တံတိုင်းကြီးပေါ်က ထွက်လာကတည်းက လူဆိုလို့ ခင်ဗျားတို့ကို ပထမဆုံး မြင်တာပဲ။ လူတွေ မရှိတော့ဘူး။ သေကုန်ကြသလား။ ထွက်ပြေးကုန်ကြ သလား။ ဖမ်းဆီးခံရသလား။ မပြောတတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း မရှိတော့ ဘူး။ ဘာဆိုဘာမှ မကျန်တော့ဘူး။ သိပ်မကြာခင်တုန်းက ဘန်စတန်ရဲ့ ကင်းထောက်သမားနှစ်ယောက်ရဲ့အလောင်းတွေကို တံတိုင်းကြီးနားမှာ ရှာတွေ့ခဲ့တယ်။ အလောင်းတွေက ဖြူဖျော့ပြီး အေးစက်နေတယ်။ လက် အမည်းတွေ ခြေအမည်းတွေနဲ့။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကလည်း သွေးမထွက် ဘူး။ ကျုပ်တို့ ရဲတိုက်နက်ဆီ ပြန်သယ်သွားတော့ ညလည်း ရောက်ရော ပြန်ထလာကြပြီး ကျုပ်လူတွေကို သတ်ပစ်တယ်။ တစ်ကောင်က ဆာဂျရေမီ ကို သတ်လိုက်တယ်။ နောက်တစ်ကောင်က ကျုပ်ဆီကိုလာတယ်။ သူတို့မှာ

အသက်ရှင်စဉ်တုန်းက မှတ်ဉာဏ်တွေ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ကျန်သေးတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ သနားကြင်နာစိတ် နည်းနည်း လေးတောင် မရှိတော့ဘူး။”

ခရက်စ်တာဘေးတွင်ရပ်နေသည့် မိန်းမက ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ခရက်စ်တာက ဟွန်းခနဲ နှာမူတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ဆီမှာတော့ အဲ့ဒီလိုတွေမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်အမိုး အောက်မှာ အဲ့ဒီလိုအကျည်းတန်တဲ့ ပုံပြင်တွေ လာမပြောရင် ကျုပ် ကျေးဇူး တင်မိမယ်။ ကျုပ်က ဘုရားတရားကြည်ညိုတဲ့လူ။ ကျုပ်ကို နတ်ဘုရားတွေက ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ထားတယ်။ လူသေကောင်တွေ လမ်းထလျှောက် တယ်ဆိုရင်တောင် သူတို့ကို သချိုင်းကုန်း ဘယ်လိုပြန်ပို့ရမလဲဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်။ ကျုပ် ပုဆိန်ထက်ထက်တစ်လက်ပဲ လိုတာ”

သူက သူမိန်းမ၏ပေါင်ကို အသာပုတ်လိုက်ပြီး သွားခိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“ဗျစ်ရည်ထပ်ပေးဦး။ မြန်မြန်သွားယူ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဂျာမန်ဘတ်စ်ဝဲလ်က ဆိုသည်။

“သေပြီးသားလူတွေက ပြဿနာမရှိဘူးဆိုရင်လည်း ရှင်နေတဲ့သူ တွေကရော သခင်ကြီး။ အသင့်ရဲ့ဘုရင်ကရော”

“ဘုရင် ... ဘုရင် ... ဘုရင်” ကျီးက လိုက်ပြောသည်။
“မန့်စ်ရေဒါလား”

ခရက်စ်တာက မီးပုံထဲသို့ ထို့ခနဲ တံတွေး ထွေးလိုက်သည်။
“တံတိုင်းကြီးတစ်ဖက်က ဘုရင်ပေါ့။ လွတ်လပ်သူတွေ က ဘုရင် တွေကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သူက တပ်ချုပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်စိတ်ပါရင် မန့်စ်ရေဒါနဲ့ သူ့လုပ်ရပ်တွေအကြောင်းကို ထိုင်ပြောပြနိုင်တယ်။ ရွာတွေမှာ လူသူကင်းမဲ့သွားတာ သူ့လက်ချက်ပဲပေါ့။ ကျုပ်သာ ဦးနှောက်မရှိတဲ့သူဆိုရင် ဒီခန်းမကြီးလည်း လူသူကင်းမဲ့နေတာကို ခင်ဗျားတို့ မြင်ရလိမ့်မယ်။ သူက ကျုပ်အိမ်ကို စွန့်ခဲ့ပြီး သူ့ကို ခယဝပ်သွားဖို့ လာခဲ့ဆိုပြီး လူလွတ်ပြီး ပြောခိုင်းလိုက်တယ်။ ကျုပ်က အဲ့ဒီလူကိုတော့

ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့လျှာကိုတော့ သိမ်းထားလိုက်တယ်။
ဟိုဘက်နံရံမှာ သံရိုက်ထားတယ်”

သူက ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်စိတ်ပါရင် မနစ်ရေဒါကို ဘယ်မှာရှာရမလဲဆိုတာပါ ပြောပြလို့
ရသေးတယ်”

သူက သွားညိုညိုများဖြင့် ထပ်ပြုံးပြလေသည်။

“အဲ့ဒီအကြောင်းတွေပြောဖို့ အချိန်ရှိပါသေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်
အမိုးအောက်မှာ အိပ်ချင်ကြတယ်မလား။ ဝက်သားလည်း စားချင်ကြမှာပဲ”

“အမိုးအကာအောက်မှာ အိပ်ခွင့်ပေးရင်ပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ။ ကျုပ်တို့
ခရီးကြမ်း နှင်လာခဲ့ရတာ။ မိုးကလည်း ဆက်တိုက်ရွာနေတော့ စိမ်းနေကြပြီ”
မော်မွန်က ပြန်ပြောသည်။

“ဒီတစ်ညတော့ တည်းခွင့်ပြုမယ်။ အဲ့ဒီထက် ပိုမရဘူး။ ကျုပ်က
ကျီးတွေကို သိပ်ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ အိပ်ရာက ကျုပ်ဟာ။ ခင်ဗျားတို့
ကြမ်းပေါ်မှာ ကြိုက်သလို အိပ်နိုင်တယ်။ ဗျစ်ရည်နဲ့ စားစရာတော့ အယောက်
နှစ်ဆယ်စာပဲ စီစဉ်ပေးနိုင်တယ်။ အဲ့ဒီထက်တော့ ပိုမရဘူးနော်။ ကျန်တဲ့
ကျီးတွေက ကိုယ့်ဘာသာ ရှာကြံစားသောက်ကြ”

“စားနပ်ရိက္ခာကတော့ အပြည့်အစုံ ယူလာခဲ့ပါတယ် သခင်ကြီး။
ကျုပ်တို့ယူလာတဲ့ ဗျစ်ရည်နဲ့ စားစရာတွေကိုလည်း မျှဝေပေးနိုင်ပါတယ်”
ခရက်စ်တာက လက်ဖမိုးဖြင့် ပါးစပ်သုတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း ခင်ဗျားယူလာတဲ့ ဗျစ်ရည်ကို မြည်းကြည့်ဦးမယ်
ကျီးသခင်။ တစ်ခုကျန်သေးတယ်။ ကျုပ်မိန်းမတွေကို ဘယ်သူထိမလဲ။
ထိတဲ့သူ လက်တစ်ဖက် ထားခဲ့ရမယ်”

“အသင့်အိမ်၊ အသင့်စည်းကမ်း”

သိုရန်စမောလ်ဝုဒ်က ဆိုလိုက်သည်။ သခင်မော်မွန်က ခေါင်းညိတ်
ပြလိုက်သည့်တိုင် သူ့မျက်နှာက ဘယ်အရာကိုမှ စိတ်တိုင်းမကျသည့်နယ်။

“ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့”

ခရက်စ်တာက နှာမူတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တို့ဆီမှာ မြေပုံဆွဲတတ်တဲ့သူပါလား”

“ဆမ်ဝဲလ်တာလီ ဆွဲနိုင်ပါတယ်”

ဂျွန်က ရှေ့နည်းနည်းတိုးလာသည်။

မော်မွန်က သူ့ကို လက်ထပ်ခေါ်လိုက်သည်။

“စားပြီးသောက်ပြီးရင် သူ့ကို လွှတ်လိုက်ပါ။ ကလောင်တံနဲ့ စာရွက်လည်း ယူလာခဲ့ခိုင်းလိုက်။ ပြီးတော့ တော်လက်ကို ငါ့ပုဆိန် ယူလာခိုင်းလိုက်။ အိမ်ရှင်ကို လက်ဆောင်ပေးရမယ်”

“ဒီကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ။ သူက စတုဂံနဲ့ တူတယ်”

ခရက်စ်တာက ဂျွန် လှည့်ထွက်မသွားခင် မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့လက်ထောက်ပါ။ ဂျွန်စနိုး”

“မျိုးမစစ်ပေါ့”

ခရက်စ်တာက ဂျွန်ကို ခေါင်းအစခြေအဆုံး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သည်။

“သွားပါ... မင်းအလုပ် မင်းသွားလုပ်တော့ မျိုးမစစ်။ ပုဆိန် ထက်.. မထက် သေချာကြည့်ဦး။ တုံးနေရင် အသုံးမဝင်ဘူး” ဟု ပြောပြီး လက်ခါပြု၍ သွားခိုင်းလိုက်သည်။

ဂျွန်က ခပ်တောင့်တောင့် ဦးညွတ်၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဆာအော့တင်ဝိုင်သာက ရုတ်တရက် ဝင်လာသဖြင့် တံခါးဝတွင် သူတို့နှစ်ဦး ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။ အပြင်ဘက်တွင် မိုးဆဲလုနေပြီ။ ရွက်ဖျင်တဲများလည်း ဆောက်လုပ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

အက်ဒီဆင်တော်လက်က မြင်းများကို အစာကျွေးနေသည်။

“လူရိုင်းကောင်ကို အဲ့ဒီပုဆိန်ပေးရမှာပေါ့”

သူက အနက်ရောင်သံမဏိအသွားပေါ်တွင် ရွှေကနုတ်များ ထွင်းထားသော မော်မွန်၏ပုဆိန်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူ ပြန်ပေးမှာပါ။ ငါ ကျိန်ပြောရဲတယ်။ ဝက်ဝံကြီးရဲ့ခေါင်းမှာ စိုက်လျက်သား ပြန်ပေးလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့အားလုံးရဲ့ပုဆိန်တွေ၊ ဓားတွေကိုပါ မပေးတာလဲ။ လက်နက်မပါရင် မြင်းစီးရတာ ပိုလို့တောင်

မြန်သေးတယ်။ ငရဲပြည်တံခါးဝကိုလေ။ ငရဲပြည်မှာရော မိုးရွာလား။ ခရက်စ်တာက ဦးထုပ်ကောင်းကောင်းတစ်လုံးပါ လိုလိမ့်မယ်”

ရွန်က ပြုံးမိသွားသည်။

“သူက ပုဆိန်အပြင် ဝိုင်လည်း သောက်ချင်သေးတယ်”

“ဝက်ဝံကြီးက ဉာဏ်ပြေးပါတယ်။ အဲ့ဒီလူရိုင်းကောင် မူးနေရင် ငါတို့ကို သတ်ဖို့လုပ်ရာကနေ နားရွက်လောက်ပဲ ဖြတ်ပစ်နိုင်အောင် ဝိုင်ပါ တိုက်တာပေါ့။ ငါ့မှာ နားရွက်နှစ်ဖက်ရှိပေမယ့် ခေါင်းကတော့ တစ်လုံးပဲ ရှိတာ”

“ခရက်စ်တာက ညကင်းမျှော်စင်ရဲ့မိတ်ဆွေလို့ စမော့ဝုဒ် ပြောတာ ပဲ”

“ညကင်းမျှော်စင်ရဲ့မိတ်ဆွေ လူရိုင်းကောင်နဲ့ မိတ်ဆွေမဟုတ်တဲ့ လူရိုင်းကောင် ဘာကွာခြားလဲ မင်းသိလား။ ငါ ပြောပြမယ်။ ငါတို့ရဲ့ ရန်သူတွေက ငါတို့အလောင်းတွေကို ကျီးထိုးထိုး ခွေးစားစား ပစ်ထားခဲ့မယ်။ မိတ်ဆွေတွေက တိတ်တိတ်လေး မြေမြုပ်ပေးခဲ့မယ်”

အက်ဒ်က ပုဆိန်ကို တွေးတွေးဆဆနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“အထဲမှာ နွေးလားကွ”

“ဒီမှာထက်တော့ ပိုနွေးတယ်”

“အိမ်ထဲကလူတွေက အရင်သတ်ခံရမှာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွေးနွေး ထွေးထွေး သေရတာပေါ့ကွာ”

ထိုစကားကြောင့် ရွန် ရယ်မိသွားသည်။

“ငါတို့က အယောက်နှစ်ရာ။ ခရက်စ်တာက တစ်ယောက်တည်း။ သတ်မယ်ဆိုရင်လည်း အားလုံးကိုသတ်နိုင်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

“မင်းပြောမှ အားနည်းနည်းတက်သွားပြီ။ တူ မတောင်းတာ တော်သေးတယ်။ ပုဆိန်ထက်ထက်နဲ့ ခုတ်သတ်ခံရတာက တုံ့နဲ့ ထုသတ် ခံရတာထက် ပိုကောင်းတယ်။ ပုံပျက်ပန်းပျက်တော့ မသေချင်ဘူးကွာ”

အက်ဒ်က ခေါင်းကိုသွင်သွင်ရမ်းပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ရွှန်က မြင်းများကို အစာဆက်ကျွေးသည်။ ဆမ်ကို မည်သည့် နေရာတွင် ရှာရမှန်း စဉ်းစားနေခိုက် အော်သံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရွှန်က ခန်းမကိုပတ်၍ အသံလာရာဆီ အပြေးသွားသည်။ ခရက်စ်တာ၏ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ရွှံ့ဗွတ်များစင်နေသည့် ခံတပ်တံတိုင်းကို ကျောက်ကပ် ထားပြီး ဂိုဏ်ကို မောင်းထုတ်နေသည်။

“ရှူး ... သွား ... သွား”

ဒိုင်ယားဝံပုလွေက ယုန်တစ်ကောင်ကို ကိုက်ထားသည်။ နောက်တစ်ကောင်က မြေပြင်ပေါ်တွင် လဲကျသေဆုံးနေသည်။

“သခင်လေး လုပ်ပါဦး။ ဒီကောင်ကြီးကို ခေါ်ပါဦး”

ရွှန်ကိုမြင်သည်နှင့် သူမက အသနားခံသည်။

“မင်းကို မကိုက်ပါဘူး”

ဤနေရာတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များကို ရွှန် ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ယုန်လှောင်အိမ်က ပျက်စီးနေသည်။ ကျိုးပျက်သွားသော သစ်သားတံခါးကို မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် တွေ့မြင်ရသည်။ ဒိုင်ယားဝံပုလွေက ယုန်ကို ကိုက်စား ပစ်လိုက်သည်။ အရိုးများက သူ့သွားများအကြား တရွတ်ရွတ်ကျိုးကုန်သည်။

“ဒီကောင် ဗိုက်ဆာနေလို့ဖြစ်မယ်။ အမဲမလိုက်ရတ ကြာလှပြီ”

ရွှန်က လေချွန်လိုက်ရာ ဂိုဏ်က သူ့ဆီ ပြေးလာလေသည်။

ကောင်မလေးက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူတို့ကို ကြည့်နေသည်။ အသက်အားဖြင့် ဆယ့်ငါးဆယ့်ခြောက်လောက် ရှိမည်ဟု ရွှန်က ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ ရွာသွန်းနေသောမိုးကြောင့် ပိန်ခြောက် သေးသွယ်သော မျက်နှာပေါ်တွင် အနက်ရောင်ဆံနွယ်များ ကပ်နေသည်။ ခြေဗလာနှင့်ဖြစ်ပြီး ရွှံ့များက ခြေချင်းဝတ်အထိ ဖုံးအုပ်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“မင်းက ခရက်စ်တာရဲ့သမီးလား”

ကောင်မလေးက ဝမ်းဗိုက်ပေါ်တွင် လက်တစ်ဖက်တင်လိုက်သည်။

“အခု သူ့မိန်းမဖြစ်နေပြီ” ဟု ပြောပြီး သူမက ကျိုးပျက်သွားသော ယုန်လှောင်အိမ်ဘေးတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သူတို့အတွက် ယုန်တွေမွေးထားတာ။ သိုးတွေ မကျန်တော့လို့”

“ညကင်းမျှော်စင်က ပြန်လျော်ပေးပါမယ်”

ဂျွန်က ဆိုလိုက်သည်။ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံမရှိပေ။ ပိုက်ဆံရှိပါက လျော်ပေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ကြေးစာအနည်းငယ် မဆိုထားနှင့်။ ငွေစာအနည်းငယ်ကိုပင် တံတိုင်းကြီး၏တစ်ဖက်တွင် သုံးစွဲနိုင်သည်ဟု သူ မပြောနိုင်ပေ။

“ငါ မနက်ဖြန်ကျရင် တပ်ချုပ်ကြီးကို ပြောပြလိုက်ပါမယ်”

ကောင်မလေးက လက်နှစ်ဖက်ကို ဂါဝန်ပေါ်တွင် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သခင်လေး”

“ငါက သခင်မဟုတ်ဘူး”

အရိုင်းမလေး၏ ကြောက်လန့်တကြားအော်သံနှင့် ယုန်လှောင်အိမ် ကျိုးပျက်သွားသော အသံတို့ကြောင့် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိလူများ ရောက်ရှိလာကြသည်။

“သူပြောတာကို မယုံနဲ့ မိန်းကလေး။ သခင်စနိုးဆိုတာ သူပဲ”

ကင်းထောက်သမား လာခိက လှမ်းပြောသည်။

“ဝင်းတားဖဲလ်က မျိုးမစစ်၊ ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ ညီတော်”

အမဲလိုက်ခွေးများကို လွှတ်ထားပြီး လာစပ်စုသော ချတ်က ပြက်ရယ်ပြုလိုက်သည်။

“ဝံပုလွေက ဆာလောင်ငတ်မွတ်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ မင်းကို ကြည့်နေတယ် မိန်းကလေး။ မင်းရဲ့ဗိုက်ထဲက ကလေးလေးကို စားချင်နေတာထင်တယ်”

ဂျွန်ကတော့ ရယ်စရာဟု မထင်မှတ်ပေ။

“မင်းက သူ့ကို ခြောက်နေတာပဲ”

“သတိပေးနေတာပါ”

ချတ်က စပ်ဖြီးဖြီးလုပ်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်တို့နဲ့ စကားပြောလို့မရဘူး”

ကောင်မလေးက ရုတ်တရက် သတိရသွားဟန်တူသည်။

“နေဦး”

ရွှန်က ပြောလိုက်သည့်တိုင် ကောင်မလေးက ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

လာခံက မြေကြီးပေါ်က ယုန်အသေကောင်ကို ကောက်ယူရန် ပြင်သည်။ သို့သော် ဂိုဏ်က သူ့ထက် လျှင်၏။ ဂိုဏ်က အစွယ်ထုတ်၍ မာန်ဖီ လိုက်သောအခါ ညီအစ်မသုံးဖော်ကျွန်းသားက တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ခြေချော် ၍ ရွံ့ဖွက်ထဲတွင် ဖင်ထိုင်လျက်သား ပြုတ်ကျသွားရာ တခြားလူများက ဝိုင်း ဟားကြလေသည်။ ခိုင်းယားဝံပုလွေက ယုန်အသေကောင်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်လိုက်ပြီး ရွှန်ထံ ယူဆောင်လာသည်။

“မင်းတို့တွေ ကောင်မလေးကို ခြောက်လှန့်စရာ မလိုဘူး”

ရွှန်က သူတို့ကို ပြောသည်။

“မျိုးမစစ်တစ်ကောင်က ငါတို့ကို ကြိမ်းမောင်းစရာမလိုဘူး။ မင်းက တပ်ချုပ်ကြီးရဲ့အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ပဲ။ တပ်ချုပ်ကြီး မဟုတ်ဘူး။ မင်းဘေးနားမှာ အဲ့ဒီသတ္တဝါ ရှိမနေရင် ခုလိုမျိုး စကားမပြောရဲပါဘူးကွာ”

ချတ်က မေစတာအေမွန်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပြီး သက်တောင့် သက်သာနေရသည့်ဘဝကို တရားမျှတမှုကင်းမဲ့စွာ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရ သည့်အတွက် ရွှန်ကို အပြစ်တင်နေသည်။ ဆမ်ဝဲလ်တာလီအတွက် အေမွန် ထံကိုသာ မလာခဲ့လျှင် ဒေါသကြီးသော အမဲလိုက်ခွေးများကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရမည့်အစား မျက်ကန်းအဘိုးကြီး၏ ဝေယျာဝစ္စများကိုသာ လုပ်ပေးနေရလောက်သည်။

“တံတိုင်းကြီးရဲ့တစ်ဖက်မှာ ငါ့ညီအစ်ကိုတွေနဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

ရွှန်က ပြန်ပြောသည်။ သူ့အသံက သူ့ထင်ထားတာထက် ပိုအေးစက် နေ၏။

လာခံက မတ်တတ်ပြန်ရပ်ရန် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ အားယူလိုက်သည်။

“ဒီကောင် မင်းကို ကြောက်နေပြီ ချတ်။ ငါတို့ ညီအစ်မသုံးဖော်မှာ သူလိုကောင်တွေအတွက် နာမည်တစ်ခုရှိတယ်”

“အဲ့ဒီနာမည်တွေအားလုံးကို ငါသိတယ်။ မင်းစကားကို ဘယ်သူမှ အရေးမလုပ်ဘူး” ဟု ပြောပြီး ဂျွန်က ထွက်သွားလေသည်။ ဂိုဏ်က သူနဲ့ဘေးမှ လိုက်ပါလာသည်။ ဂိတ်ပေါက်ကို ရောက်ရှိချိန်တွင် မိုးဆဲသွားချေပြီ။ သိပ်မကြာခင် မှောင်လာတော့မည်။ စိုစွတ်မှောင်မိုက်သော စိတ်ပျက်စရာ ညတစ်ည ထပ်မံဆိုက်ရောက်လာဦးမည်။ တိမ်တိုက်များက လမင်းကြီးနှင့် ကြယ်တာရာများကို ဖုံးလွှမ်းလိုက်ပြီး တောအုပ်ကြီးတစ်ခုလုံးက ကတ္တရာပမာ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်သွားတော့မည်။

မိုးရေမထိထားသော ထင်းများကို ရှာတွေ့ထားကြသော ကင်းထောက်သမားများသည် သစ်ပင်များအောက်တွင် မီးဖိုရန် ပြင်နေကြသည်။ တချို့က ရွက်ဖျင်တဲများကို ဆောက်လုပ်နေကြပြီ။ တချို့က ခပ်နိမ့်နိမ့် အကိုင်းများတွင် ဝတ်ရုံများကို ချည်နှောင်ပြီး အမိုးအကာများ ပြုလုပ်နေကြသည်။ လူသန်ကြီးက ဝက်သစ်ချပင်တစ်ပင်၏ အခေါင်းပေါက်ထဲတွင် ကွေးကွေးလေး ဝင်ထိုင်နေသည်။

“ငါ့ရဲတိုက်ကို ကြိုက်လား သခင်စနိုး”

သူက မေးသည်။

“လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသားပဲ။ ဒါနဲ့ ဆင့်ကို ဘယ်မှာ ရှာရမလဲ သိလားဗျ”

“ရှေ့ဆက်သွားရင် တွေ့လိမ့်မယ်။ ဆာအော့တင်ရဲ့တဲဆီ ရောက်သွားရင်တော့ နောက်ပြန်ဆုတ်ပေတော့”

လူသန်ကြီးခေါ် ဘတ်ဒ်ဝစ်ခ်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဆင်ကို ဦးစွာရှာတွေ့သူက ဂိုဏ် ဖြစ်သည်။ ဆင်က ဒီဂရီ အနည်းငယ်စောင်းနေသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို အကာအကွယ်ယူပြီး ကျီးများကို အစာကျွေးနေသည်။ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းတွင် သူဖိနပ်မှ တပျစ်ပျစ် မြည်နေသည်။

“ငါ့ခြေထောက်တွေ စိမ့်နေပြီ”
ဆမ်က စိတ်ပျက်စွာ ပြောပြသည်။

“မြင်းပေါ်ကဆင်းလိုက်တာ ငါ့ခြေထောက်တစ်ဖက်က ဒူးလောက် အထိနက်တဲ့ချိုင့်ထဲ ကျုံ့ဝင်သွားတာ”

“ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ခြေအိတ်တွေကို လှန်းထားလိုက်။ ငါ ထင်းသွား ရှာဦးမယ်။ ကျောက်တုံးအောက်က မြေကြီးက သိပ်မစိုဘူးဆိုရင် ငါတို့ မီးမွှေး လို့ရနိုင်တယ်”

ရွန်က သူယူလာသည့်ယုန်ကို ပြလိုက်သည်။

“ပြီးရင် ငါတို့ ညစာစားကြမယ်”

“တပ်ချုပ်ကြီးဆီ မသွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... သွားရမှာက မင်း။ အဘိုးကြီးက မင်းကို မြေပုံ ဆွဲခိုင်း မလို့တဲ့။ မနစ်ရေဒါ ရှိနိုင်တဲ့နေရာကို ပြောပြမယ်လို့ ခရက်စ်တာက ပြောတယ်”

“အိုး ... ကောင်းပြီလေ”

ခရက်စ်တာနှင့် တွေ့ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဆမ်ကိုကြည့်ရတာ ကြောင့်ကြမများပေ။

“ညစာစားပြီးမှ လာခဲ့လို့ မှာလိုက်တယ်။ ခြေအိတ်တွေ ခြောက် သွားအောင် အရင်လုပ်လိုက်ပါဦး” ဟု ပြောပြီး ရွန်က လောင်စာဆီယူရန် ထွက်သွားလေသည်။ မီးမွှေးရန် အခြောက်သွေဆုံး သစ်ကိုင်းခြောက်များကို ရှာလာခဲ့သည့်တိုင် အနည်းငယ် စိုနေသေးသဖြင့် မိုးလင်းသွားသည့်တိုင် အောင် မီးမွှေးနိုင်ပါဦးမလားဟု ထင်ရပေသည်။ မီးမွှေးပြီးသောအခါ စိုနေ သောဝတ်ရုံကို ကျောက်တုံးအစွန်းတွင် ချိတ်ထားလိုက်သည်။ သူတို့နေရာက လိုဏ်ဂူလေးတစ်ခုလို ဖြစ်သွားသည်။

ရွန်က ယုန်ကို အရေခွံစုတ်နေချိန်တွင် ဆမ်က ဖိနပ်ချွတ်နေသည်။

“ငါ့ခြေချောင်းတွေကြားထဲမှာ ရေညှိတွေ ပေါက်လာသလိုပဲ”

ဆမ်က ပူဆွေးစွာ ညည်းလိုက်ပြီး သူ့ခြေချောင်းများကို လွန်လူးပြ လိုက်သည်။

“ယုန်သားက စားကောင်းမယ့်ပုံပဲ။ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘူး ကွာ။ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။”

ရွှန်က ယုန်ကို တံစို့ထိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျောက်တုံးမြင့်မြင့် နှစ်တုံးကို မီးပုံ၏ တစ်ဖက်တစ်ချပ်တွင် ချထားလိုက်ပြီး တံစို့ထိုးထားသော ယုန်ကို ကျောက်တုံးနှစ်တုံးပေါ်တွင် ဟန်ချက်ညီအောင် တင်လိုက်သည်။ ယုန်က ပိန်လိုသော်လည်း ထွက်ပေါ်လာသော အကင်နံ့က မွှေးကြိုင်နေ သည်။ အနီးအနားရှိ ကင်းထောက်သမားများက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မရှုဆိတ်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ ဂိုဏ်းက နှာတရှုံ့ရှုံ့လုပ်သည်။ ဗိုက်ပြန်ဆာလာပုံရသည်။ မီးတောက်များက သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် ယိမ်းနွဲ့ ကခုန်နေကြသည်။

“မင်းဝေစု စားပြီးပြီလေကွာ”

ရွှန်က သတိပေးလိုက်သည်။

“ခရက်စ်တာက ကင်းထောက်သမားတွေ ပြောသလိုပဲ ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းကြုတ်လား။ သူ့ရဲတိုက်က ဘာနဲ့တူလဲ”

ဆမ်က ယုန်ကင်စားရင်း မေးလိုက်သည်။ ယုန်သားက သိပ်မကျက် သေးသော်လည်း အရသာကား အံ့သြဖွယ်ကောင်းလှသည်။

“အမိုးအကာနဲ့ မီးပုံပါတဲ့ အမှိုက်ပုံတစ်ခု” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး ခရက်စ်တာ၏ခန်းမထဲတွင် သူ ကြားခဲ့ မြင်ခဲ့သည်များကို ပြန်ပြောပြလေ သည်။

ပုံပြင်ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မိုက်နေ ပြီ။ ဆမ်က လက်ချောင်းများကို စုပ်နေသည်။

“ယုန်ကင်က တော်တော်ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်သာ သိုးသားကင်စားလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ပေါင်တစ်ပေါင်လုံး စားချင်တာ။ ပူဒီနာ၊ ပျားရည်၊ လေးညှင်းပွင့်တို့နဲ့ စပ်ထားတဲ့ အချဉ်ရည်လေးနဲ့ဆို ရှယ်ပဲ ကွာ။ သိုးတွေ တွေ့ခဲ့သေးလား”

“သိုးခြံတော့ရှိတယ်။ သိုးမရှိဘူး”

“ဒါဆိုရင် သူ့လူတွေအားလုံးကို ဘာနဲ့ကျွေးလဲ”

“ငါတော့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ခရက်စ်တာနဲ့ သူ့မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေပဲ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူတို့တွေ ဒီနေရာမှာ ဘယ်လိုရှင်သန်လဲဆိုတာ စဉ်းစားမရဘူး။ တံတိုင်းကလည်း ခြံစည်းရိုးသာသာပဲ။ အပြင်ဘက်မှာ ရေနုတ်မြောင်းတူးထားတယ်။ မင်း ခန်းမထဲသွားပြီး မြေပုံသွားဆွဲပေးလိုက် တော့လေ။ သွားတတ်တယ်မဟုတ်လား။”

“ရွှေဗွတ်တွေထဲမှာ ချောမလဲရင်ပေါ့ကွာ”

ဆမ်က ဖိနပ်ပြန်ဝတ်လိုက်သည်။ ကလောင်တံနှင့် စာရွက်များကို ယူလိုက်ပြီး အိတ်ထဲထည့်၍ ထွက်သွားလေသည်။ သူဝတ်ရုံနှင့် ဦးထုပ်ပေါ် ကို မိုးဖွဲလေးများ ကျနေသည်။

ဂိုဏ်က လက်နှစ်ဖက်ပေါ်ခေါင်းချပြီး မီးပုံဘေးတွင် အိပ်ပျော်သွား သည်။ ဂျွန်ကလည်း သူနံဘေးတွင် ဝင်ခွေလိုက်သည်။ ယခုလို နွေးနွေး ထွေးထွေးလေး အိပ်နိုင်သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်မိသည်။ ပထမတော့ ရွှေစိုကာ ချမ်းနေသော်လည်း အချိန်တိုအတွင်း နွေးသွားသည်။ ‘ဒီညတော့ ဝက်ဝံအိုကြီးက ဦးရီးဘန်ဂျန်ကို ရှာဖွေနိုင်မယ့် လမ်းစတစ်ခုခုကို ရနိုင်မှာပါ’ ဂျွန်က တွေးပြီး အိပ်လိုက်လေသည်။

မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လိုက်သော် သူ့အသက်ရှူထုတ်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာ သော လေတို့က နံနက်ခင်းလေထုထဲတွင် မြူခိုးများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား သည့် မြင်ကွင်းကို ပထမဆုံး မြင်ရလေသည်။ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းတွင် အရိုး အဆစ်များက တဆစ်ဆစ်ကိုက်နေ၏။ ဂိုဏ်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။ မီးလည်း သေသွားပြီ။ ဂျွန်က ကျောက်တုံးအစွန်းတွင် ချိတ်လှန်းထားခဲ့သော ဝတ်ရုံကို လှမ်းယူလိုက်ရာ တောင့်တင်းပြီး ရေများခဲနေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ဂျွန်က အရောင်အသွေးစုံလင်သည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပမာ ပြောင်းလဲသွားသော တောအုပ်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ အရုဏ်ဦးအလင်းတန်းများက သစ်ကိုင်းများ၊ သစ်ရွက်များကြားမှ ကျောက်တုံးများပေါ် ဖြာကျနေသည်။ မြက်ပင်တိုင်းက မြဲကျောက်များကို ထုဆစ်ထားသည့်နှယ် စိမ်းစိုနေပြီး ရေစက်များက စိန်ပွင့် လေးများပမာ တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပနေသည်။ ပန်းများနှင့် မှိုပွင့်များက ဖန်ရည်သုတ်ထားသလို ဖြစ်နေကြသည်။ ရွှေအိုင်များပင် အညိုရောင် တောက်

ပြောင်နေသည်။ သူညီအစ်ကိုများ၏ အနက်ရောင်ရွက်ဖျင်တဲများတွင် ရေများ ခဲနေသည်ကို သစ်ပင်များကြားမှ လှမ်းမြင်နေရသည်။

‘တံတိုင်းကြီးရဲ့တစ်ဖက်က အံ့ဖွယ်တစ်ခုပဲ’ သူညီမနှစ်ယောက်က သူ့အတွေးထဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ မနေ့ညက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အိပ်မက် မက်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဆန်ဆာသာ ဒီမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်မည်ဆိုလျှင် တအံ့တဩနှင့် ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်ပြီး မျက်ရည်များပင် ဝဲလာလိမ့်မည်။ အာရိယာကတော့ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဟိုသည်ပြေးလွှားပြီး အရာတိုင်းကို ထိကိုင်ကြည့်လိမ့်မည်။

“သခင်စနိုး”

နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဂျွန်က လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မနေ့ညတုန်းက အကာအကွယ်ယူပြီး အိပ်စက်ခဲ့သော ကျောက်တုံး ကြီးပေါ်တွင် ယုန်ပိုင်ရှင် ကောင်မလေးက ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ရုံကြီးက အလွန်ကြီးသဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နစ်ဝင်နေ သည်။ ‘ဆမ်ရဲ့ဝတ်ရုံပဲ။ သူက ဘာဖြစ်လို့ ဆမ်ရဲ့ဝတ်ရုံကို ခြုံထားတာလဲ’ သူက တွေးသည်။

“သခင်လေးကို ဒီမှာရှာတွေ့နိုင်တယ်လို့ ဖက်တီးလေးက ပြော လိုက်တာ”

“ငါတို့ မင်းရဲ့ယုန်ကို စားလိုက်လို့ ရောက်လာတာလား”

ဂျွန်က အပြစ်ရှိနေသလို ခံစားနေမိသည်။

“စကားပြောတတ်တဲ့ ကျီးရှိတဲ့ ကျီးသခင်ကြီးက ခရက်စ်တာကို ယုန်အကောင်တစ်ရာစာလောက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဒူးလေးတစ်လက် ပြန်လျှော်ပြီး ပါပြီ”

သူမက မိုးဖောင်းနေသည့် ဝမ်းဗိုက်ကို လက်အစုံဖြင့် ပိုက်ထား သည်။

“သခင်လေးရဲ့အစ်ကိုက ဘုရင်လား”

“ငါ့ရဲ့ဖခင်အတူမအေကဲ့အစ်ကို”

ရွှန်က ဝန်ခံသည်။

“ငါက နက်ဒ်စတာ့ခ်ရဲ့မျိုးမစစ်သား။ ငါ့အစ်ကို ရော့ဘ်က မြောက်ပိုင်းဘုရင်။ မင်းက ဘာလို့ ဒီကိုလာတာလဲ”

“ဖက်တီးကောင်လေး ဆမ် လွတ်လိုက်တာပါ။ သူ့ဝတ်ရုံ ပေးလိုက် တယ်။ ဒါကိုဝတ်ထားရင် လူတွေ သိပ်သတိထားမိမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ခရက်စ်တာက မင်းကို စိတ်မဆိုးဘူးလား”

“ကျွန်မအဖေက မနေ့ညက ကျီးသခင်ကြီးရဲ့ပိုင်တွေ သောက်တာ များသွားလို့ ဒီမနက် တော်တော်နဲ့ နိုးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘုရင်တွေက တရား မျှတပြီးတော့ အားနည်းသူကို ကာကွယ်ပေးတယ်လို့ ပြောကြတယ်”

သူမက ကျောက်တုံးပေါ်မှ ကိုးရီးကားယား ဆင်းလိုက်ရာ ရေခဲ များကြောင့် ခြေတစ်ဖက် ချော်သွားသည်။ သို့သော် အောက်ပြုတ်မကျမီ ရွှန်က လှမ်းဖမ်းလိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်စေလိုက်သည်။ ကောင်မလေးက အေးစက်နေသော မြေပြင်ပေါ်တွင် ခူးထောက်ချလိုက်သည်။

“သခင်လေး ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာမှမတောင်းပန်နဲ့။ ဘာမှတောင်းပန်စရာ မရှိဘူး။ မင်း အိမ် မြန်မြန်ပြန်တော့။ ဒီနေရာမှာ ရှိမနေသင့်ဘူး။ ခရက်စ်တာရဲ့မိန်းမတွေနဲ့ စကားမပြောဖို့ ငါတို့ကို အမိန့်ပေးထားတယ်”

“စကားပြောစရာ မလိုပါဘူး သခင်လေးရယ်။ ဒီကပြန်တဲ့အခါ ကျွန်မကိုခေါ်သွားရင် ရပါပြီ။ ကျွန်မတောင်းဆိုတာ ဒါအကုန်ပါပဲ”

‘ဒါအကုန်ပဲတဲ့။ မသိရင် သူတောင်းဆိုချက်က ဘာမှမဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ’ ရွှန်က တိတ်တိတ်တွေးသည်။

“သခင်လေးရဲ့မယားလုပ်ဆိုရင်လည်း လုပ်ပါမယ်။ ကျွန်မအဖေ... သူ့မှာ ဆယ့်ကိုးယောက်ရှိနေပြီ။ တစ်ယောက်လျော့သွားလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“အနက်ရောင်တပ်သားတွေက မိန်းမ မယူရဘူးလို့ သစ္စာဆိုထား ရတယ်။ မင်း မသိဘူးလား။ ပြီးတော့ ငါတို့က မင်းအဖေရဲ့ညွှန်သည်တွေလေ”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ တွေ့တယ်။ သခင်လေးက သူ့အိမ်ထဲမှာလည်း မအိပ်ဘူး။ သူ့ကျွေးတာကိုလည်း မစားဘူး။ အဲဒီတော့ သူညွှန်သည် မဟုတ် ဘူး။ ကျွန်မထွက်ပြေးချင်တာ ကလေးအတွက်ပါ”

“မင်းနာမည်တောင် ငါမသိသေးဘူး”

“ဂစ်လ်လီလို သူခေါ်တယ်။ ဂစ်လ်လီပန်းနာမည် မှည့်ထားတာ”

“နာမည်က လှသားပဲ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူနာမည်ကိုပြောပြလျှင် နာမည်လှကြောင်း ပြန်ပြောရမည်ဟု တစ်ချိန်တုန်းက ဆန်ဆာပြောခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်သတိရသွားသည်။ သူက ကောင်မလေးကို မကူညီနိုင်သော်လည်း ဤသို့ ပြောဆိုဆက်ဆံလိုက်လျှင် နည်းနည်းတော့ စိတ်ကျေနပ်သွားနိုင်သည်။

“ခရက်စ်တာကို ကြောက်နေတာလား ဂစ်လ်လီ”

“ကလေးအတွက်ပါ။ ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ဘူး။ မွေးလာမယ့် ကလေးက မိန်းကလေးဆိုရင် ပြဿနာမရှိဘူး။ အရွယ်ရောက်လာရင် ခရက်စ်တာနဲ့ ယူရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလေးဖြစ်နိုင်တယ်လို့ နယ်လာပြောတယ်။ သူက ခြောက်ယောက်မွေးဖူးတော့ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ယောက်ျားလေးမွေးရင် ခရက်စ်တာက နတ်ဘုရားတွေကို ဆက်သတယ်။ သူရောက်လာရင် လေအေးတွေ တိုက်လာတယ်။ ခုနောက်ပိုင်းဆို အလာစိပ်တယ်။ သိုးသားကြိုက်မယ်ထင်လို့ သိုးတွေပေးရင်းပေးရင်းနဲ့ သိုးတွေလည်း ကုန်သွားပြီ။ ဒီတစ်ခါထပ်လာရင် ခွေးတွေပေးရတော့မယ်။ ခွေးတွေကုန်သွားရင်

ဂစ်လ်လီက မျက်လွှာချပြီး မို့ဖောင်းနေသည့် ဝမ်းဗိုက်ကို အသာပွတ်သပ်လိုက်သည်။

“ဘာနတ်ဘုရားတွေလဲ”

ဤနေရာတွင် ယောက်ျားသားဟူ၍ ခရက်စ်တာတစ်ဦးတည်းရှိတာကို ပြန်သတိရသွားသည်။

“ရေခဲနတ်ဘုရားတွေ။ ညဘက်မှ ရောက်လာကြတာ။ အရိပ်ဖြူတွေ”

ပျွန်က ရုတ်တရက် တပ်ချုပ်ကြီး၏မျှော်စင်ထဲ ပြန်ရောက်သွားသည်။ လက်ပြတ်တစ်ဖက်က သူ့ခြေထောက်ပေါ် တွယ်တက်လာသဖြင့် ဓားနှင့်ထိုး၍ ခွာပစ်ခဲ့ရသည်။ အလောင်းကောင်က တောက်ပပြာလဲ့သော

မျက်လုံးများပွင့်ကာ ပြန်ထလာသည်။ ဝမ်းဗိုက်ပွင့်ကာ အသားစများ တွဲလောင်းကျနေသည့်တိုင် သွေးလုံးဝမထွက်ပေ။

“သူ့မျက်လုံးတွေက ဘာအရောင်လဲ”

“အပြာရောင်၊ ကြယ်တွေလို တောက်ပနေတာ”

‘ဒီကောင်မလေး မြင်ပြီးပြီ။ ခရက်စ်တာ လိမ်နေတာပေါ့’ ဂျွန်က တွေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ခေါ်သွားမလား။ တံတိုင်းဆီကိုလေ”

“ငါတို့က တံတိုင်းဆီသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ မြောက်ပိုင်းကို ခရီးဆက် ဦးမှာ။ မန့်စ်ရေဒါ၊ လူရိုင်းတွေ၊ မင်းပြောတဲ့ အရိပ်ဖြူတွေ၊ သေပြီး ပြန်ထ လာတဲ့ အလောင်းကောင်တွေကို လိုက်ရှာကြမှာ ဂစ်လ်လီ။ မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ ကလေးက ငါတို့နဲ့ ဘေးကင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

အကြောက်တရားတို့က သူ့မျက်နှာထက်တွင် သိသိသာသာ ပေါ်လွင်နေသည်။

“ပြန်လာမှာပဲလေ။ အလုပ်တွေပြီးတဲ့အခါ ဒီလမ်းကနေပဲ ပြန်လာ ကြရမှာ”

‘အသက်ရှင်ခဲ့ရင်ပေါ့’ ဂျွန်က တိတ်တိတ်တွေးသည်။

“ပြန်လာမှာပါ။ ဒါက ဝက်ဝံအိုကြီး ဆုံးဖြတ်မှာ။ မင်းပြောတဲ့ ကျီးသခင်ကြီးလေ။ ငါက သူ့လက်ထောက်ပဲ။ ဘယ်လမ်းကပြန်မယ်ဆိုတာ ငါ ဆုံးဖြတ်ခွင့်မရှိဘူး”

“ရပါတယ်”

သူ့အသံထဲတွင် ကျရှုံးခြင်းတို့ ရောယှက်နေသည်။

“ဒုက္ခပေးမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မ ပြောတာက... ဘုရင်က လူတွေကို လုံခြုံစေတယ်လို့ သူတို့ပြောကြလို့ပါ။ ကျွန်မ ထင်တာ...”

ဂစ်လ်လီက စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ ဆမ်၏ဝတ်ရုံက သူ့အနောက်တွင် အနက်ရောင်တောင်ပံများပမာ တဖျတ် ဖျတ် လှုပ်ခတ်နေသည်။

ဂျွန်က သူ့မကို မျက်စိတဆုံး ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။ နံနက်ခင်း၏ သဘာဝအလှတရားထဲ ပျော်မွေ့စိတ်တို့ ပျောက်ကွယ်သွားချေပြီ။ ‘စောက်ရေး မပါတဲ့ ကောင်မလေး။ ဆမ်က ပိုလို့တောင် စောက်ရေးမပါဘူး။ ငါက သူ့ကို

ကူညီပေးနိုင်မယ်လို့ မင်းထင်နေလား။ ငါတို့က အရိုင်းအစိုင်းတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ထွက်လာတာ။ ကယ်တင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျွန်က စိတ်ပျက်စွာ တွေးလိုက်သည်။

တခြားလူများသည် အပျင်းဆန့်ရင်း သမ်းဝေရင်းနှင့် ရွက်ဖျင်တဲ ကိုယ်စီမှ ထွက်လာကြသည်။ အံ့ဖွယ်အလှတရားတို့က မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ် သွားပြီ။ ထွက်သစ်စနေမင်း၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် စိန်ပွင့်ကလေးများ က သာမန်နှင်းစက်လေးများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြပြီ။ တစ်စုံတစ်ယောက် က မီးမွှေးလိုက်ပြီ။ မီးခိုးနံ့နှင့်အတူ ဝက်အူချောင်းကင်နံ့က သစ်ပင်များကြားမှ လွင့်ပျံ့လာသည်။ ဂျွန်က ဝတ်ရုံကိုယူလိုက်ပြီး ကျောက်တုံးနှင့် ရိုက်ချလိုက် သည်။ မနေ့ညက ခဲသွားသည့် ရေခဲများက အချပ်လိုက် ကွာကျသွား၏။ ဝံပုလွေလက်သည်းစားကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ပခုံးတွင် လွယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အနီးနားရှိ ချုံပုတ်တစ်ခုပေါ် ကျင်ငယ်စွန့်သည်။ ကျင်ငယ်ရည် ထိသွားသော ရေခဲများက ချက်ချင်း အရည်ပျော်ကျသွားလေသည်။ ကိစ္စပြီး သွားသော် အနက်ရောင် သိုးမွှေးဒူးကျပ်ဘောင်းဘီကို ပြန်ဆွဲတင်လိုက်ပြီး အနံ့လာရာသို့ ဦးတည်သွား၏။

ဂရန်းနှင့် ဒိုင်ဝင်သည် တခြားညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ မီးပုံနံ့ဘေး တွင် ထိုင်နေကြသည်။ ဟိတ်ခ်က ဂျွန်အား ဝက်ပေါင်ခြောက်ကင်နှင့် ငါးသေတ္တာ ညှပ်ထားသော ပေါင်မုန့်တစ်လုံး လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဝက်ပေါင် ခြောက်မှထွက်သော အဆီများကြောင့် နွေးနွေးလေး ဖြစ်နေ၏။ ဒိုင်ဝင်က မနေ့ညက ခရက်စ်တာ၏မိန်းမသုံးယောက်ကို ဘုခဲကြောင်း ကြားလုံးထုတ် နေရာ ဂျွန်က နားထောင်ရင်း စားလေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ။ တကယ်ဆိုရင် ငါမြင်မှာပေါ့”

ဂရန်းက အောက်သိုးသိုးမျက်နှာနှင့် ပြောသည်။

ဒိုင်ဝင်က သူခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်သည်။

“မင်း မမြင်ဘူးလား။ မင်းက မေစတာအေမွန်လို ကန်းနေတာကိုး ကွ။ မင်းက ဝက်ဝံကိုတောင် မြင်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဝက်ဝံလဲ။ မနေ့ညက ဝက်ဝံရောက်လာလို့လား”

ဂရန်းက ပြန်မေးသည်။

အက်ဒိက ပျော်ရွှင်မှုကင်းမဲ့သော သူ့အသံအတိုင်း ပြောသည်။

“တောထဲမှာ အမြဲရှိတယ်ကွ။ ငါ့ငယ်ငယ်တုန်းက ငါ့အစ်ကို တစ်ယောက် ဝက်ဝံတိုက်ခိုက်ခံရပြီး သေသွားတယ်။ နောက်ကျတော့ သူ့သားရေအင်္ကျီပေါ်မှာ သွားတစ်ချောင်း စိုက်နေတယ်။ သွားတွေက တော်တော်ကောင်းတယ်။ ငါ့သွားထက်တောင် ကောင်းသေးတယ်ကွ”

“မနေ့ညက ဆမ် ခန်းမထဲမှာ အိပ်ခဲ့တာလား”

ဂျွန်က သူ့ကို မေးသည်။

“အဲ့ဒါကို အိပ်တယ်လို့ မခေါ်ပါဘူးကွာ။ ကြမ်းပြင်က မာပြီးတော့ အနံ့အသက်လည်း မကောင်းဘူး။ ငါတို့ညီအစ်ကိုတွေကလည်း ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ဟောက်ကြသေးတယ်။ ဘရောင်းဘာနာက အဆိုး ဆုံးပဲ။ အထဲမှာ နွေးတော့နွေးပါတယ်။ ခွေးတွေက ငါတို့ကို ကျော်ခွဲသွားသေး တယ်။ ငါ့ဝတ်ရုံ ခြောက်ခါနီးကျမှ တစ်ကောင်က သေးပေါက်သွားပုံရတယ်။ ဘရောင်းဘာနာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်။ မင်း သတိထားမိလား ဂျွန်။ မနေ့ညက ငါလည်း ခန်းမထဲဝင်သွားရော မိုးတိတ်သွားတယ်။ ဒီမနက် ငါလည်း ပြန်ထွက်လာရော မိုးအုံ့လာပြန်ရောကွာ။ နတ်ဘုရားတွေနဲ့ ခွေးတွေ က ငါ့ပေါ် သေးပေါက်ချရတာ ပျော်တယ် ထင်တာပဲ”

အက်ဒိက ဂျွန်မေးတာကို ပြန်မဖြေဘဲ သူပြောချင်တာကို ရေပက် မဝင် ပြော၏။

“ငါ သခင်မော်မွန်ဆီ တစ်ချက်သွားဦးမယ်” ဟု ဂျွန်က ပြောသည်။

မိုးတိတ်သွားသော်လည်း ခြံဝင်းထဲတွင် ချောလဲနိုင်သော ရွံ့ဗွက်များ နှင့် ရေအိုင်ငယ်များ ရှိနေသေးသည်။ ညကင်းမျှော်စင်မှ တပ်သားများသည် ရွက်ဖျင်တဲများကို ခေါက်သိမ်းခြင်း၊ မြင်းများကို အစာကျွေးခြင်းတို့ဖြင့် ကိုယ်စီ အလုပ်များနေကြသည်။ ဂျာမန်ဘတ်ခ်ဝဲလ်၏ ကင်းထောက်သမား များက မြင်းကုန်နီးတင်နေကြသည်။

“ဂျွန်”

ဘတ်ခ်ဝဲလ်က လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“မင်းရဲ့မျိုးမစစ်စားကို သွေးထားဦးနော်။ သိပ်မကြာခင် ငါတို့တွေ လိုအပ်လာနိုင်တယ်”

မိုးလင်းနေသည့်တိုင် ခရက်စ်တာ၏ ခန်းမကြီးက မှိန်ပျနေသည်။ ညကထွန်းထားသော မီးတုတ်များက ယဲ့ယဲ့လေး လောင်ကျွမ်းနေသေးသည်။ ပြတင်းပေါက်မရှိသောကြောင့် နေထွက်နေသည်ကို သိနိုင်ရန်ပင် မလွယ်ကူချေ။ သူဝင်လာတာကို ပထမဆုံး သတိထားမိသူက မော်မွန်၏ကျီးဖြစ်သည်။ အတောင်သုံးချက် ခတ်ပြီးသည်နှင့် ဝံပုလွေလက်သည်းစား၏ စားရိုးပေါ်ရောက်ရှိနေပြီ။

“ပြောင်း ... ပြောင်း” ဟု အော်ပြီး ဂျန်၏ဆံပင်များကို ကိုက်ဆွဲလိုက်သည်။

“အဲ့ဒီကျီးသူတောင်းစားကို လွှတ်ထားလိုက်စမ်းကွာ။ ငါ့ဝက်ပေါင်ခြောက်တစ်ဝက် စားပြီးတာတောင် ထပ်စားချင်နေသေးတယ်”

မော်မွန်သည် ခရက်စ်တာ၏စားပွဲတွင် ပေါင်မုန့်ကြော်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် သိုးအူချောင်းတို့ကို မနက်စာအဖြစ် စားသုံးနေကြသည်။ ခရက်စ်တာ၏ ပုဆိန်အသစ်က စားပွဲပေါ်တွင် ရှိနေသည်။ အသွားပေါ်ရှိ ရွှေကနုတ်တို့က မီးရောင်အောက်တွင် လင်းလက်နေ၏။ ပိုင်ရှင်ကတော့ အိပ်ရာထဲတွင် သတိလစ်နေသလို ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ပျော်နေသည်။ မိန်းမများကတော့ နိုးနေကြပြီး ဧည့်ခံခြင်း၊ ချက်ပြုတ်ခြင်း စသဖြင့် အလုပ်ကိုယ်စီ လုပ်နေကြသည်။

“ဒီနေ့ရာသီဥတုအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲကွ”

တပ်ချုပ်ကြီးက မေးသည်။

“အေးတယ်။ မိုးတော့ တိတ်သွားပြီ”

“သိပ်ကောင်းတယ်။ ငါ့မြင်းကို ကုန်းနီးတင်ပြီး အသင့်ပြင်ထားလိုက်တော့။ နောက်တစ်နာရီအတွင်း ခရီးဆက်ကြမယ်။ မင်းစားပြီးပြီလား။ ခရက်စ်တာကျွေးတာ သိပ်မစွံပေမယ့် ဗိုက်တော့ပြည့်တယ်”

‘ခရက်စ်တာကျွေးတာ ငါမစားဘူး’ ဂျန်က ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခုနလေးတင် စားခဲ့တယ် သခင်ကြီး” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး ကျီးကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ကျီးက သူ့နေရာဖြစ်သော တပ်ချုပ်ကြီး၏ပခုံးပေါ် ပျံတက်သွားလေသည်။

ဆမ်ကို ခန်းမအနောက်ဘက်တွင် ရှာတွေ့လေသည်။ သူက ကျိုးပျက်သွားသော ယုန်လှောင်အိမ်ဘေးတွင် ဂစ်လ်လီနှင့်အတူ ရပ်နေသည်။ ဂစ်လ်လီက သူ့ကို ဝတ်ရုံကူဝတ်ပေးနေသည်။ ဂျွန်ကို မြင်သွားသော အခါ လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွား၏။ ဆမ်က သူ့ကို ပြစ်တင်ရှုတ်ချသည့် အကြည့်မျိုးနှင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကူညီပေးမယ်လို့ ငါထင်ထားတာ”

ဂျွန်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

“ငါ ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲကွ။ မင်းဝတ်ရုံထဲထည့်ပြီး ခေါ်သွားရမှာလား။ ခရက်စ်တာရဲ့မိန်းမတွေနဲ့ ဖယားမရှုပ်ဖို့ ငါတို့ကို.....”

“ငါ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကြောက်နေတယ်။ အကြောက်တရားက ဘယ်လိုအရာမှန်း ငါကောင်းကောင်းသိတယ်။ ငါ သူ့ကို ပြောပြီးပြီ”

ဆမ်က တံတွေးမျိုးချလိုက်သည်။

“ဘာကိုလဲ။ ငါတို့နဲ့အတူ ခေါ်သွားမယ်ဆိုပြီးတော့လား”

ဆမ်၏ လမင်းမျက်နှာက နီမြန်းသွားသည်။

“အိမ်ပြန်တဲ့အခါမှပါ။ သူက ကလေးမွေးတော့မှာ”

သူက ဂျွန်ကို စေ့စေ့မကြည့်ရဲပေ။

“ဆမ် ... မင်း ရူးသွားပြီလား။ ငါတို့ ဒီလမ်းကနေ ပြန်ချင်မှလည်း ပြန်ဖြစ်မှာ။ ခရက်စ်တာရဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားမယ်လို့ တပ်ချုပ်ကြီးကို သွားပြောရင် ဘာပြန်ပြောမယ်ထင်လဲ”

“အဲ့ဒီအခါကျရင် နည်းလမ်းတစ်ခုခု ရှိလာမှာပါ”

“ငါ့မှာ အရေးမပါတာတွေပြောဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ ငါ မြင်းတွေကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ကုန်းနှီးတင်ရဦးမယ်”

ဂျွန်က စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းတစ်ဝက်၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းတစ်ဝက်နှင့် လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ သူ့ကိုကယ်တင်ခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်သည့်အပြင်

သိက္ခာမဲ့သည့်လုပ်ရပ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူ့စိတ်ထဲ တွင် ရှက်နေမိသည်။

ရွန်က သူ့နေရာဖြစ်သော တပ်ချုပ်ကြီး၏ဘေးတွင် နေရာယူလိုက် ပြီး ညကင်းမျှော်စင်က တပ်သားများနှင့်အတူ အရိုးခေါင်းများ ချိတ်ဆွဲထား သော ဂိတ်တံခါးကို ဖြတ်သန်း၍ မြောက်စူးစူးကို ခရီးဆက်လေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရေခဲများအားလုံး အရည်ပျော်နေကြသည်။ မိုးက မဆို သလောက် ဖွဲဖွဲလေးရွာနေသည်။ စမ်းချောင်းတစ်ခုက ရေလျှံနေပြီး သစ်ရွက် ခြောက်များ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များနှင့် ပြည့်နေသည်။ သို့သော် ရှေ့ပြေး ကင်းထောက်များက ဖြတ်ကူးနိုင်မည့်နေရာကို ရှာတွေ့ထားသည်။ ချောင်းရေ က မြင်းဗိုက်နားအထိ နက်လေသည်။ ဂိုဏ်က စမ်းချောင်းကို ဖြတ်ကူးပြီး တစ်ဖက်ကမ်း ရောက်သည်နှင့် ရေများကို ခါလိုက်သည်။ မော်မွန်က တိတ်ဆိတ်နေသလောက် ကျိုးကတော့ နားငြီးအောင် အာနေသည်။

“သခင်ကြီး”

တောအုပ်တစ်အုပ်ထဲ ပြန်ဝင်သောအခါ ရွန်က တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“ခရက်စ်တာဆီမှာ သိုးတွေ မရှိဘူး။ သားတွေလည်း မရှိဘူးနော်”
တပ်ချုပ်ကြီးက ဘာမှပြန်မပြောပေ။

ရွန်က ဆက်ပြောသည်။

“ဝင်းတားဖဲလ်မှာ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို ပုံပြောပြလေ့ရှိတယ်။ လူရိုင်းမတချို့က အဖြူရောင်လမ်းလျှောက်သူတွေနဲ့ သံဝါသပြုပြီး လူတစ်ပိုင်း တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်း သတ္တဝါတွေ မွေးထုတ်တယ်လို့ ပြောတယ်”

“အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေပါ။ ခရက်စ်တာက မင်းအတွက် လူနဲ့မတူ လို့လား”

‘မတူတာတွေ အများကြီးပဲ’ ရွန်က တွေးသည်။

“သားယောက်ျားလေးမွေးရင် တောအုပ်ကို ဆက်သတယ်”

မော်မွန်က ဘာမှပြန်မပြောပေ။

“သခင်ကြီး သိလား”

ရွှန်က ထပ်မေးသည်။

“ဟိုးအရင်တုန်းက စမောလ်ဂူဒ် ပြောပြဖူးတယ်။ ကင်းထောက် သမားတွေအားလုံး သိကြတယ်။ မပြောကြတာပဲရှိတာ”

“ကျွန်တော်ဦးရီးရော သိလား”

“ကင်းထောက်သမားတွေအားလုံး သိကြတယ်”

မော်မွန်က ထပ်ပြောသည်။

“ငါ သူ့ကို ရပ်တန့်သင့်တယ်လို့ မင်းတွေးနေတာလား။ ရပ်တန့်လို့ မရရင် သတ်ပစ်ရမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

သူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူက မကျွေးချင်မမွေးချင်လို့ ဒီလိုလုပ်တာဆိုရင် ငါ ရိုရင်နဲ့ ကွန်ဝီ တို့ကို ပျော်ပျော်ကြီးလွှတ်ပြီး ကောင်လေးတွေကို သွားခေါ်ခိုင်းတာပေါ့။ ရဲတိုက်နက်မှာ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရင် ငါတို့အင်အားတောင် ပိုတောင့်တင်း လာဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ အရိုင်းအစိုင်းတွေက ရက်စက်တဲ့ နတ်ဘုရားတွေကို ကိုးကွယ်ကြတယ်။ ငါတို့နတ်ဘုရားတွေထက်တောင် ပိုကြမ်းတမ်းရက်စက် သေးတယ်။ ကောင်လေးတွေက ခရက်စိတ်တာရဲ့ပူဇော်ခြင်း၊ ဝတ်ပြုခြင်းပဲ”

‘သူ့မိန်းမတွေဆိုရင် တခြားနည်းလမ်းနဲ့ ပူဇော်ရမယ်ထင်တယ်’
ရွှန်က တိတ်တိတ်တွေးသည်။

“မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။ ခရက်စိတ်တာရဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်ယောက်ဆီကလား”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး”

ရွှန်က ဝန်ခံသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ပြောပြမလို့ပါပဲ။ သူက ကြောက်နေတယ်။ အကူ အညီ လိုအပ်နေတယ်”

“ကမ္ဘာကြီးက အကူအညီလိုသူတွေနဲ့ ပြည့်နေတယ် ရွှန်ရေ။ လူတွေဟာ အကူအညီမရတဲ့အဆုံး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြံကြတာပဲလေ။ ခရက်စိတ်တာက အမှူးလွန်ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ပျော်နေတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ

ထက်မြိတ်တဲ့ ပုဆိန်အသစ်တစ်လက်က အသင့်ရှိနေတယ်။ ငါသာဆိုရင် ဆုတောင်းပြည့်ပြီဟေ့ဆိုပြီး လက်စတုံးပစ်လိုက်မှာ”

‘ဟုတ်တယ်’ ဂျွန်က ဂစ်လ်လီအကြောင်း ပြန်တွေးသည်။ သူတို့က ဆယ့်ကိုးယောက်ဖြစ်ပြီး ခရက်စ်တာက တစ်ယောက်တည်းဖြစ်၏။

“ခရက်စ်တာသေတာနဲ့ ငါတို့ကင်းထောက်သမားတွေ ကံဆိုးပြီပဲ။ ခရက်စ်တာရဲ့ခံတပ်က ကင်းထောက်သမားတွေအဖို့ သေဆုံးခြင်းနဲ့ ရှင်သန်ခြင်းကြားက တံတိုင်းတစ်ခုပဲလို့ မင်းဦးရီး ပြောလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော့်အဖေ.....”

ဂျွန်က တုံ့ဆိုင်းနေသည်။

“ဆက်ပြောပါ ဂျွန်။ ပြောစရာရှိတာကို ပြောစမ်းပါ”

“ကျွန်တော့်အဖေ ပြောဖူးတယ်။ လူမဆန်တဲ့ သစ္စာခံတစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်သူ သိက္ခာကျစေရုံမက သူ့အရှင်သခင်ကိုပါ သိက္ခာကျဆင်းစေတယ်တဲ့”

“ခရက်စ်တာက တစ်ဘုံတည်းသမား။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သစ္စာမခံထားသလို ငါတို့ရဲ့ဥပဒေတွေကိုလည်း မလိုက်နာဘူး။ မင်းရဲ့နှလုံးသားက မွန်မြတ်ပေမယ့် ဒါကို သင်ခန်းစာအဖြစ် မှတ်ယူထား။ ငါတို့က ကမ္ဘာကြီးကို ပြုပြင်လို့မရဘူး။ ဒါက ငါတို့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက် မဟုတ်ဘူး။ ညကင်းမျှော်စင်က တခြားစစ်ပွဲတွေကို ဆင်နွှဲရဦးမယ်”

‘တခြားစစ်ပွဲတွေ ... ဟုတ်တယ်’ ဂျွန်က တွေးသည်။

“ဂျာမန်ဘတ်ခ်ဝဲလ်တောင် ပြောသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ဓားကို သိပ်မကြာခင် လိုအပ်လာလိမ့်မယ်တဲ့”

“အဲ့ဒီလိုပြောလား”

တပ်ချုပ်ကြီးကိုကြည့်ရတာ ကျေနပ်အားရမှု မရှိပေ။

“ခရက်စ်တာက ညတုန်းက ထပ်ပြောပြသေးတယ်။ ဧည့်သည်ကို အိပ်မပျော်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ မနုဿိယက ‘ဖရော့စ်ဖန်း’ မှာ သူ့လူတွေကို စုနေတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ရွာတွေမှာ လူသူကင်းမဲ့နေတာပေါ့။ ဆာဒီနစ်

မာလစ်စတာ ‘ဂျော့ဂျီ’ မှာ ဖမ်းမိခဲ့တဲ့ အရိုင်းကောင်ပြောတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခရစ်တော်တာက တည်နေရာကိုပါ ပြောပြခဲ့တယ်”

“သူက မြို့တည်နေတာလား။ စစ်တပ်ဖွဲ့စည်းနေတာလား”

“ငါလည်း အဲ့ဒီမေးခွန်းကို ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်မေးနေတာ။ အဲ့ဒီမှာ အရိုင်းကောင်တွေ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ။ တိုက်နိုင်ခိုက်နိုင်တဲ့အရွယ် ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ။ ဘယ်သူမှ ရေရေရာရာ မသိဘူး။ ဖရောပ်ဖန်းက သိပ်ကြမ်းတမ်းတယ်။ ကျောက်တုံးတွေ၊ ရေခဲပြင်တွေပဲ ရှိတာ။ လူအများကြီးကို သိပ်ကြာကြာ ထိန်းထားနိုင်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အခုလိုစုရုံးရတဲ့ အကြောင်းရင်းက တစ်ခုပဲရှိတယ်။ မနစ်ရေဒါက တောင်ပိုင်းကို ချီတက်ပြီး ခုနစ်ပြည်ထောင်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ပဲ”

“လူရိုင်းတွေက ခုနစ်ပြည်ထောင်ကို အရင်တုန်းကလည်း ကျူးကျော်ခဲ့ဖူးတယ်နော်”

ဝင်းတားဖဲလ်တွင် အမယ်အိုကြီးနန်နှင့် မေစတာလူဝင်တို့က သူ့ကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

“ကျွန်တော့်အဘိုးရဲ့အဘိုး ခေတ်အခါတုန်းက ‘မုတ်ဆိတ်နီ ရေမန်’ က သူ့လူရိုင်းစစ်တပ်ကြီးနဲ့ တောင်ပိုင်းကို ချီတက်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ရှေ့က ဘုရင်က ကဗျာစာဆို ‘ဘေးလ်’ တဲ့။

“အေး ... သူ့ရှေ့မှာ ‘ဟွန်းလော့ဒ်’၊ ဘုရင်ညီနောင် ‘ဂန်ဒဲလ်’ နဲ့ ‘ဂွန်း’၊ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကဆိုရင် ဆောင်းခရာမှုတ်ပြီး လူဘီလူးကြီးတွေကို နီးထစေခဲ့တဲ့ ‘ဂျိုရာမန်’ တို့ ရှိမယ်။ သူတို့အားလုံးက တံတိုင်းကြီးကြောင့် တံတိုင်းကြီးရဲ့ ဟိုးတစ်ဖက်က ဝင်းတားဖဲလ်ကြောင့် ကျရှုံးခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ပြောတာပေါ့။ ငါတို့ရဲ့ဖြစ်တည်မှုက ရဲတိုက်နက်ကြောင့်ပဲ။ အရိုင်းကောင်တွေကို ငါတို့ဘက်က ဝင်တိုက်ပေးမယ့်သူ ဘယ်သူကျန်သေးလဲ။ ဝင်းတားဖဲလ်ရဲ့အရှင်သခင်က သေသွားပြီ။ သူ့ရဲ့ဆက်ခံသူက လန်နစ်စတာတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ မြောက်ပိုင်းအင်အားအလုံးအရင်းနဲ့ တောင်ပိုင်းကို ချီတက်သွားတယ်။ အရိုင်းကောင်တွေအဖို့ ဒီလိုအခွင့်အရေးက နှစ်ခါမရနိုင်ဘူး။ ငါမနစ်ရေဒါကို ကောင်းကောင်းသိတယ် ဝျန်။ သူက သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ သွေးနည်းတဲ့ကောင်လို့ မပြောဝံ့ကြဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“သူ့ကို ရှာရမယ်။ သူ့ကို တိုက်ခိုက်ရမယ်။ သူ့ကို ရပ်တန့်ရမယ်”

‘လူနှစ်ရာတည်းနဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ’ ဂျွန်က တွေးတွေးဆဆနှင့်
လက်ချောင်းများကို ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည် လုပ်လိုက်သည်။

အခန်း (၂၄)

သီယွန်

သဘောက ငြင်းမရအောင် လှပလွန်းသည်။ ပထမဆုံးက အမြဲ
တမ်း အလှဆုံးဖြစ်သည်ဟု သီယွန်က တွေးသည်။

“ပြုံးနေပုံထောက်ရင် သခင်ငယ်လေးက သူ့ရဲ့အသွင်အပြင်ကို
သဘောကျနေပုံပဲ”

အနောက်ဘက်မှ မိန်းမအသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သီယွန်က ထိုမိန်းကလေးကို အကဲခတ်ရန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
သူမြင်သည့်အရာကို သူသဘောတွေ့သည်။ သံကျွန်းသူလေးဖြစ်ကြောင်း
ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ခြေတံရှည်ရှည်၊ အနက်ရောင်ဆံပင်တိုတို၊ သန်စွမ်း
သောလက်ပိုင်ရှင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့အသားရည်က
လေတိုက်ခံရပါများ၍ ရောင်တင်းနေသည်။ ခါးတွင် ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို
ချိတ်ဆွဲထားသည်။ နှာခေါင်းက ကြီးပြီး ချွန်သဖြင့် သေးသွယ်သော မျက်နှာ
နှင့် သိပ်မလိုက်ဖက်ပေ။

သို့သော် ပြုံးလိုက်လျှင်တော့ ပိုလှသွားသည်။ သူ့ထက် အသက် ကြီးမည်ဟု သိယွန်က ခန့်မှန်းသည်။ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ထက်တော့ မပိုနိုင်ချေ။ သူမ၏လှုပ်ရှားမှုက သဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည့်နှယ်။

“ဟုတ်တယ်... ကြည့်လိုတော့ အတော်ကောင်းတယ်။ မင်းရဲ့ တစ်ဝက်လောက်တောင် ကြည့်လိုမကောင်းတာ တစ်ခုပဲ”

သိယွန်က ပြန်ပြောသည်။

“အိုးဟိုး”

ကောင်မလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သတိထားရမယ်။ ဒီသခင်ငယ်လေးက သိပ်အပြော ကောင်းတယ်။ လျှာကို ပျားရည် ဆမ်းထားသလိုပဲ”

“မြည်းစမ်းကြည့်လိုက်ရင် သိသွားလိမ့်မယ်”

“စမ်းကြည့်ရမယ်ပေါ့လေ”

သူမက သိယွန်ကို ရဲရဲတင်းတင်း စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သံကျွန်း များပေါ်တွင် မိန်းမများရှိသော်လည်း သိပ်အများကြီးတော့ မဟုတ်ပေ။ မိန်းမများသည် လင်ယောက်ျားများနှင့်အတူ ရွက်လွှင့်ကြသည်။ ဆားနှင့် ပင်လယ်က သူတို့ကို ယောက်ျားများလို အာသီသပြင်းပြုလာအောင် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

“ကမ်းမကပ်ရတာ ကြာပြီမို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ရှင်လာခဲ့တဲ့ အရပ် ဒေသမှာ မိန်းမတွေ မရှိလို့များလား”

“အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလိုလူမျိုးတော့ မရှိဘူး”

“ကျွန်မက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ ရှင်ဘယ်လိုသိလဲ”

“ငါ့မျက်လုံးတွေက မင်းမျက်နှာကို မြင်တယ်။ ငါ့နားတွေက မင်းရယ်သံကို ကြားတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ဟာက မင်းအတွက် ရွက်တိုင် တစ်တိုင်လို ထောင်မတ်နေပြီ”

မိန်းကလေးက ရှေ့တိုးလာပြီး သူငယ်ပါကို ဘောင်းဘီအပြင်ဘက် မှ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“လိမ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးပဲ”

သူမက ခပ်တင်းတင်း ညှစ်လိုက်သည်။

“နာလား”

“နာတာပေါ့”

“သနားစရာကောင်းတဲ့ သခင်ငယ်လေးပဲ”

သူမက ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ ယောက်ျားရှိတယ်။ ကလေးမွေးထားတာလည်း သိပ်မကြာသေးဘူး”

“ငါ မင်းကို မျိုးမစစ်တစ်ယောက် ပေးလို့ရတယ်”

“ကျွန်မယောက်ျားကတော့ ကျေးဇူးတင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းကတော့ တင်မှာပါ”

“ဘာကြောင့်တင်မှာလဲ။ ကျွန်မ တခြားသခင်တွေနဲ့လည်း အိပ်ဖူးတယ်။ ယောက်ျားတွေအားလုံးက အတူတူပဲ”

“မင်းသားတစ်ပါးနဲ့တော့ မအိပ်ဖူးသေးဘူးမလား။ မင်းအရေပြားတွေ ရွတ်တွလာပြီး ရင်သားတွေ တွဲကျလာတဲ့အခါ မင်းရဲ့မြှေးတွေကို မင်းသားတစ်ပါးနဲ့ ချစ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောပြလို့ ရတာပေါ့”

“အို ... အခုပြောနေတာ အချစ်အကြောင်းလား။ အိပ်မယ့် အကြောင်း ပြောနေတယ်လို့ ထင်နေတာ”

“မင်းချစ်ချင်တယ်ဆိုရင်ပေါ့”

သီယွန်က သူမကို သဘောကျသွားသည်။ သူမက ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သူမ၏ ထက်မြိသော ဟာသညာဏ်ကြောင့် စိုထိုင်းပြီး ညှိုးငယ်စရာကောင်းသော ပိုက်ခဲတွင် နေပျော်စေလိမ့်မည်။

“ငါ့သဘောကို မင်းပေးတဲ့နာမည် ထားမယ်။ မင်းကို စောင်းတီးပြုပြီး ဖျော်ဖြေပေးမယ်။ ငါ့ရဲ့ရဲ့တိုက်ထဲမှာ နေစေမယ်။ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ဆင်ပေးမယ်။ သီချင်းတွေထဲက မင်းသမီးတစ်ပါးလိုပေါ့”

“ရှင့်သဘောကို ကျွန်မပေးတဲ့နာမည် ထားမယ်ပေါ့”

သူမက တခြားအရာများကို လျစ်လျူရှုလိုက်သည်။

“ဒီသဘောကို ကျွန်မ ဆောက်ခဲ့တာ”

“ဆစ်ဂ်ရင် ဆောက်တာပါ။ ငါ့အဖေရဲ့သဘောတရားဆောက်သူ”
 “ကျွန်မနာမည်က အက်စ်ဂရက်ဒ်။ ဆစ်ဂ်ရင်ရဲ့မိန်းမ၊ အမ်ဘရတ်ဒ်
 ရဲ့ သမီးပဲ”

အမ်ဘရတ်ဒ်တွင် သမီးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ ဆစ်ဂ်ရင်တွင်
 မိန်းမရှိကြောင်း သိယွန် လုံးဝမသိပေ။ ငယ်ရွယ်သော သဘောတရားဆောက်
 သူနှင့် တစ်ကြိမ်တည်းသာ ဆုံဖူးသေးသည်။ အမ်ဘရတ်ဒ်ကို သိပ်မမှတ်မိ
 တော့ပေ။

“ဆစ်ဂ်ရင်က မင်းနဲ့ မတန်ပါဘူး”
 သိယွန်က ဆိုသည်။

“အိုးဟိုး ... ဒီသဘောက ရှင်နဲ့မတန်ဘူးလို့တောင် ဆစ်ဂ်ရင်က
 ပြောသေးတယ်”

“ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိလို့လား”

“ဂရေ့ဂျိုင်းအိမ်တော်က မင်းသားသိယွန်ပေါ့။ ဘယ်သူဖြစ်ဦးမလဲ။
 ကျွန်မကို ပြောပြပါဦး သခင်လေး။ တကယ်နှစ်သက်ရဲ့လား။ ဟောဒီ သဘော
 အသစ်ကိုလေ။ ဆစ်ဂ်ရင်က သိချင်နေတယ်”

သဘောရှည်က အသစ်စက်စက်ဖြစ်ရာ ကတ္တရာစေးနှင့် ထင်းရှူးစေး
 အနံ့တို့က ယခုတိုင် စွဲနေသေးသည်။ သူဦးလေး အေရူန်ဂရေ့ဂျိုင်းက
 ဤသဘောကို နံနက်ဖြန်တွင် ကောင်းချီးပေးမည်။ သို့သော် သိယွန်က ရေမချ
 ခင် ကြည့်ချင်သဖြင့် ပိုက်ခံမှ မြင်းစီးထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သခင် ဘေလွန်
 ၏ ဂရိတ်ခရာကန်နှင့် ဦးရီးဗစ်တာရီယွန်၏ အိုင်းရွန်းဗစ်တိုရီလောက်
 မကြီးမားသော်လည်း ရေမချရသေးသည့်တိုင် မြန်ဆန်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရပေ
 သည်။ သဘောဇရာက ပေတစ်ရာခန့် ရှည်လျားသည်။ ရွက်တိုင်က တစ်တိုင်
 တည်းရှိသည်။ လှော်တက်အချောင်းငါးဆယ် ပါဝင်သည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်
 လူတစ်ရာလောက် ရပ်နိုင်သည်။ သဘောဦးကို မြားခေါင်းသဏ္ဍာန် ပြုလုပ်
 ထားသည်။

“ဆစ်ဂ်ရင်က ကောင်းကောင်းဆောက်ပေးထားပါတယ်။ ဒီကောင်
 က ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နဲ့လိုက်အောင် မြန်ပါ့မလား”

“ဒါကတော့ ကပ္ပတိန်အပေါ်ပဲ မှုတည်တယ်”

“ငါ နောက်ဆုံးအကြိမ် ရွက်လွှင့်ခဲ့တာ နှစ်နည်းနည်းကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါက သံကျွန်းစုဖွား ဂရေးဂျိုင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ပင်လယ်ရေက ငါ့အသွေး အသားထဲမှာ စီးဆင်းနေတယ်”

အမှန်ကိုပြောရလျှင် သူ့ဘဝတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ကပ္ပတိန် မလုပ်ဖူးချေ။

“စကားပြောသလိုသာ ရွက်လွှင့်ရင် ရှင့်သွေးက ပင်လယ်ထဲ စီးဆင်းသွားလိမ့်မယ်”

“ဒီလောက်လှပတဲ့ အပျိုစင်မလေးကို ဘယ်တော့မှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မကိုင်တွယ်ပါဘူး”

“အပျိုစင်မလေးတဲ့လား”

သူက ရယ်လိုက်သည်။

“ဒီဟာကြီးက ပင်လယ်ဘီလူးမပါ”

“ဒါဆို မင်းက ပင်လယ်ဘီလူးမလို့ နာမည်ပေးလိုက်တာပေါ့”
ထိုစကားကို သူမ သဘောကျသွားသည်။ သူမ၏ အနက်ရောင် မျက်လုံးများ ရွန်းရွန်းတောက်သွားတာကို သိယွန် မြင်သည်။

“ကျွန်မပေးတဲ့နာမည် ထားမယ်လို့ ရှင်ပြောခဲ့တယ်လေ”

သူမက ပြစ်တင်ရှုတ်ချသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“အဲ့ဒီနာမည်ပဲ ထားလိုက်ပြီလေ”

သိယွန်က သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို ကူညီပါ မိန်းကလေး။ ကလေးအမေနဲ့အိပ်တဲ့ ယောက်ျား တွေက ကံကောင်းတတ်တယ်လို့ ပြည်မကြီးကလူတွေ ယုံကြည်ကြတယ်”

“သူတို့က မိန်းမတွေအကြောင်း၊ သဘောတွေအကြောင်း ဘာသိ လို့လဲ။ ကြည့်ရတာ ရှင် လုပ်ကြံလီဆယ်ပြောတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ငါ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရင်ရော ငါ့ကို ချစ်ဦးမှာလား”

“ချစ်ဦးမှာလားလို့ ပြောရအောင် ကျွန်မက ရှင့်ကို ဘယ်တုန်းက ချစ်ခဲ့လို့လဲ”

“ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ပါဘူး။ ငါ့ကို ချစ်လာစေချင်တာပါ အက်စ်ဂရက်ဒ်လေးရယ်။ လေအေးတွေ တိုက်ခတ်လာပြီ။ သင်္ဘောပေါ်လိုက်ခဲ့ပါ။ ငါ မင်းကို နွေးထွေးအောင် လုပ်ပေးမယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ့ဦးရီး အရွန်က ရေနတ်ဘုရားထံ ဆုတောင်းမယ်။ သင်္ဘောဦးပေါ် ပင်လယ်ရေတွေ လောင်းချပြီး ကောင်းချီးပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက ငါတို့ပေါင်ကြားက စီးကျလာတဲ့ အချစ်ရည်တွေနဲ့ ကောင်းချီးပေးချင်တာ”

“ရေနတ်ဘုရား အမျက်ထွက်လိမ့်မယ်”

“ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးရင် သူ့ကို ပင်လယ်အောက်ထဲ မြှုပ်ပစ်လိုက်မယ်။ ငါတို့ နှစ်ပတ်အတွင်း စစ်ထွက်ရတော့မယ်။ တိုက်ပွဲကာလ တလျှောက်လုံး မင်းကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတပြီး အိပ်ရေးပျက်ညတွေကို ဖြတ်သန်းရအောင် လုပ်ရက်တယ်ပေါ့”

“လုပ်ရက်တာပေါ့”

“သိပ်ရက်စက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ သင်္ဘောကိုတော့ နာမည်ပေးပြီးပြီ။ ငါ စိတ်ပြောင်းပြီးတော့ ကျောက်ဆောင်နဲ့ ဝင်တိုက်လိုက်ရင် မင်းကိုယ်မင်း အပြစ်တင်မိလိမ့်မယ်”

“ရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲကိုင်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်ပေါ့”

အက်စ်ဂရက်ဒ်က ပြုံး၍ သူငယ်ပါကို ဘောင်းဘီအပြင်ဘက်မှ ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး လက်ချောင်းဖြင့် အထက်အောက် ဆော့ကစားလေသည်။

“ငါနဲ့အတူ ပိုက်ခဲကို လိုက်ခဲ့ပါ”

သီယွန်က ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။ ‘ငါ့အဖေ ဘာများပြောမလဲ။ ငါကရော ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ။ ငါက အရွယ်ရောက်ပြီးသား ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ ဖာသည်မကို ခေါ်အိပ်ရင်တောင် ဘယ်သူမှ ဝင်စွက်ဖက်ခွင့် မရှိဘူး’

“ကျွန်မက ပိုက်ခဲမှာ ဘာလုပ်ရမလဲ”

သူမလက်က နေရာမရွေ့သေးချေ။

“ငါ့အဖေက ဒီည သူ့ကပွဲတိုက်တွေကို ညစာစားပွဲ ဖိတ်ထားတယ်”

ဘောလွန်ဂရေဂျိုင်းက သူတို့နှင့် လာရောက်ပူးပေါင်းမည့် သစ္စာခံများကို စောင့်ဆိုင်းနေခိုက် ညစဉ်ညတိုင်း စားတော်ပွဲကျင်းပပြီး သူ့ကပ္ပတိန်များကို ကျွေးမွေးသည်။ သီယွန်က သူမကို ထိုအကြောင်းများပြောပြရန် မလိုအပ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ဒီည ကျွန်မကို ရှင့်ရဲ့ကပ္ပတိန် လုပ်စေချင်တယ်ပေါ့ မင်းသားလေး”

သူမက ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ သီယွန်သည် ထိုအပြုံးမျိုးကို မည်သည့်မိန်းကလေးတွင်မှ မမြင်တွေ့ဖူးပေ။

“ဟုတ်တယ်။ မင်းက ငါ့ကို ဆိပ်ကမ်းမှာ အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ ဆိုက်ကပ်စေမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်”

အက်စ်ဂရက်ဒ်က လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ဘောင်းဘီကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

“သနားစရာပဲ။ ကျွန်မက အိမ်ထောင်သည်၊ ကလေးလည်း ရှိတယ်”

သီယွန်က ပျာယာခတ်စွာ ဘောင်းဘီကြိုးကို ပြန်ချည်လိုက်သည်။

“ငါ ရဲတိုက်ထဲ ပြန်ရတော့မယ်။ မင်းမလိုက်ခဲ့ရင် ငါ စိတ်သောကရောက်ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မတို့ သွားလို့မရဘူး။ ကျွန်မ မြင်းမပါလာဘူး မင်းသားလေး”

“ငါ့လက်ထောက်ရဲမြင်းကို ယူလို့ရတယ်”

“အဲ့ဒီတော့ သနားစရာကောင်းတဲ့ ရှင့်လက်ထောက်က ပိုက်ခံကို လမ်းလျှောက်ပြန်ရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း ငါနဲ့အံ့တူစီးလေ”

“ရှင့်အကြိုက်ပေါ့”

သူမက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မက အရှေ့မှာ ထိုင်ရမှာလား။ အနောက်မှာ ထိုင်ရမှာလား”

“မင်းကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်လို့ရတယ်”

“ကျွန်မက အပေါ်မှာနေရတာ ကြိုက်တယ်”

‘ဒီလိုမိန်းမမျိုးနဲ့ ဘာလို့ အခုမှတွေ့ရတာလဲ’ သီယွန်က စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ငါ့အဖေရဲ့ခန်းမကြီးက မှောင်ပြီးတော့ အေးတယ်။ အက်စ်ဂရက်ဒ် ရောက်လာတော့မှ မီးတုတ်တွေက တောက်လောင်ကြမှာ”

“သခင်ငယ်လေးရဲ့လျှာက ပျားရည်ဆမ်းထားသလိုပဲ”

သူမက လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်လိုက်သည်။

“အက်စ်ဂရက်ဒ်ကို မင်းသားလေး လိုရာသုံးပါ။ ရဲတိုက်ဆီ ခေါ်သွား ပါ။ ခန့်ညားထည်ဝါတဲ့ မျှော်စင်ကြီးတွေကို ကြည့်ပါရစေ”

“ငါ့မြင်းကို တည်းခိုဆောင်ဘက်မှာ ထားခဲ့တယ်။ လာ၊ သွားရ အောင်”

သူတို့နှစ်ဦးက ကမ်းနားမှ တည်းခိုဆောင်သို့ အတူလျှောက်လေ သည်။ သီယွန်က သူ့လက်မောင်းကို တွဲလိုက်သော်လည်း မရုန်းထွက်ပေ။ သူမ၏လမ်းလျှောက်ပုံကို သူ သဘောကျသည်။ ရဲတင်းမှု ရှိ၏။ စောင်အောက် တွင်လည်း ထိုသို့ရဲတင်းလိမ့်မည်ဟု ယူဆချင်စရာဖြစ်သည်။

လော့ဒ်စပေါ့တွင် ကမ်းစပ်တလျှောက် ကျောက်ချရပ်နားထား သော သင်္ဘောရှည်များမှ သင်္ဘောသားများဖြင့် စည်ကားနေသည်။ ခါတိုင်း ထက် လူပိုများသည်ဟု သီယွန်က ယူဆသည်။ သံကျွန်းသားများသည် လွယ်လင့်တကူ ခူးထောက်သူများ မဟုတ်ကြပေ။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦး ဖြတ်သန်းသွားသောအခါ လှေခတ်သမားများ၊ ရွာသားများက ငြိမ်သက် သွားကြပြီး သူ့ကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ဦးညွတ်၍ အရိုအသေ ပေးကြသည်။ ‘နောက်ဆုံးတော့ ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ သိသွားကြပြီ’ သီယွန် က ကျေနပ်အားရစွာ တွေးလိုက်သည်။

ဂရိတ်ဝစ်ခ်မှ သခင်ဂွတ်ဘရားသားက မနေ့ညက အင်အား အလုံး အရင်းနှင့် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။ သင်္ဘောရှည် အစင်းလေးဆယ်ခန့် ပါဝင် သည်။ သူလူများကို နေရာတိုင်းတွင် တွေ့နေရသည်။ အစင်းကျား ဆိတ်မွေး စလွယ်များကြောင့် ထင်ရှားမြင်သာသည်။ မုတ်ဆိတ်မရှိသည့် စလွယ်သိုင်း လူငယ်များသည် မနေ့ညက တည်းခိုဆောင်ပိုင်ရှင် အော်သာဂမ့်နီး၏ အပျက်မ

များကို လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့သည်အထိ ဘုခွဲကြသေးသည်။ သူတို့က ထိုအပျက်မများကို နှစ်သက်ကြသော်လည်း သီယွန်ကတော့ မနှစ်သက်ပေ။

“မင်းသားလေး သဘောသားတွေ ရွေးချယ်ပြီးပြီလား”

“မြင်းဖောင်းဆီသွားနေရင်း အက်စ်ဂရက်ဒ်က မေးသည်။

“ဟေး ဘလူးတွဒ်။ ရှင့်မိန်းမ ဘယ်လိုလဲ”

သူမက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အနားက ဖြတ်သွားသော သဘောသား တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ဝန်ရနေပြီ။ အမြွှာလို့တော့ ပြောတာပဲ”

ဝက်ဝံသားရေစွပ်ကျယ် ဝတ်ထားပြီး ကျီးတောင်ပံခမောက် ဆောင်းထားသော အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူကြီးက ပြန်ဖြေသည်။

“မကြာမီ လာမည်ပေါ့”

အက်စ်ဂရက်ဒ်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ဗျာ”

“လူထွားကြီးပဲ။ သူ့နာမည်က ဘလူးတွဒ်လား။ သူ့ကို ငါ့သဘော အတွက် ရွေးလိုက်ရမလား”

“အဲ့လိုဆိုရင် သူ့ကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင် သဘောရှိတယ်လေ”

“ငါက ဒီမှာမနေတာ ကြာပြီဆိုတော့ ဒီကလူတွေကို သိပ်မသိသေး ဘူး”

သီယွန်က ဝန်ခံသည်။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက အတူဆော့ကစား ခဲ့သော သူငယ်ချင်းအနည်းငယ်ကို ရှာကြည့်သေးသည်။ တချို့က သေဆုံး ကုန်ကြပြီး တချို့က အစရှာမရအောင် ပျောက်ဆုံးနေကြသည်။ တချို့က သူစိမ်းများပမာ ပြောင်းလဲသွားကြပြီ။

“ငါ့ဦးရီး ဗစ်တာရီယွန်က သူ့ကပ္ပတိန်ကို ခဏပေးထားတယ်”

“ရိုင်မိုစတွန်းဒရန်ဒ်လား။ သူက ကောင်းပါတယ်။ အရက်သမား ဖြစ်နေတာ တစ်ခုပဲ”

အက်စ်ဂရက်ဒ်က အနားမှဖြတ်သွားသော ရင်းနှီးသည့် လူများကို လှမ်းခေါ်သည်။

“အူလာ၊ ကားလ်၊ မင်းတို့အစ်ကို စက်ိတ် ဘယ်မှာလဲ”

“ရေနတ်ဘုရားက ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းတဲ့ လှေခတ်သမားတစ်ယောက်ကို လိုအပ်နေလို့ ခေါ်သွားပြီ”

အနက်ရောင်မှတ်ဆိတ်မွေးများကြားတွင် အဖြူများပေါက်နေသော ပုအိုင့်အိုင့်လူတစ်ယောက်က ပြန်ဖြေသည်။

“အလ်ဒစ်စက်ိတ်က ဝိုင်အသောက်များပြီး ဗိုက်ပေါက်သေသွားပြီလို့ ပြောတာ”

သူဘေးက ပန်းရောင်သမ်းနေသော ပါးပြင်ရှိသည့် လူငယ်တစ်ဦးက ပြောသည်။

“သေပြီးသားလူတွေက ထပ်မသေဘူး”

အက်စ်ဂရက်ဒ်က ရေရွတ်လိုက်သည်။

“သေပြီးသားလူတွေက ထပ်မသေဘူး”

သီယွန်ကလည်း တခြားလူများနှင့်အတူ လိုက်ရွတ်လေသည်။

“မင်းက လူအတော်များများနဲ့ သိတာပဲ”

ထိုလူနှစ်ယောက် ထွက်သွားသောအခါ သီယွန်က ပြောသည်။

“သဘောဆောက်တဲ့သူရဲမိန်းမကို ယောက်ျားတိုင်း ချစ်ကြတယ်။ သဘောဆောက်တဲ့သူကိုတော့ ပိုချစ်ကြတာပေါ့လေ။ လှေခတ်သမားလိုတယ်ဆိုရင် အဲဒီသုံးယောက်က အသင့်တော်ဆုံးပဲ”

“လော့ဒ်စ်ပေါ့မှာ ကြံ့ခိုင်သန်မာတဲ့လူတွေ ရိုက်သတ်လို့မကုန်ဘူး”

သီယွန်က ဒီကိစ္စကို လွယ်လွယ်မတွေးပေ။ သူ့အလိုရှိတာတိုက်ခိုက်ရေးသမားများ၊ သူ့အပေါ် သစ္စာရှိသူများ ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်၏ လူများ၊ သူ့ဦးရီး၏လူများ မဟုတ်ပေ။ သူ့အစီအမံများကို သခင်ဘေလွန် အကောင်အထည် ဖော်ပေးချိန်အထိ ခဏတာအတွက်သာ တာဝန်ကျေပွန်သော မင်းသားလေးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြံ့ခိုင်မှုတစ်ခုတည်းနဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ သဘောရှည်တစ်စင်းရဲ့ လှော်တက်အားလုံးက တစ်ချောင်းတည်းအဖြစ် ရွေ့လျားဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အရင်တုန်းက အတူလှော်ဖူးတဲ့သူတွေကို ရွေးချယ်သင့်တယ်”

“အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့ အကြံပေးချက်ပဲ။ လူရွေးတဲ့အခါ မင်းကူညီ ပေးမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်” ဟု သီယွန်က ပြန်ပြောပြီး ‘သူ့အကြံဉာဏ်ကို လိုအပ်တယ်ဆိုပြီး ထင်နေပလေ့စေ။ မိန်းမတွေက အမြောက်ကြိုက်တယ် တယ်လေ’ ဟု တိတ်တိတ်တွေးလိုက်သည်။

“ကူညီနိုင်ပါတယ်။ ရှင် ကျွန်မကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံရင်ပေါ့”
“ဒါပဲလား”

လှေဆိပ်တွင် ကျောက်ချရပ်နားထားသော မိုင်ဟမ်သင်္ဘောအနား ရောက်လာသောအခါ သီယွန်က ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လေသည်။ ကပ္ပတိန်က လွန်ခဲ့သောနှစ်ပတ်လောက်က ရွက်လွင့်ထွက်ခွာရန် ကြိုးစားခဲ့ သော်လည်း သခင်ဘေလွန်က တားမြစ်ခဲ့သည်။ စစ်ချီတက်ဖို့ အသင့် မဖြစ်မချင်း သခင်ဘေလွန်က သူ့အင်အားစုဆောင်းနေသည့်ကိစ္စကို မပေါက် ကြားစေလိုသဖြင့် လော့စပေါ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာသော မည်သည့် ကုန်တင် သင်္ဘောကိုမဆို ပြန်လည်ထွက်ခွာခွင့် မပေးတော့ချေ။

“သခင်လေး”

သင်္ဘောဦးထိပ်မှ လေးတွဲသောအသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကပ္ပတိန်၏သမီးက သင်္ဘောလက်ရန်းကို အားပြုပြီး သူ့ကို ငေးကြည့်နေ သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက သူမကို သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းခွင့်မပေးထားချေ။ သီယွန် က လော့ဒ်စပေါ့ကိုရောက်တိုင်း သူမကို ချောင်းလေ့ရှိသည်။

“သခင်လေး ... ခဏနေပါဦး။ သခင်လေး စိတ်ကျေနပ်အောင်....”

“..... လုပ်ပေးခဲ့တာလား”

သီယွန်က မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဖြတ်သွားသောအခါ အက်စ်ဂရက်ဒ်က မေးသည်။

သီယွန်က ထိုကောင်မလေးနှင့် ထပ်မပတ်သက်ချင်တော့ပေ။

“အရင်တုန်းကပါ။ အခု သူက ငါ့ရဲ့ဆားမယား ဖြစ်ချင်နေတာ”

“အိုးဟိုး ... တယ်ဟုတ်ပါလား။ အဲ့ဒီတစ်ယောက်က နူးညံ့သိမ်မွေ့ တယ်နော်။ ကျွန်မပြောတာ မှားလား”

‘သူက ဘယ်လိုသိတာပါလိမ့်’ သီယွန်က တွေးပြီး...

“မမှားပါဘူး” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူက ဝက်စ်ကို တည်းခိုဆောင်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေရန် မှာကြားထားခဲ့သည်။ တည်းခိုဆောင်က အလွန်ပြည့်ကျပ်နေသည်။ သီယွန်က အထဲကို တိုးဝင်ရလေသည်။ ခုံတန်းရှည်များပေါ်တွင် ထိုင်စရာ တစ်နေရာပင် မလွတ်ချေ။ သူ့လက်ထောက်ကိုလည်း ရှာမတွေ့ချေ။

“ဝက်စ်”

သူက အော်ခေါ်သည်။ ‘ဖာချနေတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီကောင်ကို အရေခွံစုတ်ပစ်မယ်’ ဟု သူက တွေးတုန်းရှိသေးသည်။ ကောင်လေးကို မီးလင်းဖိုအနီးတွင် တွေ့လိုက်ရ၏။ သူက ကြွေအန်ကစားနေသည်။ သူ့ရှေ့က ဒဂီးအပုံကြီးက သူ့အနိုင်ရနေကြောင်းကို ပြသနေသည်။

“ပြန်ချိန်တန်ပြီ” ဟု သီယွန်က သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် အရေးမလုပ်သဖြင့် သီယွန်က သူ့နားရွက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်ထုတ်လာရသည်။ ဝက်စ်က ဒဂီးပြားများကို သိမ်းကြုံး၍ တစ်ခွန်းမှပြန်မပြောဘဲ လိုက်လာလေသည်။ သီယွန်က သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထိုအချက်ကို အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။ တခြားလက်ထောက်လူငယ်များဆိုလျှင် ပွစိပွစိ ပြောမည်။ သူကတော့ နည်းနည်းထုံသည်ဟု ပြောရပေမည်။ ဆယ့်နှစ်နှစ်ကောင်လေးတစ်ဦးထံ ရှိသင့်လိုက်သော ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်မှုမျိုး မရှိပေ။ သူက သခင်ဘော့တ်လေ၏ မျိုးမစစ်ညီတစ်ယောက်၏ သားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မြင်းကို ငွေပေးချေကာ ဝယ်ယူခဲ့ပြီး ကောင်လေးကိုတော့ အရောင်းအဝယ်၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအဖြစ် ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝက်စ်က အက်စ်ဂရက်ဒ်ကို မြင်သောအခါ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မမြင်ဖူးသလို မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“အက်စ်ဂရက်ဒ်က ငါနဲ့အတူ စီးမှာ။ မြင်းတွေကို ကုန်းနီးတင်လိုက်။ မြန်မြန်လုပ်”

သီယွန်က ပြောသည်။

ကောင်လေးက သခင်ဘောလွန်၏ မြင်းဖောင်းထဲမှ ပိန်လှီနေသော မြင်းပုလေးကို စီးနင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သီယွန်၏မြင်းကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။

“ဒီငရဲမြင်းကို ရှင် ဘယ်ကရှာထားတာလဲ”

အက်စ်ဂရက်ဒ်က သူ့မြင်းကို မြင်သောအခါ မေးလိုက်သည်။

“သခင်ဘော့တ်လေက မနှစ်တုန်းက လန်နီစပေါ့ကနေ ဝယ်လာခဲ့တာ။ သူ့မှာ မြင်းတွေအများကြီး ရှိနေတယ်ဆိုတော့ ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ပြန်ရောင်းလိုက်တာ”

သီယွန်က ပြောပြသည်။ သံကျွန်းများက ကျောက်တောင် ထူထပ်သဖြင့် မြင်းကောင်းများကို မွေးမြူရန် လုံးဝမလွယ်ကူပေ။ သံကျွန်းသားအများစုအတွက် မြင်းကုန်းနှီးပေါ်တွင် ထိုင်နေရခြင်းထက် သင်္ဘောရှည်များ၏ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရပ်နေရခြင်းက သက်တောင့်သက်သာဖြစ်သည်။

သီယွန်က ဝင်းတားဖဲလ်တွင် ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် နေထိုင်လာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မြင်းကောင်းကောင်းကို စီးနင်းပြီးတော့သာ စစ်ထွက်ချင်တော့သည်။ သခင်ဘော့တ်လေထံမှ ဝယ်ယူလာခဲ့သော မြင်းကြီးသည် အနက်ရောင်ဖြစ်သည်။ စစ်မြင်းများလောက်တော့ မကြီးမားပေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ရဲကောင်းအများစုလို ခန္ဓာကိုယ်မကြီးသဖြင့် ဒီမြင်းက သူနှင့် အံ့ကိုက်ဖြစ်သည်။ မျက်ဆံက မီးတောက်ပုံဖြစ်သည်။ ပိုင်ရှင်အသစ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့တုန်းကဆိုလျှင် မျက်နှာကိုကိုက်ရန် ကြိုးစားခဲ့သေးသည်။

“သူ့မှာ နာမည်ရှိလား”

သီယွန် မြင်းပေါ်တက်လိုက်သောအခါ အက်စ်ဂရက်ဒ်က မေးသည်။

“စမိုင်လာ”

သီယွန်က လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကျောကို ဖိကပ်ပြီး မြင်းဇက်ကြိုးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အရပ်တူတူလောက်ဖြစ်သည်။ အက်စ်ဂရက်ဒ်က ခေါင်းလျှော်ထားဟန်တူသည်။ လှပကျော့ရှင်းသော လည်တိုင်ပေါ်တွင် ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ အမာရွတ်တစ်ခု

ရှိသည်။ သီယွန်က သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဆားနဲ့၊ ချွေးနဲ့၊ ကိုယ်သင်းနဲ့တို့ကို နှစ်သက်သည်။

အိမ်အပြန်လမ်းသည် အလာလမ်းထက် များစွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှသည်။ လောဒ်စပေါ့ကို ကျော်လွန်သွားသောအခါ သီယွန်က လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမရင်သားတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အက်စ်ဂရက်ဒ်က သူ့လက်ကို ချက်ချင်းပြန်ဖယ်သည်။

“မြင်းဇက်ကြိုးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ထားပါ။ တော်ကြာ ရှင့်မြင်းက ကျွန်မတို့ကို အမြင်ကပ်ပြီး ခါချလိုက်မှ မသာပေါ်နေဦးမယ်”

သီယွန်က သူ့စကားကို သဘောကျသွားသည်။ သူ့ရောက်စကတည်းက အံ့မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်ကာ မကြာမကြာမိုးရွာသော ရာသီဥတုအကြောင်းကို စပြောလေသည်။ ထို့နောက် တီးတိုးသံတောအုပ်တိုက်ပွဲတွင် သူသတ်ဖြတ်ခဲ့သော ရန်သူများအကြောင်းကို ဆက်ပြောသည်။ ဘုရင်သတ်သမားအကြောင်း ရောက်သောအခါ သူ့လက်က သူမရင်သားပေါ် ပြန်ရောက်သွားသည်။ သူမ၏ ရင်နှစ်မြွှာက ခပ်သေးသေးဖြစ်သည်။ သီယွန်က တင်းတင်းရင်းရင်းရှိခြင်းကို သဘောကျမိသည်။

“မင်းသားလေး ဒီလိုမလုပ်ချင်ပါဘူး”

“သိပ်လုပ်ချင်တာပေါ့”

သီယွန်က ရင်သားကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

“ရှင့်လက်ထောက် ကြည့်နေတယ်နော်”

“ကြည့်ပါစေပေါ့။ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ချ”

အက်စ်ဂရက်ဒ်က သူ့ရင်သားပေါ်က လက်ချောင်းများကို ကလော်ထုတ်လိုက်သည်။ သူ့လက်က အလွန်သန်မာသည်။

“ငါက တင်းတင်းရင်းရင်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို သဘောကျတယ်”

အက်စ်ဂရက်ဒ်က ဟွန်းခနဲ နှာမှုတ်လိုက်သည်။

“သဘောပေါက် တစ်ယောက်က အဲ့ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

ဘုရင်ငါးပါးနှင့် ပဋိပက္ခများ ၂

“သဘောပေါ်မှာ မိန်းမဆိုလို့ သူတစ်ယောက်တည်းရှိတာ”

“ကျွန်မကို ရှင့်အဖေအကြောင်း ပြောပြပါဦး။ သူက ကျွန်မကို ကြိုဆိုမယ်ထင်လား”

“သူက ငါ့ကိုတောင် ကြိုဆိုတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့သွေးသား၊ ပိုက်ခဲနဲ့ သံကျွန်းစုရဲ့ဆက်ခံသူကိုတောင်”

“ရှင်က ဆက်ခံသူပေါ့လေ။ ရှင့်မှာ ဦးလေးတွေ၊ အစ်ကိုတွေနဲ့ အစ်မတစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်နော်”

“ငါ့အစ်ကိုတွေက သေသွားတာ တော်တော်ကြာပြီ။ ငါ့အစ်မက တော့ ... အာရှက ဒူးလောက်ထိရှည်တဲ့ ချပ်ဝတ်အင်္ကျီတွေကို ဂါဝန်လို ဝတ်တယ်တဲ့။ ယောက်ျားလေးလိုဝတ်လို့ ယောက်ျားလေး ဖြစ်မလာနိုင် ပါဘူး။ စစ်ပွဲပြီးဆုံးသွားရင် မဟာမိတ်ကောင်းကောင်းရဖို့ သူ့ကို သခင်တစ်ပါး ပါးနဲ့ လက်ဆက်ပေးမယ်။ ငါ မှတ်မိသလောက် သူ့နှာခေါင်းက ငှက်နှုတ်သီး လိုပဲ ကြီးကြီးချွန်ချွန်နဲ့။ နှာခေါင်းပေါ်မှာလည်း ဝက်ခြံတွေ အပြုံလိုက် ပေါက်နေတယ်။ ရင်သားကလည်း ယောက်ျားလိုပဲ ပြားချပ်နေတာ”

“ရှင့်အစ်မရဲ့မင်္ဂလာကိစ္စကို စီမံပေးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ရှင့်ဦးလေး တွေကိုရော”

“ငါ့ဦးလေးတွေလား”

သီယွန်က သူ့အဖေ၏ ညီသုံးယောက်ထက် ဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိသော် လည်း မေ့ထားလို့ရသည့် အချက်တော့ မဟုတ်ချေ။ အင်အားကောင်းပြီး ရည်မှန်းချက်ကြီးမားသော ဦးလေးများက အားအင်ချည့်နဲ့သော ဆက်ခံသူ ကို ဖြုတ်ချရန် အပြတ်ရှင်းပစ်နိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ငါက အားနည်းတဲ့သူ မဟုတ် ဘူး။ ငါ့အဖေ သေမယ့်အချိန်လောက်ဆိုရင် ငါက အင်အားကြီးမားတဲ့သူ ဖြစ်နေလောက်ပြီ သီယွန်က တွေးသည်။

“ငါ့ဦးလေးတွေကတော့ ငါ့ကို မခြိမ်းခြောက်နိုင်ပါဘူး။ အေရုန်က သူ့နတ်ဘုရားအတွက်ပဲ ရှင်သန်နေထိုင်တာ”

“သူ့နတ်ဘုရားဆိုတော့ ရှင်နတ်ဘုရား မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ”

“ငါ့နတ်ဘုရားပါပဲ။ သေပြီးသားလူတွေက ထပ်မသေဘူး”
သီယွန် က ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါသာ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းတဲ့ပုံ လုပ်ပြလိုက်ရင် ဒေမိုကရေစီ ငါ့ကို အန္တရာယ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ငါ့ဦးလေး ဗစ်တာရီယွန်.....”

“သံကျွန်းစုက ရေတပ်ရဲ့တပ်ချုပ်ကြီး၊ အကြောက်တရားကင်းတဲ့ စစ်သည်တော်ကြီးပေါ့။ သူ့အကြောင်းကို ဗျစ်ဆိုင်တွေမှာ တေးသီချင်းတွေ သီကုံးစပ်ဆိုပြီး ဂုဏ်ပြုကြတယ်လို့ ကြားတယ်”

“ငါ့အဖေ ပုန်ကန်တုန်းက သူက ငါ့ဦးလေး ယူရွန်နဲ့အတူ ရွက်လွှင့်ပြီး လန်နစ်စတာသင်္ဘောတွေကို ကျောက်ချထားတဲ့နေရာမှာပဲ မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်။ ယူရွန် စီမံခဲ့တာပေါ့။ ဗစ်တာရီယွန်က ကျရာတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရုံပါ။ သူက ပြိုင်ဆိုင်ရတာမျိုးကို ကြိုက်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အဖေကို သစ္စာစောင့်သိခဲ့သလို ငါ့အပေါ်လည်း သစ္စာရှိပြီး အရိုးကြေကြေ အရည်ခမ်းခမ်း တာဝန်ထမ်းရွက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သံသယမရှိပါဘူး။ သူက နောက်ကျောစားထိုးမယ့်သူမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ယူရွန်ခရီးအိုင်းကတော့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် သိပ်များတယ်နော်။ အဲဒီတစ်ယောက်ရဲ့ ဆိုးရွားပက်စက်တဲ့ လုပ်ရက်တွေကို ကြားမိသေးတယ်”
သီယွန်က မြင်းပေါ်တွင် ဖင်ရွှေထိုင်လိုက်သည်။

“ငါ့ဦးလေး ယူရွန်ကို သံကျွန်းမှာ မတွေ့တော့တာ နှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီတဲ့။ သေသွားပြီထင်တယ်”

တကယ်သေသွားလျှင်တော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ သခင်ဘေလွန်၏ ညီအကြီးဆုံးသည် နည်းလမ်းဟောင်းကို တစ်ရက်လေးပင် စွန့်ပယ်သူ မဟုတ်ပေ။ အနက်ရောင်ရွက်များနှင့် ‘ဆိုင်းလနစ်’ သင်္ဘောကြီးသည် အစ်ဘန်မှ အက်ရှိုင်းထိ ရှိရှိသမျှသော ဆိပ်ကမ်းများတွင် နာမည်ဆိုးနှင့် ကျော်ဖောသည်။

“သူသေသွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ အသက်ရှင်နေတယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် ပင်လယ်ထဲမှာပဲ အချိန်ဖြုန်းနေလဲ။ သူက သံကျွန်းရဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြီ။ သံကျွန်းသားတွေက သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ‘ပင်လယ်ကျောက်သားပလ္လင်’ ပေါ်မှာ ထိုင်ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါလည်း မထင်ဘူး”

သီယွန်က ပြန်ပြောသည်။ အမှန်ကိုပြောရလျှင် သူသည်လည်း သူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထိုအတွေးက သူ့ကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစေသည်။ ‘ဆယ်နှစ်ဆိုတာ အကြာကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ အခု ပြန်လာပြီ။ ငါ့အဖေကလည်း တော်တော်နဲ့သေမယ့်ပုံ မပေါ်သေးဘူး။ ငါနဲ့ထိုက်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြဖို့ အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်’ သူက စိတ်ထဲတွင် တိတ်တိတ် တွေးလိုက်ပြီး အက်စ်ဂရက်ဒ်၏ရင်သားကို ထပ်ကိုင်ရန် စဉ်းစားသည်။ သို့သော် သူမက သူ့လက်ကို ဖယ်ရှားလိမ့်မည်။

“ပိုက်ခဲကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ညစာစားပွဲမှာ မင်းအတွက် နေရာ ကောင်းကောင်းစီစဉ်ပေးဖို့ ဟဲလ်ယာကို မှာလိုက်မယ်။ ငါကတော့ စင်မြင့်ပေါ် မှာ ငါ့အဖေရဲ့ညာဘက်မှာ ထိုင်ရမယ်။ ငါ့အဖေ ပြန်သွားရင်တော့ မင်းဆီလာခဲ့ မယ်။ သူက ဒီရက်ပိုင်း သိပ်မသောက်ဘူး”

“ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ လူတစ်ယောက် အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

“သခင်ဘေလွန်က ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အဖေ လည်း ဖြစ်တယ်”

“အတော်လေထွားတဲ့ သခင်ငယ်လေးပဲ”

“ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ သူ့အကျိုးကို ထမ်းရွက်ချင်နေတဲ့ လူတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတာတောင် သူ့ကိုယ်သူ နှိမ့်ချတဲ့သူက အရူးပဲ”

သီယွန်က သူမ၏ဖက်ပိုးကို အသာနမ်းလိုက်သည်။

“ညစာစားပွဲကြီးအတွက် ကျွန်မ ဘာဝတ်ရမလဲ”

အက်စ်ဂရက်ဒ်က သူ့မျက်နှာကို တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ဟဲလ်ယာကို မှာလိုက်မယ်။ ငါ့အမေရဲ့ဂါဝန်တစ်ထည်ထည် မင်းနဲ့ တော်မှာပါ။ သူက ဟာလောမှာ သွားနေတယ်။ ပြန်လာဦးမယ် မထင် ဘူး”

“လေအေးတွေကြောင့် သူ့ကျန်းမာရေး ပိုဆိုးသွားတယ် ကြား တယ်။ သူ့ကို သွားမတွေ့ဘူးလား။ ဟာလောကို ဒီကနေ တစ်ရက်လောက်ပဲ

ရွက်လွင့်ရတာ။ သခင်မဂရေးဂျိုင်းက မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ သူ့သားလေးကို တွေ့ချင်နေရှာမှာပဲ”

“ငါ ဘယ်လိုသွားမလဲ။ ဒီမှာ ဒီလောက်အလုပ်များနေတာ။ ငါ့အဖေက ငါ့ကို မှီခိုအားထားနေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ငါ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ပြန်ရောက်လာပြီလေ”

“ရှင်ပြန်လာတာ ရှင့်အမေကို စိတ်ငြိမ်းချမ်းစေမှာ”

“မင်းစကားပြောတာက မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ”

“ကျွန်မ ဝန်ခံထားတာပဲ။ ကျွန်မ ကလေးမွေးထားတာ မကြာသေးဘူးဆိုတာ”

“ပြောနေတာပဲရှိတယ်။ မင်းခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘာလက္ခဏာမှ မတွေ့ရဘူး။ ဘယ်လိုသက်သေပြမလဲ။ မင်းရဲရင်သားတွေ ဆူဖြိုးနေတာကို မြင်ပြီး မင်းရဲနို့ကို စို့ကြည့်ပြီးမှ ယုံနိုင်မယ်”

“ကျွန်မယောက်ျားက ဘာပြောမယ်ထင်လဲ။ ရှင့်အဖေရဲ့သစ္စာခံကျေးကျွန်ကလေ”

“ငါတို့ သူ့ကို သဘောတွေအများကြီး ဆောက်ခိုင်းလိုက်မယ်။ ဒါဆိုရင် အလုပ်များပြီး မင်းပျောက်သွားတာကိုတောင် သတိထားမိမှာမဟုတ်ဘူး”

အက်စ်ဂရက်ဒ်က ရယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ပြန်ပေးဆွဲထားတဲ့ သခင်ငယ်လေးက သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်။ ရှင် တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်မကလေးကို မြင်ရလိမ့်မယ်။ ရှင်တိုက်ခဲ့တဲ့ စစ်ပွဲတွေအကြောင်း ထပ်ပြောပြပါလား ဂရေးဂျိုင်း အိမ်တော်က မင်းသားသီယွန်ရယ်။ ပိုက်ဒ်ကိုရောက်ဖို့ တောင်တွေကို မိုင်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်ကျော်ရဦးမယ်။ ရှင် အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့တဲ့ ဝံပုလွေဘုရင်နဲ့ သူတိုက်ခိုက်နေတဲ့ ရွှေခြင်္သေ့တွေအကြောင်း သိချင်သေးတယ်”

သူမ စိတ်ကျေနပ်စေရန် သီယွန်က လိုက်လျောလေသည်။ ဝင်းတားဖဲလ်က ပုံပြင်များ၊ စစ်ပွဲများအကြောင်း ပြောရင်း ခရီးအတော်ရောက်လာသည်။ သူနဲ့စကားပြောရတာ တော်တော်ကောင်းတယ်။ တစ်ချိန်

တုန်းက ငါသိခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ခံစားရတယ်။ သူ့သာ အိပ်ရာပေါ်မှာ မဆိုသလောက် စွမ်းဆောင်နိုင်ရန် ငါ သူ့ကို သိမ်းလိုက်တော့မယ်' သီယွန်က စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်လိုက်ပြီး သဘောတည်ဆောက်သူ ဆစ်ဂရင်ကို တွေးမိ သွားသည်။ ဆစ်ဂရင်သည် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ဉာဏ်ထိုင်းပုံရသည်။ အဝါ ဖျော့ ရောင်ဆံပင်များက ဝက်ခြံများပေါက်နေသော နဖူးပြင်ပေါ် ကျနေသည်။ သီယွန်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး 'သူနဲ့ မတန်ဘူး။ လုံးဝမတန်ဘူး' ဟု ရေရွတ် လိုက်သည်။

အတန်ကြာသွားသော် ပိုက်ခဲရဲတိုက်၏ တံတိုင်းနံရံကြီးက သူတို့ ရှေ့တွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ဂိတ်တံခါးများကို ဖွင့်လှစ်ထားသည်။ သီယွန်က စမိုင်လာကို ကန်လိုက်ပြီး ခပ်သွက်သွက် နှင်လိုက်သည်။ အမဲလိုက်ခွေးများ ဟောင်နေကြသည်။ သီယွန်က အက်စ်ဂရက်ဒ်ကို မြင်းပေါ် မှ ဆင်းနိုင်ရန် ကူညီပေးသည်။ ခွေးများက အမြီးတန့်န့်လုပ်ကာ သူတို့နှစ်ဦး ဆီ ဦးတည်လာကြသည်။ အက်စ်ဂရက်ဒ်နားတွင် ဝိုင်းအုံသွားပြီး တချို့က ဟောင်သည်။ တချို့က ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်သည်။ တချို့က လျှာဖြင့် လျက် သည်။

“သွားကြစမ်း”

သီယွန်က အော်လိုက်ပြီး အနီးနားရှိ အညိုရောင်ခွေးမတစ်ကောင် ကို ခြေဖြင့်ကန်လိုက်သည်။ သို့သော် အက်စ်ဂရက်ဒ်က ရယ်မောပြီး သူတို့နှင့် ကစားလေသည်။

မြင်းဖောင်းလုလင်တစ်ယောက်က ခွေးများနောက်ကို အပြေး လိုက်လာသည်။

“မြင်းကိုယူသွား”

သီယွန်က အမိန့်ပေးသည်။

“ပြီးတော့ စောက်ခွေးစုတ်တွေကို.....”

ကောင်လေးက သူ့စကားကို အရေးမလုပ်ချေ။ သွားအားလုံး ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး သူက ပြောသည်။

“သခင်မလေး အာရှာ၊ ပြန်လာပြီလားဗျ”

“မနေ့ညကပဲ ရောက်တာ။ ငါ ဂရိတ်ဝစ်ခ်ကနေ သခင် ဝတ် ဘရားသားနဲ့ တူတူ ရွက်လွှင့်လာတာ။ မိုးချုပ်နေလို့ တည်းခိုဆောင်မှာပဲ ညအိပ်လိုက်တယ်။ ငါ့မောင်က ငါ့ကို လောဒ်စပေါ့ကနေ ခေါ်လာတာ”

သူမက ခွေးတစ်ကောင်၏နှုတ်သီးကို နမ်းလိုက်ပြီး သီယွန်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသည်။

သီယွန်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သူမကို ရပ်ကြည့်နေသည်။ ‘အာရှာ ... ဒီတစ်ယောက်က အာရှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး’ သီယွန်က သူ့ခေါင်းထဲ တွင် အာရှာနှစ်ယောက်ရှိကြောင်း ရုတ်တရက် သတိရသွားသည်။ တစ်ယောက်က သူငယ်စဉ်တုန်းက သိခဲ့သော ကောင်မလေးဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်က စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းဆပုံဖော်ထားသော သူ့အမေနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက ယခုပုံစံနှင့် လုံးဝမတူပေ။

“ရင်သားတွေ ထွက်လာတော့ ဝက်ခြံတွေ ပျောက်သွားတယ်။ နှာခေါင်းကြီးကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ”

သူမက ခွေးတစ်ကောင်နှင့် လုံးထွေးဆော့ကစားရင်း ရှင်းပြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သီယွန်က စကားစပြောသည်။

“ဘာလို့ စောစောမပြောတာလဲ”

အာရှာက ခွေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“နင် ဘယ်လိုပုံစံ ပြောင်းသွားလဲဆိုတာ ငါသိချင်လို့ပါ”

သူမက ခပ်တောင့်တောင့်ဦးညွတ်၍ ပြက်ရယ်ပြုလိုက်သည်။

“ခွင့်ပြုပါဦး မောင်လေးရေ။ စားတော်ပွဲ စတော့မှာဆိုတော့ ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲရမယ်”

သူမက ပြုံးပြလိုက်ပြီး သူနှစ်သက်ခဲ့သည့် လမ်းလျှောက်ပုံအတိုင်း ယိုင်တိယိုင်တိုင်နှင့် တံတားဆီ လျှောက်သွားလေသည်။

ဝက်စ်က သူ့ကို ဟန်လုပ်ပြုံးပြုနေသည်။ သီယွန်က သူ့နားထင်ကို ဖြောင်းခနဲ ရိုက်လိုက်သည်။

“ဒါက ပြုံးနေတဲ့အတွက်”

သူက နောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်သည်။

“ဒါက သိရက်သားနဲ့ အသိမပေးတဲ့အတွက်။ နောက်တစ်ခါဆို ပါးစပ်ပိတ်မနေနဲ့ကွ”

မီးလင်းဖို မွှေးထားသည့်တိုင် သွေးခံတပ်ထဲရှိ သူခန်းဆောင်များ က အလွန်အေးစက်နေသည်။ သီယွန်က ဖိနပ်ကို ကန်ကြောက်၍ ချွတ်လိုက် ပြီး ဝတ်ရုံကို မြေပြင်ပေါ် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝိုင်တစ်ခွက်ကို ငဲ့လိုက်သည်။ 'ငါ့ဘောင်းဘီကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်တယ်။ ငါ့ယီးကိုလည်း လာကိုင်တယ်။ ခွေးမကြီး ငါ့ကို အရှူးလုပ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူက ပျော်နေ လိုက်သေးတယ်။ စောက်ရေးမပါတာပဲ' သီယွန်က ဒေါသတကြီး တွေး လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဝိုင်ခွက်ကိုယူပြီး ပြတင်းပေါက်ဘေးက ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ဝိုင်သောက်ရင်း နေဝင်သွားတာကို ငေးကြည့်လေသည်။ 'ပိုက်ခံမှာ ငါ့အတွက် နေရာမရှိဘူး။ အာရှာကြောင့်ပဲ။ သူ့ကို အဖြူရောင် လမ်းလျှောက်သူတွေ ခေါ်သွားကြပါစေ' သူက တွေးသည်။ သူ့အောက် ဘက်ရှိ ရေများက အစိမ်းရောင်မှ မီးခိုးရောင်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် အမည်းရောင်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှ လွင့်ပုံလှသော တီးမှုတ်သီဆိုသံများက စားတော်ပွဲစနေပြီဖြစ်ကြောင်း အသိပေးလိုက်၏။

သီယွန်က ရိုးရှင်းသော ဖိနပ်နှင့် အဝတ်အစားများကို ရွေးချယ် လိုက်သည်။ သူ့စိတ်ခံစားချက်နှင့် ကိုက်ညီမှုရှိသည့် သုန်မှုန်သော အနက် ရောင်နှင့် မီးခိုးရောင်တို့ ဖြစ်သည်။ လက်ဝတ်ရတနာ တစ်ခုမှမပါပေ။ သူ့တွင် သံဈေးနှင့် ဝယ်ယူထားသော မည်သည့်အဆင်တန်ဆာမှ မရှိပေ။ 'ဘရန် စတာ့ခ်ကို ကယ်တုန်းက ငါသတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ လူရိုင်းကောင်ဆီကနေ တစ်ခုခု ယူလာခဲ့ရမှာ။ အဲ့ဒီကောင်ဆီမှာ ဘာမှမရှိနိုင်ပါဘူး။ ငါ့ကံတရားကိုက ကျိန်စာ သင့်နေတာ'

မီးခိုးများဝေနေသော ခန်းမရှည်ကြီးထဲတွင် သူ့ဖခင်၏ သံစွာခံ သခင်များ၊ ကပ္ပတိန်များနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ သီယွန် ရောက်သွားသော အခါ လူလေးရာလောက် ရောက်နှင့်နေပြီ။ ဒက်ဂ်နာကလက်ဖိရောနှင့်အတူ စတုန်းဟောက်စ်အိမ်တော်၊ ဒရမ်အိမ်တော်တို့လည်း အိုးလ်ဝစ်ခ်မှ ပြန်မရောက်သေးချေ။ တခြားသူများဖြစ်သော ဟာလောမှ ဟာလောများ၊ ဘလက်ခ်တိုက်ခ်မှ ဘလက်ခ်တိုက်ခ်များ၊ ဂရိတ်ခ်ဝစ်ခ်မှ စပါး၊ မာလင်နှင့် ဝွတ်ဘရားသားများ၊ ဆော့ကလစ်ဖ်မှ ဆန်ဒါလီနှင့် ဆော့ကလစ်ဖ်များ။

mgyoe.com

ပိုက်ခံ၏ တခြားတစ်ဖက်မှ ဘော့တ်လေနှင့် ဝင့်ချက်စ်များ ဆိုက်ရောက်နေကြပြီ။ အစေခံများက ဝိုင်လိုက်ငဲ့ပေးနေကြသည်။ သီချင်းသည်များက တယောများ၊ ဒရမ်များဖြင့် ဖျော်ဖြေနေကြသည်။ လူထွားကြီးသုံးဦးက ပုဆိန်များကို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပစ်ပေးကာ ဆော့နေကြသည်။ ပုဆိန်ကို လုံးဝမချော်ဘဲ ဖမ်းမိရမည်။ ထိုကစားနည်းကို 'လက်ချောင်းအက' ဟု ခေါ်ကြသည်။ ယှဉ်ပြိုင်သူတစ်ဦးက တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သို့မဟုတ် ငါးကြိမ် လွဲချော်သွားလျှင် များသောအားဖြင့် ကစားပွဲကို ရပ်လေ့ရှိကြသည်။

လက်ချောင်းအက ကနေကြသူများရော၊ အရက်သောက်နေကြသူများပါ စင်မြင့်ဆီ ခပ်သုတ်သုတ်သွားနေသော သီယွန်ဂရေးဂျိုင်းကို သိပ်သတိမထားမိကြချေ။ သခင်ဘေလွန်က ပင်လယ်ကျောက်သားပလ္လင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ရေဘဝဲသဏ္ဍာန် ထွင်းထုထားသော ချောမွတ်ပြောင်လက်နေသည့် အနက်ရောင်ကျောက်တုံးကြီးဖြစ်သည်။ ပထမလူသားများ သံကျွန်းစုပေါ် ဆိုက်ရောက်လာတုန်းက ဤကျောက်တုံးကြီးကို အိုးလံဝစ်ခံကမ်းခြေတွင် တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်ဟု ဒဏ္ဍာရီများတွင် လာရှိသည်။ သူ့ဖခင်၏ဘယ်ဖက်တွင် သူဦးလေးများ၏ ထိုင်ခုံများရှိပြီး ညာဖက်တွင် အာရှာထိုင်နေသည်။

“မင်းနောက်ကျတယ်နော် သီယွန်”

သခင်ဘေလွန်က ပြောသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် အဖေ”

သီယွန်က အာရှာနံဘေးက ခုံအလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အစ်မထိုင်နေတာ ကျွန်တော့်နေရာနော်”

သခင်မလေး အာရှာက အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်လုံးများဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မောင်လေး၊ နင် မှားနေပြီထင်တယ်။ နင့်နေရာက ဝင်းတားဖဲလ်မှာလေ”

သူ့အပြုံးက စက္ကန့်မျှသာ ကြာသည်။

“နင့်အဝတ်အစား လှလှလေးတွေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ နင်က ပိုးချည်တွေ ကတ္တီပါတွေ ဝတ်ရတာ ကြိုက်တယ်လို့ ငါကြားတယ်”

သူမက ရိုးရှင်းပျော့ပျောင်းသော အစိမ်းရောင် သိုးမွေးထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“အစ်မရဲ့သံချပ်ဂါဝန် သံချေးတက်သွားလို့လား။ သနားစရာပဲ။ ကျွန်တော်က အစ်မကို ချပ်ဝတ်အပြည့်နဲ့ ပြန်တွေ့ရမယ်လို့ ထင်ထားတာ” အာရှာက ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“တွေ့မှာပါ မောင်လေးရဲ့။ နင့်ဆီးဘစ်ချ်က ငါ့ဘလက်ခ်ဝင်းကို ယှဉ်နိုင်မလား ကြည့်ကြတာပေါ့”

ထိုစဉ် ဝိုင်အိုးသယ်လာသည့် အစေခံတစ်ဦးက အနားရောက်လာသည်။

“နင် ဗျစ်ရည်သောက်မလား။ ဝိုင်သောက်မလား”

သူမက သီယွန် အနီး တိုးကပ်လိုက်သည်။

“ဒါမှမဟုတ် နင်သောက်ချင်နေတာ နို့လား”

သီယွန်က ရှက်သွားသည်။

“ဝိုင်သောက်မယ်”

သူက အစေခံကို မှာကြားလိုက်သည်။ အာရှာက စားပွဲကို ခုန်းခနဲ မြည်အောင် ထုလိုက်သည်။

“ဗျစ်ရည်ပေးဟေ့”

သီယွန်က ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို နှစ်ခြမ်းဖြဲလိုက်ပြီး အလည်တွင် အပေါက်ဖောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စားတော်ကဲကိုခေါ်၍ ငါးသေတ္တာ ညှပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ အနှစ်က အလွန်ပျစ်သဖြင့် သိပ်စားမဝင်သော်လည်း နည်းနည်းတော့စားသည်။ ‘ငါအန်ရင် သူပေါ်အန်ချမယ်’ ဟု တွေးလိုက်ပြီး ဝိုင်ကို အလွန်အကျွံသောက်သည်။

“အဖေသိလား။ အစ်မက သူ့ရဲ့သဘောဆောက်တဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်ထားတာကို”

“အဖေမပြောနဲ့။ ဆစ်ဂ်ရင်တောင် မသိဘူး”

အာရှာက ပခုံးတွန့် လိုက်သည်။

“အက်စ်ဂရက်ဒ်ဆိုတာ သူပထမဆုံးဆောက်တဲ့ သဘောရဲ့ နာမည်ပဲ။ သူ့အမေနာမည်ကို အစွဲပြုပြီး မှည့်ထားတာ”

“အစ်မပြောခဲ့တဲ့ စကားလုံးတိုင်းက အလိမ်အညာတွေချည်းပဲ”

“အားလုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မှတ်မိလား။ ငါက အပေါ်မှာနေရတာ ကြိုက်တယ်လို့ ပြောခဲ့သေးတယ်လေ”

သူမက စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်ပြသည်။

ထိုစကားကြောင့် သူဒေါသပိုထွက်လာ၏။

“ယောက်ျားရှိတာ ကလေးရှိတာတွေရော”

“အို ... အဲ့ဒါက တကယ်ပါ”

အာရှာက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ရော့ဖ် ... ဒီကိုပစ်လိုက်”

သူမက လက်တစ်ဖက်ကို ဖွင့်ထားရင်း အောက်ဘက်က ပုဆိန်ပစ်နေသူတစ်ဦးကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ပုဆိန်တစ်လက်က သူ့ကိုဦးတည်၍ ပျံသန်းလာသည်။ သီယွန်က အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့လျော့သွားသည်။ သို့သော် အာရှာက လေထဲကပုဆိန်ကို လှမ်းဖမ်းလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် ပေါက်ချလိုက်သည်။ သီယွန်ရှေ့က ငါးသေတ္တာညှပ်ပေါင်မုန့် တင်ထားသည့် သစ်သားလင်ဗန်းက နှစ်ခြမ်းကွဲသွားပြီး ဟင်းများက သူ့အင်္ကျီပေါ် စင်သွားလေသည်။

“ဒါက ငါ့ရဲ့လင်ယောက်ျားပဲ” ဟု ပြောပြီး ဂါဝန်ထဲလက်နှိုက်၍ ရင်နှစ်မြွာကြားမှ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါက ငါ့ကလေးပဲ”

ထိုအခိုက်တွင် သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း သူ မသိတော့ပေ။ ခန်းမတစ်ခုလုံး ရယ်သံများနှင့် ဆူညံသွားသည်။ အားလုံးက သူ့ကိုကြည့်၍ ရယ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ဖခင်ပင် ပြုံးနေသည်။ သူ့ဦးလေး ဗစ်တာရီယွန်က ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောနေသည်။ သူ တုံ့ပြန်နိုင်တာက ဟန်ဆောင်ပြုံးပြခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ‘ဒါတွေအားလုံးပြီးသွားရင် ဘယ်သူရယ်နိုင်မလဲ ကြည့်ကြတာပေါ့ ခွေးမရေ’ သီယွန်ဂရေ့ရှိုင်းက တွေးလိုက်သည်။

အာရှာက ပုဆိန်ကို စားပွဲမှ ဆွဲနှုတ်လိုက်ပြီး ရော့ဖ်ကို ပြန်ပစ်ပေးလိုက်သည်။ လူအားလုံးက လေချွန်သံများ၊ လက်ခုပ်သံများဖြင့် ချီးကျူးကြသည်။

“သင်္ဘောသားရွေးချယ်တဲ့နေရာမှာ ငါပြောတာကို သတိပြုသင့်တယ်နော်”

သူမက ပြောသည်။

အစေခံတစ်ဦးက သစ်သားလင်ဗန်းအသစ် ပြန်လဲပေးလိုက်သည်။ အာရှာက ငါးဆားနယ်တစ်တုံးကို ဓားမြှောင်ဖြင့်ထိုးပြီး စားလိုက်သည်။

“နင်သာ ဆစ်ဂ်ရင်အကြောင်း စုံစမ်းထားရင် ငါ နင့်ကို အရူးလုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် ဝံပုလွေလုပ်လာပြီးမှ ဒီကိုပြန်လာတာနဲ့ မင်းသားလေးဖြစ်ဖို့ တွေးနေတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နင် ဘာမှမသိဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိဘူး။ နင်မသိတဲ့လူတွေက ဘာကြောင့် နင့်အတွက် အသက်စွန့်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြမလဲ”

“ကျွန်တော်က သူတို့ရဲ့စစ်မှန်တဲ့ မင်းသားပဲ”

သီယွန်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောသည်။

“ပြည်မကြီးရဲ့စည်းမျဉ်းဥပဒေအရဆိုရင်တော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က သံကျွန်းပေါ်မှာ ကိုယ့်ဥပဒေနဲ့ကိုယ် နေထိုင်ကြတာလေ။ နင် မေ့နေပြီလား။”

သီယွန်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ သူ့အရှေ့က ကွဲအက်ယိုစိမ့်နေသော သစ်သားဗန်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သိပ်မကြာခင် သူပေါင်ပေါ်ကို စီးကျလာတော့မည်။ သူက အစေခံတစ်ဦးကို အော်ခေါ်လိုက်ပြီး ရှင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ‘ငါ့ဘဝ တစ်ဝက်လောက်ကို အိမ်ပြန်လာဖို့ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရတာ ဘာအတွက်လဲ။ ဥပက္ခာပြုခံရဖို့လား။ လှောင်ပြောင်ခံရဖို့လား’ သူက တွေးသည်။ သူမှတ်မိသော ပိုက်ခဲက သည်လိုမဟုတ်ချေ။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုပုံစံဆိုတာကို မေ့လျော့သွားပြီလော။ ဓားစာခံအဖြစ် ခေါ်ဆောင် သွားခံရတုန်းက ဆယ်နှစ်သားသာ ရှိသေးသည်။

စားတော်ပွဲတွင် ဟင်းလျာသိပ်မစုံပေ။ ပေါင်မုန့်အညို၊ ကြက်သွန်နီပိုင်မုန့်၊ ငါးသေတ္တာ၊ ငါးဆားနယ်နှင့် ဆိတ်သားကင်တို့သာ ရှိသည်။ သီယွန်က ကြက်သွန်နီပိုင်မုန့်ကို အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ဟင်းလျာများ သိမ်းဆည်းပြီးသောအခါ ဗျစ်ရည်နှင့် ပိုင်တို့ကို ဆက်လက် သုံးဆောင်ကြ၏။

သခင်ဘေလွန်ဂရေဂျိုင်းက ပင်လယ်ကျောက်သားပလ္လင်ပေါ်မှ ထလိုက်သည်။

“မင်းတို့တွေ သောက်လို့ပြီးသွားရင် ငါ့ဆီလာခဲ့ကြဦး။ ဆွေးနွေးစရာ တွေ ရှိသေးတယ်” ဟု ပြောပြီး အစောင့်နှစ်ဦးခြံရံ၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ခေတ္တကြာသောအခါ သူ့ညီနှစ်ယောက်က သူ့အနောက် လိုက်သွားသည်။ သီယွန်ကလည်း သူတို့နောက်လိုက်ရန် ထလိုက်သည်။

“ငါ့မောင်လေးက အလျှင်စလိုနဲ့ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အာရှာက ဗျစ်ရည်သောက်သည့် ဦးချိုအလွတ်ကို ခပ်မြင့်မြင့် မြှောက်ကာ အစေခံတစ်ဦးကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

“အဖေ စောင့်နေတယ်”

သီယွန်က ပြန်ဖြေသည်။

“နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ နည်းနည်းထပ်စောင့်လို့ ဘာမှ ဖြစ်မသွားပါဘူး။ နင် သူ့ဒေါသကို ကြောက်ရင်တော့ ဦးလေးတွေအနောက် ကို အပြေးလိုက်သွားပေါ့”

အာရှာက ပြုံးလိုက်သည်။

သီယွန်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်စွာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့နောက်မှ မလိုက်ဘူး”

“မိန်းတွေတွေ့နောက်ပဲ လိုက်တာမလား။ နင် ငါ့နို့ကို ကောင်းကောင်း ကိုင်ခဲ့သေးတယ်နော်”

သီယွန်၏မျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။

“ကျွန်တော်က ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ အာသီသရှိတာ။ အစ်မကမှ ဘယ်လိုသဘာဝမကျတဲ့လူမှန်း မသိဘူး”

“ရှက်တတ်တဲ့ အပျိုစင်မလေးပါ”

အာရှာ၏လက်က စားပွဲအောက်တွင် တရွေ့ရွေ့သွားပြီး သီယွန်၏ ငယ်ပါကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ သီယွန်က ချက်ချင်းထခုန်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ.. နင့်သဘောကို အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ ကမ်းမကပ်ပေးရ တော့ဘူးလား မောင်လေးရဲ့”

“ကျွန်တော် အုပ်ချုပ်တဲ့အခါ အစ်မကို အိမ်ထောင်မချပေးဘူး။ ဝစီပိတ်ညီအစ်မတွေဆီ ပိုပစ်မယ်”

သီယွန်က ရန်စွယ်ငေါငေါနှင့် သူ့ဖခင်ထံ ထွက်သွားလေသည်။

ပင်လယ်မျှော်စင်နှင့် ဆက်သွယ်ထားသော ကြိုးတံတားဆီ ရောက် ချိန်တွင် မိုးရွာနေပြီ။ သူ့ဗိုက်က ခလောက်ဆန်နေသည်။ ပိုင်ကြောင့် အနည်း ငယ် ယိုင်နေသည်။ သီယွန်က အကြိတ်၍ ကြိုးကို အာရှာ၏ လည်ပင်းအမှတ်နဲ့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ပြီး တံတားကို ဖြတ်ကူးလေသည်။

သူ့ဖခင်၏အဆောင်က ခါတိုင်းလို အေးမြစိုထိုင်းနေသည်။ ဖျံသားရေအင်္ကျီ ဝတ်ထားသော သူ့ဖခင်က ညီနှစ်ဦးကိုခြံရံကာ မီးလင်းဖို ရှေ့တွင် ထိုင်နေသည်။ သီယွန်ဝင်လာသောအခါ ဗစ်တာရီယွန်က ဒီရေနှင့် လေအကြောင်း ပြောနေသည်။ သခင်ဘေလွန်က လက်ပြ၍ ရပ်ခိုင်းလိုက် သည်။

“ငါ အစီအစဉ်ဆွဲပြီးပြီ။ မင်းလည်း ကြားပြီးပြီပဲ”

“ကျွန်တော် အကြံပြုစရာ”

“ငါလိုအပ်ရင် ပြောမယ်။ အိုးလ်ဝစ်ခ်ကနေ စာရောက်လာတယ်။ ဒက်ဂ်နာက စတုန်းဟောက်စ်နဲ့ ဒရမ်တွေကိုခေါ်ပြီး ထွက်လာနေပြီတဲ့။ သူတို့ရောက်တာနဲ့ ငါတို့ ထွက်ကြမယ်။ မင်းက အရင်ဆုံးထွက်ရမယ် သီယွန်။ သဘောရှစ်စင်းနဲ့ မြောက်ပိုင်းကို”

“ရှစ်စင်း ... သဘောရှစ်စင်းတည်းနဲ့ ကျွန်တော်က ဘယ်လို တိုက်ရ မလဲ”

သီယွန်က စိတ်ပျက်ဒေါသထွက်မိသည်။

“မင်းက ‘စတုန်ရှော့’ ကို ရွက်လွှင့်ရမယ်။ တံငါရွာတွေကို ဝင်တိုက်၊ တွေ့သမျှသဘောတွေ လှေတွေကို မြုပ်ပစ်။ အဲ့ဒီလိုဆိုရင် မြောက်ပိုင်းသခင် တချို့က ရဲတိုက်တွေထဲကနေ ထွက်လာလိမ့်မယ်။ အေရွန်နဲ့ ဒက်ဂ်နာက မင်းနဲ့ လာပူးပေါင်းမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့သံမဏိတွေကို ရေနတ်ဘုရား ကောင်းချီးပေးပါစေ”

နတ်ဆရာက ဆိုလိုက်သည်။

သီယွန်က အရှက်ခွဲခံလိုက်ရသလို ခံစားမိသည်။ တံငါသည်များ၏ အိုးအိမ်စည်းစိမ်များကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးခြင်း၊ သူတို့၏ ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုး သမီးမိန်းကလေးများကို မုဒိန်းကျင့်ခြင်း စသည်တို့ကိုသာ ဆောင်ရွက်စေခြင်းကြောင့် သခင်ဘေလွန်က သူ့ကို အပြည့်အဝ အယုံအကြည်မရှိသေးကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။ ဒမ့်ဟဲ့၏ အပြောအဆိုကို ခံရဦးမည်။ ဒက်ဂ်နာက လက်ဖ်ဂျောပါ ပါဝင်မည်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အမိန့်အာဏာက အမည်ခံသက်သက်သာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

“အာရှာ ... ငါ့သမီး”

သခင်ဘေလွန်က ဆိုလိုက်ရာ သီယွန်က လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အစ်မက တိတ်တိတ်လေးဝင်လာသဖြင့် ဘယ်တုန်းကရောက်နေမှန်း သူမသိလိုက်ပေ။

“သမီးက သဘောအစင်းသုံးဆယ်နဲ့ ‘ဆီးဒရာဂွန်ပွိုင့်’ ကို ရွက်လွှင့်ပြီး ဒိပ်ပူဒ်မော့သ်ကို ဝင်တိုက်။ ခပ်မြန်မြန်ချီတက်ရင် သမီးတို့ရောက်နေတာ သူတို့မသိလိုက်ခင် ရဲတိုက်က ကျသွားလိမ့်မယ်”

အာရှာက ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သမီးက ရဲတိုက်တစ်ခုကို အမြဲလိုချင်နေခဲ့တာ” ဟု ချိုသာစွာ ပြောသည်။

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း ယူလိုက်ပေါ့ကွယ်”

သီယွန်က ဝင်မပြောမီအောင် ထိန်းချုပ်ထားသည်။ ဒိပ်ပူဒ်မော့သ်က ဂလိုဗာတို့၏ ရဲတိုက်ဖြစ်သည်။ ဂဲလ်ဘတ်နှင့် ရောဘတ်တို့က တောင်ပိုင်းတွင် စစ်တိုက်နေသဖြင့် ရဲတိုက်က အားနည်းနေလိမ့်မည်။ ဒိပ်ပူဒ်မော့သ်ကို သိမ်းပိုက်နိုင်လျှင် သံကျွန်းသားများသည် မြောက်ပိုင်း၏ အချက်အချာအကျဆုံးနေရာကို ထိန်းချုပ်သွားနိုင်မည်။ ‘ဒိပ်ပူဒ်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ငါ့ကို စေလွှတ်သင့်တာ’ သီယွန်က တွေးသည်။ သီယွန်က ဒိပ်ပူဒ်မော့သ်ကို

အကျွမ်းတဝင်ရှိသည်။ ဂလိုဗာတို့ထံ အက်ဒဒ်စတုဂံနှင့်အတူ ကြိမ်ဖန်များစွာ သွားရောက်လည်ပတ်ဖူးသည်။

“ဗစ်တာရီယွန်”

ဘေလွန်ဂရေးရှိုင်းက သူညီကို ခေါ်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့တာဝန်က သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ငါ့သားနဲ့ သမီးက တိုက်ခိုက်မှုကို စတင်ပြုဆိုတာနဲ့ ဝင်းတားဖဲလ်က တုံ့ပြန်မှာပဲ။ ‘ဆော့စပီးယား ရေလက်ကြား’ နဲ့ ‘ဖီဗာမြစ်’ ဘက် သွားတဲ့လမ်းမှာ အတားအဆီးတွေနဲ့ ကြုံရနိုင်တယ်။ မြစ်ဖျားနဲ့ မုတ်ကေးလင်းက မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်တောင် မဝေးဘူး။ နက်ခဲနယ်မြေက တိုင်းပြည်ရဲ့ အချက်အချာအကျဆုံး နေရာပဲ။ ငါတို့ အနောက်ပိုင်းပင်လယ်ပြင်ကို ထိန်းချုပ်ပြီးတာနဲ့ ကေးလင်းကို ချုပ်ကိုင် နိုင်ပြီ။ ဝံပုလွေပေါက် မြောက်ပိုင်းကို ပြန်မဆုတ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲ့ဒီ ကောင်လေးသာ မိုက်ရူးရဲဆန်ပြီး ငါတို့ဆီလာရင် သူ့ရန်သူတွေက တောင်ပိုင်းကနေ ချီတက်လာလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီအခါ ရော့ဘ်က ပုလင်းထဲမှာ ပိတ်မိသွားတဲ့ ကြွက်တစ်ကောင်လို ဖြစ်သွားမှာ”

သီယွန်က တိတ်တိတ်မနေနိုင်တော့ချေ။

“စီမံထားတာ တော်တော်ကောင်းပါတယ် အဖေ။ ဒါပေမဲ့ ရဲတိုက် ထဲက သခင်တွေက.....”

“ရဲတိုက်ထဲမှာ ဘယ်သခင်မှ မကျန်တော့ဘူးကွ။ အကုန်လုံးက ရော့ဘ်နဲ့ လိုက်သွားကြပြီ။ သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတွေ၊ သက်ကြီးရွယ်အို တွေ၊ မိန်းမတွေ၊ နို့နဲ့မစင်သေးတဲ့ ကောင်လေးတွေပဲ ကျန်တော့တယ်။ ရဲတိုက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ငါတို့ကို အညံ့ခံကြလိမ့်မယ်။ ဝင်းတားဖဲလ်က ငါတို့ကို တစ်နှစ်လောက်တော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုခံလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာအရေးလဲ။ ကျန်တာအကုန် ငါတို့ဟာတွေ ဖြစ်နေပြီ။ တောတောင်တွေ၊ လယ်ကွင်းတွေ၊ ခန်းမတွေ။ လူတွေအားလုံးကို ကျွန်ပြုမယ်။ မိန်းမတွေကို ဆားမယား လုပ်ခိုင်းမယ်”

အရွန်းဒမ်ဟဲက လက်နှစ်ဖက်ကို လေထဲမြှောက်လိုက်သည်။

“ရေနတ်ဘုရားက သူ့ရဲ့အုပ်ချုပ်ခွင့်အာဏာကို ခုနစ်ပြည်ထောင် အနှံ့ ပျံ့နှံ့စေလိမ့်မယ်”

“သေပြီးသားလူတွေက ထပ်မသေနိုင်ဘူး”

ဗစ်တာရီယွန်က အသံအတက်အကျနှင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူ့ဖခင်နှင့် အစ်မက သံယောင်လိုက်သည်။ သီယွန်ကလည်း လိုက်ဆိုရန်မှ အပ ရွေးချယ်စရာမရှိပေ။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးက သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသည်။ ကြိုးတံတားက သူ့ခြေထောက်အောက်တွင် တွန့်လိမ်လူးလွန်းနေ၏။ သီယွန်က ရေးဂျွိုင်းက တံတားအလယ်တွင် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး အောက်ဘက်က ကျောက်ဆောင်များကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ လှိုင်းပုတ်သံတို့က မိုးခြိမ်းသံပမာ ကျယ်လောင်လှသည်။ ရုတ်တရက်ဝှေ့လိုက်သော လေပြင်းတစ်ချက်ကြောင့် သီယွန်က ယိမ်းယိုင်ပြီး ဒူးထောက်လျက်သား ပြုတ်ကျသွားသည်။

အာရှာက သူ့ကို တွဲထူပေးလိုက်သည်။

“ဝိုင်သောက်တာ များသွားပြီ မောင်လေး”

သီယွန်က အစ်မဖြစ်သူ၏ ပခုံးကို မှီလိုက်ပြီး တံတားကို ဆက်ကူးသည်။

“အစ်မရဲ့အက်စ်ဂရက်ဒ်ပုံစံကိုပဲ ကျွန်တော် သဘောကျတယ်”
သူက အပြစ်တင်သံဖြင့် ပြောသည်။

အာရှာက ရယ်လိုက်သည်။

“ငါကလည်း နင် ကိုးနှစ်အရွယ်ကပုံစံကိုပဲ သဘောကျတယ်”

အခန်း (၂၅)

တီရီယွန်

နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော စောင်းသံနှင့်အတူ ပလွေသံက တံခါးကို ဖြတ်ကာ ပျံ့လွင့်လာသည်။ ထူထဲသော နံရံများကြောင့် သီချင်းသည်၏ အသံကို သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရသော်လည်း တီရီယွန်က သီချင်းစာသားကို ကောင်းကောင်း သိသည်။

မိဖုရားကြီး၏အခန်းဝတွင် ယနေ့ည တာဝန်ကျသူက ဆာမာရင် ထရန် ဖြစ်သည်။

“သခင်ကြီး” ဟု သူက တီရီယွန်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး တံခါးဖွင့် ပေးသည်။ တီရီယွန်က အစ်မဖြစ်သူ၏ အိပ်ဆောင်ထဲ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားရာ သီချင်းသံက ရုတ်ချည်းရပ်တန့်သွား၏။

ဆာဆီက ကူရှင်များပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည်။ ခြေဗလာနှင့် ဖြစ်သည်။ ရွှေရောင်ဆံနွယ်တို့က အနုပညာမြောက်စွာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်။

အစိမ်းနှင့်ရွှေရောင် ပိုးထည်က ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်အောက်တွင် တလျှပ်လျှပ် လင်းလက်နေသည်။ ဆာဆီက မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့အစ်မက သိပ်လှနေပါလား”

တီရီယွန်က ဆိုလိုက်သည်။

“မင်းရောပဲ ညီလေး။ မင်းက ဒီလောက်ချိုသာတဲ့ အသံမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး”

ချီးမွမ်းခံလိုက်ရသော်လည်း ဆာလန်ဆဲလ်က မျက်နှာပုပ်သွားသည်။ သူ့ကို လှောင်ပြောသည်ဟု ယူဆလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ သူသည် သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ရစဉ်ကထက် သုံးလက်မခန့် အရပ်ပိုရှည်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ရွှေရောင်ဆံနွယ်ထူထူနှင့် လန်နစ်စတာတို့၏ အစိမ်းရောင်မျက်လုံးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းပြီး ချောမောခန့်ညားသည်။ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်လင့်ကစား အရယ်အပြုံး မရှိချေ။ အထက်စီးက ဆက်ဆံတတ်သဖြင့် မျိုးရိုးလိုက်သည်ဟု ပြောရပေမည်။

“အရှင်မိဖုရားကြီး ဆင့်ခေါ်ထားလို့လား”

ကောင်လေးက မေးသည်။

“မခေါ်ထားပါဘူး... မင်းသီချင်းဆိုနေတာကို နှောင့်ယှက်မိတဲ့ အတွက် စိတ်မရှိပါနဲ့ လန်ဆဲလ်ရေ။ ငါ့အစ်မနဲ့ ဆွေးနွေးစရာလေးတွေရှိလို့ လာခဲ့တာ”

ဆာဆီက သူ့ကို သံသယမျက်လုံးများဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘတ်ဂင်းဘရားသားတွေအကြောင်း ပြောဖို့ဆိုရင်တော့ နင် ပြန်လိုက်တာကောင်းမယ် တီရီယွန်။ လမ်းတကာလှည့်ပြီး ညစ်ညမ်းတဲ့စကားတွေကို လိုက်ဖွနေတာက နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှုပဲ။ သူတို့တွေ မြေအောက်အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် တရားဟောနိုင်တယ်”

“ဒီလိုကြင်နာတတ်တဲ့ မိဖုရားမျိုးရှိတာ သူတို့တွေ ကံကောင်းတယ်လို့ ယူဆကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် သူတို့လျှာတွေကို ဖြတ်ပစ်လိုက်လို့ ရတယ်”

ဆာလန်ဆဲလ်က ပြောသည်။

“ဂျေမီက စစ်မှန်တဲ့ရှင်ဘုရင်ကို သတ်ပစ်လိုက်လို့ ငါတို့တွေကို နတ်ဘုရားတွေ အပြစ်ပေးနေတာဆိုပြီး တစ်ယောက်က ပြောသေးတယ်။

ဒီကိစ္စကို နင်ဘယ်လိုကိုင်တွယ်မလဲ ငါစောင့်ကြည့်နေတာ တီရီယွန်။ ဒါပေမဲ့ နင်ရော နင့်ရဲ့ဆာဂျေဆီလင်ရော ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ ပေလားကို ကိုင်တွယ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“အဲ့ဒီတော့ သူက ကိုင်တွယ်ခဲ့တာပေါ့”

ဝတ်ရုံနီများက သူ့ကို အသိမပေးဘဲ ရှေ့ဖြစ်ဟောသူ ငါးဦး ခြောက်ဦးကို မြေအောက်အကျဉ်းထောင်ထဲ ဖမ်းခေါ်သွားသည့်အတွက် တီရီယွန်က စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မိသည်။

“လမ်းတွေပေါ်မှာ ခဏလောက်တော့ နားအေးသွားမယ်ဆိုတာ ယုံမှားစရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီကိုလာတာ အဲ့ဒါကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ အစ်မ ကြားချင်နေတဲ့ သတင်းတစ်ခုကို လာပြောပြတာ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကောင်းပြီလေ”

ဆာဆီက ပြောသည်။ စောင်းသမားနှင့် ပလွေသမားတို့က ဦးညွတ် အရိုအသေပေးပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေသည်။ ဆာဆီက သူ့မောင် တစ်ဝမ်းကွဲ၏ပါးကို အသာနမ်းလိုက်သည်။

“နင်လည်းသွားတော့ လန်ဆဲလ်။ ငါ့မောင်က တစ်ယောက်တည်း ဆိုရင် အန္တရာယ်မရှိဘူး။ သူ့တီရိစ္ဆာန်တွေ ပါလာရင် ခုလောက်ဆို အနံ့ရနေ ပြီ”

ငယ်ရွယ်သောသူရဲကောင်းက ရန်မူလိုသည့်အကြည့်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး တံခါးကို ဝှန်းခနဲပိတ်၍ ထွက်သွားသည်။

“ရှက်ဂါကို နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက် ရေချိုးဖို့ တိုက်တွန်းထားတယ်” လန်ဆဲလ်ထွက်သွားသောအခါ တီရီယွန်က ပြောသည်။

“နင့်ကိုယ်နင် သိပ်ကျေနပ်နေတယ်ပေါ့။ ဟုတ်တယ်မလား။ ဘာကြောင့်လဲ”

“မကျေနပ်ဘူးလား အစ်မရယ်”

တီရီယွန်က ပြန်ပြောသည်။ သံမဏိလမ်းတလျှောက်တွင် နေ့နေ ညည တူထုသံများကို ကြားနေရသည်။ သူလုပ်ခိုင်းထားသည့် ချိန်းကြိုး

ကြီးက တနေ့တခြား ပိုရှည်လာသည်။ တီရီယွန်က ခုတင်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။

“ရောဘတ်သေခဲ့တာ ဒီအိပ်ရာပေါ်မှာလား။ ခုထိ ထားထားသေးတာ အံ့ဩပါရဲ့”

“အဲ့ဒီအိပ်ရာက ငါ့ကို ချိမြန်တဲ့အိပ်မက်တွေ မက်စေတယ်။ ပြောစရာ ရှိတာကို မြန်မြန်ပြောပြီး ထွက်သွားပေတော့ မှင်စာလေး”

တီရီယွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“သခင်စတန်းနစ်က ဒရာဂွန်စတန်းကနေ ရွက်လွှင့်လာပြီ”

ဆာဆီက ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဘာပြောတယ်။ စတန်းနစ်လာနေပြီ ဟုတ်လား။ အဲ့ဒါကို နင်က ကောက်သစ်စားတော်ပွဲက ရွှေဖရုံသီးလို စပ်ဖြူလုပ်နေတယ်။ ဘိုင်ဝါးတားက မြို့စောင့်တပ်ကို ခေါ်ပြီးပြီလား။ ငါတို့ ဟာရင်ဟောကို ခုချက်ချင်း အကြောင်းကြားရမယ်”

တီရီယွန်က တဝါးဝါးရယ်လိုက်သည်။ ဆာဆီက သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

“ရပ်စမ်း။ နင် ရူးနေတာလား။ မူးနေတာလား။ ရပ်စမ်းပါ”

တီရီယွန်က ပြန်ပြောနိုင်ရန် မနည်းကြိုးစားရသည်။

“ကျွန်တော် ...”

သူက ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။ “နတ်ဘုရား တို့ရေ ... တော်တော် ရယ်ရတာပဲ ... စတန်းနစ် ...”

သူက ထပ်ရယ်မိပြန်သည်။

“ဘာလဲ။ သေချာပြောစမ်းပါ”

တီရီယွန်က အရယ်ရပ်အောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။

“သူက ကျွန်တော်တို့ဆီကို ရွက်လွှင့်လာတာမဟုတ်ဘူး။ စတန်းနစ်အားကို သွားဝိုင်းထားတယ်တဲ့။ ရန်လေက သူနဲ့တွေ့ဖို့ သွားနေပြီ”

ဆာဆီ၏လက်သည်းများက သူ့လက်မောင်းသားထဲ နစ်ဝင်နေသည်။ သူမက ခဏတော့ ကြောင်စိစိဖြစ်နေသည်။

“စတန်းနစ်နဲ့ ရန်လေက အချင်းချင်းချကြတာလား”

ဆာဆီက မေးသည်။ တီရီယွန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သော် ဆာဆီက တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်သည်။

“နတ်ဘုရားတွေ စောင်မတာပဲ”

သူမက ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။

“ရောဘတ် ဉာဏ်ကောင်းတယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်ချင်လာပြီ”

တီရီယွန်က ခေါင်းနောက်ပစ်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မောင်နှမနှစ်ယောက် အတူရယ်ကြလေသည်။ ဆာဆီက သူ့ကို ခုတင်ပေါ်မှ ဆွဲချပြီး လေထဲဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ အပြစ်ကင်းစင်သည့် ကလေးမလေးပမာ ပွေ့ဖက်လိုက်သေးသည်။ သူ့ကို ပြန်ချပေးလိုက်သောအခါ တီရီယွန်က အသက်ရှူမှားလောက်အောင် မောဟိုက်ကာ မူးဝေသွားသည်။ သူက ဆာဆီဘေးရှိ အဝတ်ဗီဒိုကို လက်ထောက်၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းလိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်လာနိုင်မယ်လို့ ထင်လား။ တကယ်လို့ သူတို့နှစ်ယောက် သဘောတူညီချက် ရသွားရင်ရော”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူဘူးဆိုပေမယ့် တူတဲ့အရာလည်း ရှိတယ်။ နှစ်ဖက်စလုံးက အလျှော့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“စတန်းနစ်က စတွန်းအန်းဒ်ကို လုယူခံလိုက်ရတယ်လို့ အမြဲခံစားနေရတယ်”

ဆာဆီက တွေးတွေးဆဆနှင့် ပြောသည်။

“ဘာရာသီယွန်အိမ်တော်က မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အုပ်ချုပ်လာခဲ့တာဆိုတော့ ဘယ်လိုမဆို သူ့ရဲ့မွေးရာပါရပိုင်ခွင့်လေ။ သူ ရောဘတ်ကို အဲ့ဒီအကြောင်း ဘယ်နှခါလောက် လာပြောတယ်ထင်လဲ။ ရောဘတ်က ရန်လေကိုလည်း ပေးလိုက်ရော စတန်းနစ်က အံ့ကိုကြိတ်ထားတာ သွားတွေ ကျိုးကြေသွားမတတ်ပဲ”

“သူက စော်ကားခံရတယ်လို့ ယူဆလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ သတင်းကောင်းကြားရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့
ပိုင်သောက်ကြမလား”

“ဒါပေါ့”

ဆာဆီက ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြောသည်။

“သောက်ကြတာပေါ့”

တီရီယွန်က သူမကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ခွက်နှစ်ခွက်ထဲ အာဘော်
ပိုင် ဖြည့်လိုက်သည်။ ဆာဆီသောက်မည့်ခွက်ထဲ အမှုန့်နည်းနည်းထည့်ရတာ
လောက် လွယ်ကူသောအလုပ် ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် မရှိတော့ချေ။

“စတန်းနစ်အတွက်”

သူက ဆာဆီကို ပိုင်ခွက်ကမ်းလိုက်သည်။ ‘ငါက တစ်ယောက်
တည်းဆိုရင် အန္တရာယ်မရှိဘူး။ ဟုတ်လား’ တီရီယွန်က စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်
လိုက်သည်။

“ရန်လေအတွက်”

ဆာဆီက ရယ်မောရင်း ပြန်ပြောသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့တိုက်ပွဲ ကြမ်းတမ်းရှည်လျားပါစေ။ နှစ်ယောက်
စလုံးကို အဖြူရောင်လမ်းလျှောက်သူတွေ ခေါ်သွားကြပါစေ”

‘ဂျေမီရဲ့မျက်လုံးထဲမှာမြင်တာ ဒီလိုဆာဆီလား’ တီရီယွန်က တွေး
လိုက်သည်။ သူမ ပြုံးလိုက်သောအခါ အလွန်လှပကြောင်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။
သူမကို ဆေးခတ်မိခြင်းကိုပင် တီရီယွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် တီရီယွန် နံနက်စာစားနေချိန်၌ ဆာဆီ၏
လူတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး မိဖုရားကြီး ကိုယ်လက်မအိမ်သာ ဖြစ်နေသော
ကြောင့် မလာနိုင်ကြောင်း လျှောက်တင်လေသည်။ တီရီယွန်က စိတ်မကောင်း
ကြောင်း၊ အေးဆေးအနားယူစေလိုကြောင်း၊ ဆာကလီရော့စ်ကိစ္စကို စီစဉ်
ထားသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောခိုင်းလိုက်
သည်။

အောင်နိုင်သူအဖွဲ့၏ သံပလ္လင်သည် သက်တောင့်သက်သာထိုင်
မည့် အရူးများကို ညီညာခြင်းမရှိသော သံအချွန်အတက်များနှင့် စောင့်ကြို
နေသည်။ တီရီယွန်က ကြုံတွေ့ရမည့် အတားအဆီးများကို သတိချပ်၍

လှေကားထစ်များကို ဖြည်းဖြည်းတက်သည်။ သူ့အတွက် တစ်ခုတည်းသော အခက်အခဲက ခြေထောက်ညောင်းအောင် လှေကားများစွာ တက်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ရုံ၊ ခြင်္သေ့ခေါင်းခမောက်နှင့် လန်နစ်စတာအစောင့် တပ်သားများက ခန်းမတစ်ဖက်ခြမ်းတွင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြသည်။ ဆာဂျေဆီလင်၏ မြို့စောင့်တပ်သားများက နောက်တစ်ခြမ်းတွင် သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြသည်။ သံပလ္လင်အောက်ခြေတွင် ဘရူနီနှင့် ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော် ဆာပရက်စ်တန်တို့ အသင့်ရပ်နေကြ၏။ ရဲတိုက်သူ ရဲတိုက်သားများက ခန်းမဘေး တစ်ဖက်တစ်ချပ်တွင် နေရာယူထားကြပြီး လာရောက်အသနားခံသူများက ကြေးဘောင်ကွပ် ဝက်သစ်ချတံခါးနားတွင် စုပုံနေကြသည်။ ဆန်ဆာစတုဂ်၏မျက်နှာက နို့ရည်ပမာ ဖြူဖျော့နေသော် လည်း ယနေ့ ထူးထူးခြားခြား ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ သခင်ဂိုင်လက်စ်က ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေသည်။ ညီဝမ်းကွဲ တိုင်ရက်ခံက သူ့မင်္ဂလာပွဲ တုန်းက ဝတ်ဆင်ခဲ့သော ကတ္တီပါအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူက လွန်ခဲ့ သော သုံးရက်က သူ့ထက် ဆယ်တစ်နှစ်လောက်ငယ်သော သခင်မလေး အာမီစန်ဒီဟေးဖိုနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့သည်။ လက်ထောက်လူငယ်တချို့ က သူ့ကို 'နို့ထိန်းသည်' ဟု နောက်ပြောင်ခေါ်ဝေါ်နေကြသည်။

တီရီယွန်က သူတို့အားလုံးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသို့ကြည့်ရတာ ကို သူ သဘောကျမိသည်။

“ဆာကလီရော့စ် ရှေ့တက်လာခဲ့ပါ”

သူ့အသံက ခန်းမတစ်ခုလုံး မြည်ဟိန်းသွားသည်။ ဒါကိုလည်း သူ သဘောကျသည်။ ‘ရှေးသာ ဒီမြင်ကွင်းကိုမြင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’ တီရီယွန် က တွေးလိုက်သည်။ ရှေးက လာခွင့်တောင်းသော်လည်း မဖြစ်နိုင်သော ကြောင့် တီရီယွန်က ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆာကလီရော့စ်က ဘေးဘီဝဲယာကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ မြို့စောင့် တပ်သားများနှင့် လန်နစ်စတာတပ်သားများကြားရှိ လျှောက်လမ်းအတိုင်း တည့်တည့်လျှောက်လာသည်။ ထိုနောက် သံပလ္လင်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်လိုက် ရာ တီရီယွန်က အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ထိပ်ပြောင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသွား၏။

mgyoe.com

အတိုင်ပင်ခံများထိုင်ရာစားပွဲတွင် ထိုင်နေသော လက်သန်းက ပြောသည်။

“ဆာကလီရော့စ်။ သခင်စတုဂ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကမ်းလှမ်းချက်ကို ယူဆောင်လာပေးတဲ့အတွက် အသင့်ကို ကျုပ်တို့အားလုံး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဂရန်းမေစတာပိုင်ဆဲလ်က လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သည်။

“ရင်ခွင်ပိုက်မိဖုရားကြီး၊ ဘုရင့်လက်ထောက်နဲ့ အတိုင်ပင်ခံတွေက မိမိကိုယ်ကို မြောက်ပိုင်းဘုရင်ဆိုပြီး ကြွေးကြော်နေသူရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်တွေကို သုံးသပ်ပြီးပါပြီ။ ခုလိုပြောရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ မလိုက်လျောနိုင်ကြောင်း အဲ့ဒီမြောက်ပိုင်းသားတွေကို ပြန်ပြောလိုက်ပါ ဆာ”

သံပလ္လင်ပေါ်က တီရီယွန်လန်နစ်စတာက ဆိုသည်။

“ဒါကတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်တွေပါ။ ရော့ဘ်စတုဂ်က လက်နက်ချပြီး ဂျော့ဖရေးကို သစ္စာခံရမယ်။ ဝင်းတားဖဲလ်ကို ပြန်ရမယ်။ ကျုပ်အစ်ကို ဂျေမီလန်နစ်စတာကို ဘေးမသိရန်မခ ပြန်လွှတ်ပေးရမယ်။ ဂျေမီက ပုန်ကန်သူ စတန်းနစ်နဲ့ ရန်လေတို့ကို သွားရောက်တိုက်ခိုက်မှာ ဖြစ်လို့ သူစစ်တပ်ကို ဂျေမီလက်ထံ ထည့်ပေးရမယ်။ စတုဂ်သစ္စာခံအိမ်တော်တိုင်းက သားတစ်ယောက်ဆီကို ဓားစာခံအဖြစ် ကျုပ်တို့ဆီ ပို့ပေးရမယ်။ သားမရှိတဲ့ အိမ်တော်က သမီးပို့ပေးရမယ်။ ကျုပ်တို့က သူတို့အားလုံးကို ဧည့်ဝတ် ကျေပွန်ပြီး ဂုဏ်ပေးဆက်ဆံမယ်။ သူတို့ရဲ့ဖခင်တွေက ပုန်ကန်မှုအသစ်ကို မစီမံသရွေ့ပေါ့”

ကလီရော့စ်က အလွန်စိတ်ပျက်သွားသည်။

“လက်ထောက်သခင်ကြီး၊ သခင်စတုဂ်က ဒီကမ်းလှမ်းချက်တွေကို ဘယ်တော့မှ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး”

‘ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူသဘောတူလာဖို့ မမျှော်လင့်ထားပါဘူး အစ်ကိုရေ’ တီရီယွန်က စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ကတ်စတာလေရော့စ်မှာ စစ်တပ်တစ်တပ် ဖွဲ့စည်းနေတယ်လို့ သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ။ ကျုပ်အဖေက အရှေ့ဘက်ကနေ ချီတက်လာ

ရင် အံ့ဒီစစ်တပ်က အနောက်ဘက်ကနေ ချီတက်ပြီး သူတို့ကို ညှပ်တိုက်မယ်။ သူ့မှာ မဟာမိတ်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ပြောလိုက်ပါ။ စတန်းနစ်နဲ့ ရန်လေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချနေကြပြီ။ ဒွန်းမင်းသားက သူ့သား ထရစ် စတိန်းနဲ့ မင်းသမီး မာဆယ်လာတို့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ။”

ခန်းမတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။ ခန်းမဘေး တစ်ဖက်တစ်ချပ်ရှိ ရဲတိုက်သူရဲတိုက်သားများနှင့် ခန်းမဝင်ပေါက်နားရှိ လာရောက်အသနားခံသူများက ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ အံ့ဩထိတ်လန့် ခြင်းတို့ဖြင့် အချင်းချင်း တီးတိုးပြောကုန်ကြသည်။

“အဲဒါအပြင် ဝိလမ်လန်နစ်စတာအတွက် ဟာရီယွန်ကာစတာနဲ့ ဆာဝီလီမန်ဒါလေ၊ တီယွန်လန်နစ်စတာအတွက် သခင်ကာပိန်းနဲ့ ဆာဒွန် နယ်လော့ခ်တို့ကို အလဲအလှယ်လုပ်မယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လန်နစ်စတာ နှစ်ဦးက မြောက်ပိုင်းသားလေးဦးနဲ့ ညီမျှတယ်”

ခန်းမထဲရှိလူများက ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြရာ တီရီယွန်က ရယ်သံ များ ကုန်သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းလေသည်။

“ဂျော့ဖရေးရဲ့သဘောထားကြီးမြတ်မှုကို ဖော်ပြတဲ့အနေနဲ့ သူ့အဖေ ရဲ့ အရိုးတွေကိုတော့ ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“သခင်စတာ့ခ်က သူ့ညီမနှစ်ယောက်နဲ့ သူ့အဖေရဲ့ဓားကိုလည်း ပြန်တောင်းထားသေးတယ်”

ဆာကလီရော့စ်က သတိပေးသည်။

ဆာအီလင်ပိန်းက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သခင်စတာ့ခ်၏ဓားကြီးကို ကျောတွင်လွယ်ထားသည်။

“ရေခဲဓား”

တီရီယွန်က ဆိုသည်။

“ကျုပ်တို့နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးယူရန် သူပြန်ရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ... သူ့ညီမနှစ်ယောက်ကရော”

တီရီယွန်က ဆန်ဆာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်အစ်ကို ဂျေမီကို ပြန်မလွှတ်မချင်း သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ဓားစာခံအဖြစ် ထိန်းသိမ်းထားမယ်။ သူတို့ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံမယ်ဆိုတာ သူ့အပေါ်မူတည်တယ်” ဟု ဝမ်းနည်းစွာ ပြောလိုက်သည်။ ‘အာရ်ယာ ပျောက်နေတာ ရှေးဘီမသိခင် ဘိုင်ဝါးတားက သူ့ကို အသက်ရှင်လျက် ပြန်ရှာတွေ့မှဖြစ်မယ်’ သူက တွေးသည်။

“ကျွန်တော် သေချာတင်ပြလိုက်ပါ့မယ် သခင်ကြီး”

ဆာကလီရော့စ်က ပြောသည်။

တီရီယွန်က သံပလွင်လက်တန်းပေါ်ရှိ လိမ်ဖည်နေသော ဓားသွား တစ်ချောင်းကို အသာဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဗေလား”

လန်နစ်စတာအိမ်တော်စောင့်တပ်မှူးက ရှေ့ထွက်လာသည်။

“သခင်ကြီး”

“စတုန်လူတွေက သခင်အက်ဒစ်ရဲ့အရိုးတွေကို ကာကွယ်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လန်နစ်စတာတစ်ဦးကိုလည်း လန်နစ်စတာတပ်သား တွေက လိုက်ပို့သင့်တယ်။ ဆာကလီရော့စ်က မိဖုရားကြီးရဲ့မောင်ဝမ်းကွဲ၊ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲဆိုတော့ မင်းသာ သူ့ကို ဘေးမသိရန်မခန့် ရေးဗားရန်း ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုရင် ငါတို့တွေ ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော် လိမ့်မယ်”

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါ။ တပ်သားဘယ်နှယောက် ခေါ်သွားရမလဲ သခင်ကြီး”

“အကုန်ခေါ်သွား”

ဗေလားက ကျောက်ရုပ်ပမာ ရပ်နေသည်။ စကားပြောသည့်သူက ဂရုန်းမေစတာဖြစ်သည်။

“လက်ထောက်သခင်ကြီးခင်ဗျာ၊ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မသင့်ပါဘူး။ အသင့် ဖခင် သခင်တိုင်ဝင်းက ဒီလူတွေကို ကျွန်တော်မျိုးတိုရဲ့မြို့တော်ကြီး၊ မိဖုရား ဆာဆီနဲ့ သူမရဲ့ကလေးတွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ စေလွှတ်လိုက်တာပါ”

“မြို့စောင့်တပ်နဲ့ ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့က ကောင်းကောင်း ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်။ လမ်းခရီး မြန်ဆန်ချောမွေ့ပါစေ ဗေလား”

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါ သခင်ကြီး”

အတိုင်ပင်ခံစားပွဲတွင် ဗေဒိစိက ကြိုသိထားသလို ပြုံးနေသည်။ လက်သန်းက ငြီးငွေ့ဟန်ဆောင်ကာ ထိုင်နေသည်။ ပိုင်ဆဲလ်က ငါးတစ်ကောင် လို ပါးစပ်ဟပြီး ကြောင်စိစိ ရပ်နေသည်။ သံတော်ဆင့်က ရှေ့တက်လာသည်။

“ဘုရင်လက်ထောက်ကို လျှောက်တင်စရာရှိသူတွေ လျှောက်တင် နိုင်ပါတယ်။ မရှိဘူးဆိုရင် ဒီကနေ့ညီလာခံကို ရပ်နားပါတော့မယ်”

“ရှိပါတယ်”

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ထားသော လူတစ်ဦးက ရက်ဒိပိန်း ညီနောင်နှစ်ဦးကို တွန်းဖယ်ပြီး လျှောက်လှမ်းလာသည်။

“ဆာအလ်လစ်ဆာ”

တိရိယွန်က အံ့အားသင့်ဟန်ပြသည်။

“ခင်ဗျား ရောက်နေတာ ကျုပ်တောင် မသိပါလား။ ကျုပ်ကို အကြောင်းကြားသင့်တာပေါ့ဗျာ”

“ကျုပ် အကြောင်းကြားပြီးပြီ။ ခင်ဗျား သိပါတယ်။ ကျုပ်က ချောင်ထိုး ခံရတယ်။ လျစ်လျူရှု ခံရတယ်။ အောက်တန်းစား အစေခံ တစ်ယောက်လို စောင့်နေရတယ်”

သော်နိုးက နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံပေ။ အသက် ငါးဆယ်လောက်ရှိပြီး ကျစ်လျစ်သည့် ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံမျိုး ရှိသည်။ မျက်လုံး များက မည်းနက်တောက်ပြောင်သည်။ အနက်ရောင်ဆံနွယ်များကြားတွင် မီးခိုးရောင်ဆံနွယ်များကို တွေ့မြင်ရသည်။

“သူပြောတာဟုတ်လား ဘရွန်။ ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး။ ဆာအလ် လစ်ဆာနဲ့ ငါက မိတ်ဆွေဟောင်းတွေ။ ငါတို့က တံတိုင်းကြီးပေါ်မှာ အတူ စားသောက်ခဲ့ကြတာကွ”

“သူရဲကောင်းကြီး အလ်လစ်ဆာ။ ချိုချိုသာသာလေး ပြောပါလား ကွယ်။ တိုင်းပြည်ကြီးက ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျနေတော့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူ တွေ များနေတယ်ဆိုတော့လေ”

ဗေဒိစိက ဆိုသည်။

“ခင်ဗျားသိထားတာထက် ဒုက္ခရောက်နေတယ် မိန်းမစိုး”

“ကျုပ်တို့ကတော့ သူ့ကို သခင်မိန်းမစိုးလို့ ခေါ်ကြတယ်”

လက်သန်းက ဝင်ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘာများကူညီပေးရမလဲ ဆာ”

ဂရုန်းမေ့တာက ချောမြူသည့်လေသံနှင့် မေးသည်။

“ကျုပ်ကို အရှင်မင်းကြီးဆီ တပ်ချုပ်ကြီး စေလွှတ်လိုက်တာ၊ လျှောက်တင်ရမယ့်ကိစ္စက အရေးကြီးလို့ သူ့ကျေးကျွန်တွေနဲ့ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး”

သော်နန်းက ပြန်ဖြေသည်။

“ဘုရင်က ဒူးလေးအသစ်နဲ့ ကစားနေတယ်။ ခင်ဗျား သူ့အစေခံ တွေကို ပြောချင်ပြော၊ မပြောချင်ရင် ပြန်နိုင်ပါတယ်”

တီရီယွန်က ဆိုသည်။ ဂျော့ဖရေးက မိုင်ရစ်ချ်မြို့ကလာသော ဒူးလေးအသစ်ကို ကျင်လည်စွာသုံးတတ်အောင် လေ့ကျင့်နေသည်။ ထိုဒူးလေး က တစ်ချက်တည်းနှင့် ရန်သူသုံးဦးကို ပစ်ခတ်နိုင်သည်။

“ကောင်းပြီလေ”

ဆာအလ်လစ်ဆာက ဆိုသည်။ စကားလုံးတစ်လုံးစီတွင် မကျေနပ် ချက်များ ရောယှက်နေသည်။

“ပျောက်ဆုံးနေတာ အတော်ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ကင်းထောက် နှစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့ တံတိုင်းကြီးရဲ့အပြင်ဘက်မှာ ပြန်ရှာတွေ့ခဲ့တယ်။ သူတို့က သေနေကြတော့ အလောင်းတွေကို တံတိုင်းကြီးဆီ ပြန်သယ်လာခဲ့ တယ်။ ညဘက်လည်းရောက်ရော အလောင်းတွေက ပြန်ထလာပြီး တစ်ကောင်က ဆာဂျရေမီရက်ကာကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက် တစ်ကောင်က တပ်ချုပ်ကြီးကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်”

အဝေးတစ်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ခပ်တိုးတိုးရယ်သံကို တီရီယွန် ကြားသည်။ ‘အလ်လစ်ဆာက ကြောင်တောင်တောင်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်နဲ့ ငှက်ကို လာလှောင်နေတာလား’ သူက တွေးသည်။ တီရီယွန်က စိတ်မသက်သာ စွာ ဖင်ရွှေထိုင်လိုက်ပြီး ပေးရိမ်း၊ လက်သန်းနှင့် ပိုင်ဆဲလ်တို့များ တစ်ခုခု

ပြောမလားဟု လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အတိုင်ပင်ခံများနှင့် အခြားသူများသာ ဝိုင်းရယ်ကြလျှင် ဆာအလ်လစ်ဆာတော့ အရှက်တကွဖြစ်မည်။ သို့သော် ယခုတိုင် ဘာမှမပြောသေးပေ။

တီရီယွန်သည် ဂျွန်စနိုး၊ ဒိုင်းယားဝံပုလွေတို့နှင့်အတူ ကမ္ဘာ့အစွန်း တစ်ဖက်ရှိ တံတိုင်းကြီးပေါ်ရပ်ပြီး ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေသော တောနက် ကြီးထဲ ငေးကြည့်ခဲ့သည့် အေးစက်သောညကို မှတ်မိသည်။ မြောက်လေ အေးများ တိုက်ခတ်လာလျှင် သွေးပျက်ထိတ်လန့်သလို ခံစားမိခဲ့သည်။ ညဘက်တွင် ကြားရသော ဝံပုလွေအူသံကြောင့် ကျောချမ်းခဲ့ရသေးသည်။

‘မရှူးနှမ်းစမ်းနဲ့ကွာ။ ဝံပုလွေတွေ၊ လေအေးတိုက်တာတွေ၊ နက်မှောင် တဲ့ တောအုပ်တွေက ဘာမှမဟုတ်ဘူး’ တီရီယွန်က သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည်။ ရဲတိုက်နက်တွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က တပ်ချုပ်ကြီး ဂျီအော်မော်မွန်ကိုတော့ သူ နှစ်သက်သဘောကျခဲ့သည်။

“ဝက်ဝံအဘိုးကြီးကတော့ အသက်ဘေးကနေ လွတ်မြောက်သွား တယ်မဟုတ်လား”

“လွတ်သွားတယ်”

“ခင်ဗျားရဲညီအစ်ကိုတွေက အဲ့ဒီ ... အမ် လူသေကောင်တွေကို သတ်လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“သတ်လိုက်တယ်”

“ဒီတစ်ခါရော သူတို့သေသွားတာ သေချာရဲ့လား”

တီရီယွန်က ညင်ညင်သာသာ မေးသည်။ ဘရုန်က သူ့စကား ကြောင့် တဝါးဝါး ရယ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် တီရီယွန်က ထပ်မေးသည်။

“တကယ်သေသွားတာပါနော်”

“ပထမတည်းက သေပြီးသားပဲ”

ဆာအလ်လစ်ဆာက ပြန်ပက်သည်။

“တစ်ကိုယ်လုံး ဖျော့တော့ပြီး အေးစက်နေတယ်။ လက်တွေ ခြေတွေကလည်း မည်းနေတယ်။ မျိုးမစစ်ရဲ့ဝံပုလွေ အလောင်းကောင်

တစ်ကောင်ကနေ ကိုက်ဖြတ်လိုက်တဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ကျုပ် ယူလာခဲ့ သေးတယ်”

“အဲ့ဒါဆို အဲ့ဒီလက်ဘယ်မှာလဲ”

လက်သန်းက မေးသည်။

ဆာအလ်လစ်ဆာက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ဘယ်တော့ခေါ်တွေ့မလဲ စောင့်ရင်းစောင့်ရင်းနဲ့ ပုပ်ပြီး တော့ အသားတွေ ကြွေကျကုန်ပြီ။ ပြစရာဆိုလို့ အရိုးပဲကျန်တယ်”

ခန်းမထဲရှိ လူအများအပြားက ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်လိုက်ကြသည်။

“သခင်ဘေးလစ်ရဲ့”

တီရီယွန်က လက်သန်းကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ရဲရင့်တဲ့ ဆာအလ်လစ်ဆာ တံတိုင်းကြီးပေါ် ပြန်တဲ့အခါ ကျရင် ဂေါ်ပြား အခုတစ်ရာလောက် ဝယ်ထည့်ပေးလိုက်စမ်းပါ”

“ဂေါ်ပြား”

ဆာအလ်လစ်ဆာက တီရီယွန်ကို သံသယမျက်လုံးများဖြင့် စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။

“အလောင်းတွေကို မြေမြုပ်လိုက်ရင် သူတို့ ပြန်ထမလာနိုင်တော့ ဘူး” ဟု တီရီယွန်က ပြန်ပြောလိုက်ရာ ခန်းမတစ်ခုလုံး ပွဲကျသွားလေသည်။

“ဂေါ်ပြားတွေက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဂေါ်ပြားတွေကိုင်ဖို့ ကြံ့ခိုင်တဲ့လူတွေကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ဆာဂျေဆီလင် ... ဆာအလ်လစ်ဆာကို မြေအောက်အကျဉ်းထောင်ထဲ ခေါ်သွားပြီးတော့ သူ့စိတ်ကြိုက် လူရွေးခိုင်းလိုက်ပါ”

ဆာဂျေဆီလင်က ပြောသည်။

“အကျဉ်းထောင်မှာ လူသိပ်မကျန်တော့ဘူး သခင်ကြီး။ ရိုရင်က ဟိုတလောက အားလုံးနီးပါး ခေါ်သွားပြီ”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း နည်းနည်းထပ်ဖမ်းလိုက်။ ဒါမှမဟုတ် တံတိုင်းကြီး ပေါ်မှာ ပေါင်မုန့်နဲ့ မုန့်လာဥဖြူတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ သတင်းလွှင့်လိုက်။ အဲ့ဒါဆိုရင် ဝမ်းသာအားရနဲ့ လိုက်ကြလိမ့်မယ်”

မြို့တော်ထဲတွင် တနေ့တခြား လူဦးရေ တိုးပွားနေသည်။ ည ကင်းမျှော်စင်တွင်တော့ လူလိုနေသည်။ တီရိယွန်က အချက်ပြလိုက်ရာ သံတော်ဆင့်က ညီလာခံပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။ ပရိသတ်များ လည်း စတင်ထွက်ခွာကြလေသည်။

ဆာအလ်လစ်ဆာသော်နိုးက မသွားသေးဘဲ သံပလ္လင်အခြေတွင် ရပ်ကာ လှေကားဆင်းလာနေသော တီရိယွန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားတို့လှောင်တာကိုခံဖို့ ပင်လယ်အရှေ့ကင်းစောင့်တပ် ကနေ ဘုရင့်မြို့တော်အထိ ရွက်လွင့်လာခဲ့တယ်ထင်လား။”

သူက တီရိယွန်ကို လမ်းပိတ်လိုက်သည်။

“ဒါ နောက်စရာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာ။ လူသေကောင်တွေ တကယ်ပြန်ထလာတာ”

“ဒီကောင်တွေ တကယ်သေသွားအောင် သေချာသတ်သင့်တယ်” တီရိယွန်က သူ့ကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး ဆက်သွားရန်ပြင်သည်။

ဆာအလ်လစ်ဆာက သူ့အင်္ကျီလက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ရပ်တန့်လိုက် သည်။ သို့သော် ပရက်စ်တန်ဂရင်းဖိလ်းက သူ့ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။

“အနားမကပ်လာနဲ့နော် ဆာ”

ဆာအလ်လစ်ဆာက ဘုရင့်သက်တော်စောင့်တစ်ဦးကို စိန်မခေါ် သင့်ကြောင်း သဘောပေါက်သည်။

“ခင်ဗျားက စောက်ရှူးပဲ မှင်စာဂျု”

သူက လှမ်းအော်သည်။

တီရိယွန်က ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“တကယ်လား။ ဒါဖြင့်ရင် တခြားလူတွေက ဘာကြောင့်ရယ်ကြတာ လဲ”

သူက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်သည်။

“လေအေးတွေ တိုက်ခတ်နေပြီ။ တံတိုင်းကြီးကို ကာကွယ်ရမယ်”

“အဲ့ဒီအတွက် လိုအပ်တဲ့လူတွေကို ကျုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတာပဲ။

ခင်ဗျားမှာ နားမပါဘူးလား။ ကျုပ်ပေးတာကိုယူပြီး ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်

လိုက်။ ခင်ဗျားကို နောက်တစ်ကြိမ် ခက်ရင်းနဲ့မထိုးမိခင် ဒီကနေ ထွက်သွား
ရင်ကောင်းမယ်။ သခင်မော်မွန်ကို သတိရကြောင်း ပြောလိုက်ပါ။ ပြီးတော့
ဂျွန်စနိုးကိုရောပဲ”

ဘရွန်က သော်နိုး၏လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး ခန်းမထဲမှ ဆွဲထုတ်သွား
လေသည်။

ဂရန်းမေစတာပိုင်ဆဲလ်ကို မတွေ့ရတော့သော်လည်း ပေးရီးစ်နှင့်
လက်သန်းတို့က ဖြစ်စဉ်အစအဆုံးကို ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ပေးရီးစ်က
ဆိုသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးတော့ သခင်ကြီးကို ပိုသဘောကျလာပြီကွယ်။
စတုဂံကောင်လေးကို သူ့အဖေရဲ့အရိုးတွေပေးပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်တယ်။
အစ်မရဲ့ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ကို ပထုတ်လိုက်တယ်။ မြို့တော်ထဲက ဆာလောင်
မွတ်သိပ်သူတွေကို အနက်ရောင်တပ်သားကိုပေးပြီး တံတိုင်းကြီးပေါ်က
အကြပ်အတည်းကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်တယ်။ မှင်စာဂျပုလေးက စနာဒ်တွေ
ဂရမ်ကင်တွေကို ကြောက်တယ်လို့ မပြောနိုင်တော့ဘူး။ အိုး ... သိပ်ပိုင်နိုင်
လွန်းပါတယ်ကွယ်”

လက်သန်းက တွေးတွေးဆဆနှင့် သူ့မုတ်ဆိတ်ချွန်ချွန်လေးကို
ဆွဲနေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့တပ်သားတွေအားလုံးကို တကယ်အဝေးပို့မလိုလား
လန်နစ်စတာ”

“ဟင့်အင်း၊ ကျုပ်အစ်မရဲ့တပ်သားတွေအားလုံးကို အဝေးပို့မလို”

“မိဖုရားကြီးက ဘယ်တော့မှ ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

“ခွင့်ပြုမှာပါ။ ကျုပ်က သူ့မောင်ပဲလေ။ ကျုပ်က စေတနာနဲ့ ပြောဆို
လုပ်ကိုင်တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာမှာပါ”

“မုသားတွေရောလား”

“အထူးသဖြင့် မုသားတွေပေါ့ သခင်ပီတာ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့
အလုပ်လုပ်ရတာကို သိပ်သဘောမတွေ့တော့သလိုပဲနော်”

“ခင်ဗျားအပေါ် အရင်ကအတိုင်း မေတ္တာရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က အရူးလုပ်ခံရတာကို နှစ်သက်တဲ့အထဲမှာ မပါဘူးနော်။ မာဆယ်လာက ထရစ်စတိန်းနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ရောဘတ်အာရင်နဲ့ လက်ထပ်လို့ ရသေး လို့လား။”

တီရီယွန်က ဝန်ခံသည်။

“မရတော့ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ပရိယာယ်ကို နောင်တရမိပါတယ် သခင် ပီတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့စကားပြောတုန်းက ဒေါနစ်ရှ်တွေက ကျုပ်ရဲ့ကမ်းလှမ်း ချက်ကို သဘောတူလိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားခဲ့ဘူး။”

လက်သန်းက မကျေနပ်နိုင်ပေ။

“ကျုပ်ကိုလိမ်တာ ကျုပ် လုံးဝမကြိုက်ဘူး သခင်တီရီယွန်။ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ပရိယာယ်တွေထဲ ကျုပ်ကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့။”

‘ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို အရင်ဆွဲထည့်တာလဲဆိုတာ ခင်ဗျား အသိဆုံးပါ’ တီရီယွန်က လက်သန်း၏ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားမြှောင် ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို စော်ကားသလို ဖြစ်မိသွားရင် တကယ်တောင်းပန်ပါ တယ်။ ကျုပ်တို့တွေ ခင်ဗျားကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ၊ ဘယ်လောက်လိုအပ် သလဲဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ် သခင်ပီတာ။”

“ဒါဆိုရင်လည်း ခင်ဗျား မမေ့နဲ့ပေါ့” ဟု ပြန်ပြောပြီး လက်သန်းက သူတို့ကို ထားရစ်ခဲ့လေသည်။

“ကျုပ်နဲ့ လမ်းခဏလိုက်လျှောက်ပါဦး ပေးရီးစ်”

လက်သန်းထွက်သွားသောအခါ တီရီယွန်က ပြောသည်။

“သခင်ဘေးလစ်ရှ်ပြောတာ အမှန်ပဲ သခင်ကြီး။ မိဖုရားက သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားတွေကို ခုလိုအဝေးပို့လိုက်တာကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်ပြု မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ခွင့်ပြုပါလိမ့်မယ်။ မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေပါ”

ပေးရီးစ်၏ နှုတ်ခမ်းထူထူပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်ထင်သွားသည်။

“စောင့်ကြည့်ရမှာလား”

“အို...သိပ်သေချာတာပေါ့။ ဒါက ရှေ့ဖို့ကိုကယ်တင်မယ့် ပရိယာယ် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလို့ သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ”

ဗေးရီးစ်က ပေါင်ဒါများလိမ်းကျံထားသော ပါးတစ်ဖက်ကို အသာ ပွတ်လိုက်သည်။

“အသင့်လူ ဘရွန် ဘုရင့်မြို့တော်အနံ့မှာ ဝီရိယရှိရှိ ရှာဖွေထားတဲ့ လူလေးယောက်လည်း ပါမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မျိုး သံသယမရှိပါဘူး။ သူ့ရိုး တစ်ယောက်၊ အဆိပ်ခတ်သမားတစ်ယောက်၊ လူပြက်တစ်ယောက်နဲ့ လူသတ်သမားတစ်ယောက်။

“သူတို့လေးယောက်လုံးကို ဝတ်ရုံနီတွေ ခြင်္သေ့ခေါင်းခမောက်တွေ သေချာဆင်ပေးလိုက်ပါ။ တခြားတပ်သားတွေနဲ့ ခွဲမရအောင် တူနေပါစေ နော်။ သူတို့က လန်နစ်စတာအလံတွေကို လွှင့်ထူပြီး အက်ဒစ်စတာ့ခ်ရဲ့ အရိုးတွေကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် သယ်ဆောင်သွားရမယ်”

တီရီယွန်က မရိုးမဖြောင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“လေးယောက်တည်းဆို လူသတိထားမိမယ်။ အယောက်တစ်ရာ ထဲက လေးယောက်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိတော့ဘူး။ အဲ့တော့ ကျုပ်က တပ်သားအစစ်တွေအပြင် တပ်သားအတုတွေကိုပါ ရောလွှတ်လိုက် တယ်လို့ ဆာဆီကို ပြန်ပြောလိုက်စမ်းပါ”

“ဒွီဟစ်တီတွေကို ဘေးဖယ်ပြီး မောင်တော်အပေါ်ထားတဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာကြောင့် လက်ခံမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုကာကွယ်ပေးမယ့်သူတွေ မရှိ တော့ရင် စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်ကလည်း သူ့ အဲ့ဒီလိုဖြစ်တာကိုပဲ မြင်ချင်တာ” ဟု တီရီယွန် က ပြန်ပြောပြီး သူတို့နှစ်ဦး လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

ဆာကလီရော့စ်ဖရေးသည် ဗေလားဦးဆောင်သော လန်နစ်စတာ တပ်သားတစ်ရာနှင့်အတူ နေ့လယ်ခင်းတွင် စတင် ထွက်ခွာလေသည်။ ရှေ့ဘက်စတာ့ခ်လွှတ်လိုက်သော တပ်သားများက အနောက်ဘက်မြို့ရိုးရှိ နတ်ဘုရားဂိတ်ပေါက်တွင် သူတို့နှင့် ပေါင်းစည်းလေသည်။

တိမတ်သည် ဘုရင့်လက်ထောက်မျှော်စင်အောက်ရှိ စစ်တန်းလျားတွင် မီးကျွမ်းလူသားများနှင့် ကြွေအံကစားနေသည်။

“သန်းခေါင်ယံရောက်ရင် ငါ့ဆီလာခဲ့”

တီရီယွန်က သူ့ကို မှာလိုက်သည်။ တိမတ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူက စကားများများပြောရတာကို မနှစ်မြို့ပေ။

တီရီယွန်က သူ့အဆောင်ထဲတွင် ကျောက်ကျီးကန်းများ၊ မီးကျွမ်းလူသားများနှင့် ညစာစားသည်။ ထူးထူးခြားခြား ဝိုင်မသောက်ပေ။

“ရှက်ဂါ ... ဒီလကို ဘာခေါ်လဲ”

ရှက်ဂါက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ သူ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်လျှင် ခက်ထန်သွားသည်။

“အမည်းရောင်လလို့ ခေါ်တယ်”

သူက ပြန်ဖြေသည်။

“အနောက်ပိုင်းမှာဆိုရင် ‘သစ္စာဖောက်လ’ လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီည မူးအောင်မသောက်နဲ့။ ပုဆိန်ကို ထက်အောင်သွေးထားနော်”

“ကျောက်ကျီးကန်းတစ်ကောင်ရဲ့ပုဆိန်က အမြဲထက်တယ်။ ရှက်ဂါရဲ့ပုဆိန်က အထက်ဆုံးပဲ။ တစ်ခါတုန်းကဆိုရင် လူတစ်ယောက်ကို ခေါင်းဖြတ်လိုက်တာ သူတောင်မသိဘူး။ သူ့ခေါင်းဖြီးလိုက်တော့မှ ခေါင်းက အောက်ပြုတ်ကျလာတယ်”

“အဲ့ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ခေါင်းမဖြီးတာမလား” ဟု တီရီယွန်က ပြန်ပြောရာ ကျောက်ကျီးကန်းများက ကျယ်လောင်ဆူညံစွာ ရယ်လိုက်ကြပြီး ခြေဆောင့်ကြလေသည်။ လူအားလုံးအနက် ရှက်ဂါ၏အသံက အကျယ်ဆုံးဖြစ်သည်။

သန်းခေါင်ယံရောက်သော် ရဲတိုက်က တိတ်ဆိတ်မှောင်မိုက်နေသည်။ ဘုရင့်လက်ထောက်မျှော်စင်မှ ထွက်လာကြသည့် တီရီယွန်တို့ကို ရဲတိုက်တံတိုင်းများပေါ်တွင် ကင်းစောင့်နေကြသော မြို့စောင့်တပ်သားများ တွေ့မြင်ကြမည်မှာ သံသယမရှိသော်လည်း ဘယ်သူကမှ မသင်္ကာမဖြစ်ချေ။ သူက ဘုရင့်လက်ထောက် မဟုတ်လော။ သူ့ဘယ်သွားသွား သူ့ကိစ္စသာ ဖြစ်သည်။

ရှက်ဂါဇ်ဖိနပ်အောက်တွင် ခပ်ပါးပါးသစ်သားတံခါးက ကျယ်လောင်
 သောအသံနှင့်အတူ ကျိုးပဲ့သွားသည်။ သစ်သားစများက အခန်းထဲ လွင့်စင်
 ထွက်သွားသည်။ တီရီယွန်က မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပင့်သက်ရှိက်သံကို
 ကြားလိုက်သည်။ ရှက်ဂါက ပုဆိန်ဖြင့် သုံးချက်ခုတ်လိုက်ပြီး နောက်တစ်ချက်
 ထပ်ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ တံခါးပွင့်ထွက်သွားသည်။ တီမတ်က ရှက်ဂါနောက်
 မှ လိုက်ဝင်သည်။ တီရီယွန်က သစ်သားစများကို တက်နင်းပြီး တီမတ်
 နောက် လိုက်သည်။ မီးလင်းဖိုထဲတွင် မီးစအနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်။
 တီမတ်က ခုတင်လိုက်ကာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ ဝတ်လစ်စားလစ်
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မျက်လုံးပြူးပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ချမ်းသာပေးပါ သခင်ကြီးတို့။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ချမ်းသာ
 ပေးပါ”

သူမက တောင်းပန်ပြီး အရှက်အင်္ဂါများကို လက်အစုံဖြင့် ထိတ်လန့်
 တုန်လှုပ်စွာ ကြိုးစားဖုံးအုပ်နေသည်။

“သွားတော့... ငါတို့အလိုရှိတာ မင်းမဟုတ်ဘူး”

တီရီယွန်က ပြောသည်။

“ရှက်ဂါကတော့ အလိုရှိတယ်”

“ရှက်ဂါက ဒီ ‘ဖာမြို့တော်’ ထဲက ဖာသည်မအားလုံးကို လိုချင်နေ
 တာပဲ”

တီမတ်၏သား တီမတ်က ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ရှက်ဂါက သူ့ကို ကြံ့ခိုင်သန်မာတဲ့ သားတစ်ယောက်
 ပေးချင်တယ်”

“သူက ကြံ့ခိုင်သန်မာတဲ့ သားတစ်ယောက်လိုချင်ရင် ဘယ်သူ့ကို
 ရှာရမလဲဆိုတာ သူသိတယ်။ ရှက်ဂါ၊ ကောင်မလေးကို ခေါ်ထုတ်သွားလိုက်။
 ညင်ညင်သာသာလုပ်နော်”

တီရီယွန်က ပြောသည်။

မီးကျွမ်းလူသားက အစေခံမလေးကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ရှက်ဂါက
 သူတို့ထွက်သွားတာကို ကြေကွဲနေသော ခွေးပေါက်လေးတစ်ကောင်ပမာ

ကြည့်နေသည်။ အစေခံမလေးက ယိုင်တိယိုင်တိုင်နှင့် ကျိုးပျက်သွားသော တံခါးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ သူတို့ အပေါ်တွင် ကျိုးများ အာနေကြသည်။

တီရီယွန်က ပျော့အိနေသောစောင်ကို ဆွဲချလိုက်သည်။

“အစေခံမတွေနဲ့ အိပ်ဖို့ စိတာဒဲလ်က ခွင့်ပြုထားသလား။ ပြောစမ်း ပါဦး မေစတာ”

ဂရန်းမေစတာပိုင်ဆဲလ်ကလည်း ကိုယ်လုံးတီးနှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသည့် မြင်ကွင်းတော့ မဟုတ်ချေ။ သူ့မျက်လုံးများ က ပြူးကျယ်နေသည်။

“ဘာ ... ဘာလုပ်တာလဲ။ ကျွန်တော်မျိုးက အဘိုးကြီးပါ။ သခင်ကြီး ရဲ့ကျေးကျွန်ပါ”

“သိပ်သစ္စာရှိတဲ့ ကျေးကျွန်ပဲနော်။ ကျုပ်ပေးတဲ့ စာနှစ်စောင်ထဲက တစ်စောင်ကို ဒိုရန်မာတဲလ်ဆီပို့ပြီး နောက်တစ်စောင်ကို ကျုပ်အစ်မဆီ ပို့လိုက်တယ်”

“မဟုတ်..မဟုတ်ပါဘူး သခင်ကြီး။ မဟုတ်ဘူး။ အထင်လွဲနေတာ ပါ။ ကျွန်တော်မျိုး ကျိန်ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ အဲ့ဒါ ပေးရိပ် ပါ။ ပင့်ကူပါ။ ကျွန်တော် သခင်ကြီးကို သတိပေးခဲ့....”

“မေစတာတွေအားလုံးက လိမ်တဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျားလိုပဲ ညံ့တာ လား။ တော်မန်းကို မင်းသားဒိုရန်ဆီပို့မယ်လို့ ပေးရိပ်ကို ပြောထားတယ်။ မာဆယ်လာကို ရောဘတ်အာရင်နဲ့ ထိမ်းမြားပေးမယ်လို့ လက်သန်းကို ပြောထားတယ်။ မာဆယ်လာကို ထရစ်စတိန်းနဲ့ ထိမ်းမြားပေးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြထားဘူး။ စာထဲမှာပဲ ရေးထားတာ။ ကျုပ်က အရဲစွန့်ပြီး ခင်ဗျားကို စာပို့ခိုင်းလိုက်တာ”

ပိုင်ဆဲလ်က စောင်အစွန်းတစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင် ထားသည်။

“ငှက်တွေက မျက်စိလည်လမ်းမှားတတ်တယ်။ စာပျောက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရောင်းစားခံရတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲ့ဒါ ပေးရိပ်ပဲ။ ပေးရိပ်လက်ချက်ပဲ။ ပြီးတော့ လက်သန်း။ အဲ့လူ”

“လက်သန်းအကြောင်း ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူက ခင်ဗျားလိုပဲ ယုံကြည်ထိုက်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ရှက်ဂါ၊ အဘိုးကြီးရဲ့ငယ်ပါကို ဖြတ်ပြီး ဆိတ်စာကျွေးလိုက်”

ရှက်ဂါက အသွားနှစ်ဖက်ပါသည့် ပုဆိန်ကြီးကို မလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဘာဆိတ်မှမရှိဘူး လူပုလေးရဲ့”

“ရှိအောင်လုပ်ထားလိုက်”

ရှက်ဂါက ကြုံးဝါးပြီး ရှေ့တက်လာရာ မေစတာပိုင်ဆဲလ်က သေးထွက်ကျလေသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ လူလွန်နေ သဖြင့် ကျင်ငယ်ရည်တို့က အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ ပန်းထွက်ကုန်သည်။ တောင်ပေါ်ဓားပြက လှိုင်းလုံးပမာ တွန့်လိပ်ဖောင်းကြွနေသော မုတ်ဆိတ်ဖြူ ကြီးကို ဖမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး လေးပုံသုံးပုံကို ပုဆိန်အသွားနှင့် တိခနဲ ဖြတ် တောက်လိုက်သည်။

“တီမတ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေကြီးက မုတ်ဆိတ်ဖြတ်ခံလိုက်ရရုံနဲ့ မှတ်ပါ့မလား”

တီရီယွန်က ဖိနပ်ပေါ်ပေသွားသည့် ကျင်ငယ်ရည်များကို စောင်ဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

“မကြာခင် အမှန်အတိုင်း ပြောလိမ့်မယ်။ သူ့ရဲ့အကြောက်တရားကို တီမတ်အနံ့ ရတယ်”

ရှက်ဂါက ဖြတ်တောက်လိုက်သော မုတ်ဆိတ်မွှေးများကို ကြမ်းပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး ကျန်သေးသည့် မုတ်ဆိတ်မွှေးများကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြန်သည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေနော် မေစတာ။ ရှက်ဂါက ဒေါသထွက်လာရင် လက် တွေ တုန်လာတတ်တယ်”

တီရီယွန်က သတိပေးလိုက်သည်။

“ရှက်ဂါက ဘယ်တော့မှ လက်မတုန်ဘူး”

လူထွားကြီးက မခံမရပ်နိုင် ပြန်ပြောပြီး သိမ့်သိမ့်တုန်နေသော မေးစေ့အောက်ကို ပုဆိန်ဖြင့် ထောက်ထားလိုက်သည်။

“ကျုပ်အစ်မအတွက် သူလျှိုလုပ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”
တီရီယွန်က မေးသည်။

ပိုင်ဆဲလ်၏ အသက်ရှူသံတို့က အလွန်မြန်ဆန်နေသည်။ ရွတ်တွ
နေသော နဖူးပြင်တွင် ချွေးများသီးကာ ဆံပင်ဖြူများ ကပ်နေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးလုပ်ခဲ့တာအားလုံးက လန်နစ်စတာအိမ်တော်
အတွက်ပါ။ အမြဲတမ်း ... နှစ်ပေါင်းများစွာ ... သခင်ကြီးရဲဖခင်ကို မေးကြည့်
ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးက သူ့အပေါ် သစ္စာစောင့်သိတဲ့ ကျေးကျွန်ပါ။ ဘုရင်အေးရီးစ်
ကို မြို့တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့တာလည်း ကျွန်တော်မျိုးပါပဲ”

ထိုစကားကြောင့် တီရီယွန် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဘုရင့်မြို့တော်
ကျရှုံးစဉ်က သူသည် ကတ်စတာလေရော့ခ်တွင် ဆော့ကစားနေသော ရုပ်ဆိုး
ပန်းဆိုးကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပေသည်။

“ဒါဆို ဘုရင့်မြို့တော် သိမ်းပိုက်ခံရတာလည်း ခင်ဗျားလက်ချက်
ပေါ့”

“တိုင်းပြည်ကောင်းစားဖို့ လုပ်ခဲ့တာပါ။ ရေဂါ ကျဆုံးသွားတော့
စစ်ပွဲက ပြီးသွားပြီ။ အေးရီးစ်က ရူးနေတယ်။ ဗစ်စရီက ငယ်သေးတယ်။
မင်းသားအေဂွန်ကလည်း နို့စို့အရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုင်းပြည်
အတွက် ဘုရင်တစ်ပါး လိုအပ်တယ်။ ကျွန်တော်မျိုးက သခင်တိုင်ဝင်းကို
နန်းတင်ပေးချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ရောဘတ်က အင်အားသိပ်ကြီးပြီး သခင်
အက်ဒဒ်က သိပ်သွက်နေတယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်နှုယောက်လောက် သစ္စာဖောက်ပြီးပြီလဲ ကျုပ်
စဉ်းစားနေတာ။ အေးရီးစ်၊ ကျုပ်၊ သခင်အက်ဒဒ်၊ ဘုရင်ရောဘတ်၊ သခင်
အာရင်၊ မင်းသားရေဂါ။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုစခဲ့တာလဲ မေစတာ”

အဆုံးသတ်ရမည့်နေရာကိုတော့ တီရီယွန် သိသည်။
ပုဆိန်က ပိုင်ဆဲလ်၏လည်မျိုကို ခြစ်မိသွားသည်။

“အဲ့ဒီတုန်းက သခင်ကြီး မရှိခဲ့ဘူး။ ရောဘတ် ... သူ့ဒဏ်ရာတွေ
ကို သခင်ကြီး မြင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အနံ့ခံမိမယ်ဆိုရင် သဘောပေါက်မှာ”

“အိုး ... ကျုပ်သိတာပေါ့။ တောဝက်က ခင်ဗျားရဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပေးခဲ့တာလေ။ ဒီကောင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ထားခဲ့ရင်လည်း ခင်ဗျား လက်စသတ်ပေးမှာ သေချာပါတယ်”

“ရောဘတ်က စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ယစ်ထုတ်ဘုရင်တစ်ပါးပါ။ ဂုဏ်မောက်တယ်။ ကာမလိုက်စားတယ်။ သခင်ကြီးရဲ့အစ်မတော်၊ သူမိဖုရားကိုတောင် ဥပက္ခာပြုထားတယ်။ ရန်လေက ဟိုက်ဂါးဒင်းက ကောင်မလေးကို ခေါ်ဆောင်လာပြီး ရောဘတ်ကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းဖို့ လျှို့ဝှက်ကြံစည်သေးတယ်။ ဒါက အမှန်တရားပါ”

“သခင်အာရင်ကရော ဘာတွေလျှို့ဝှက်ကြံစည်ခဲ့လဲ”

“သူသိသွားတယ်။ ဟို ... ဟိုအကြောင်း”

“သူဘာသိသွားလဲဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

“သူက သူ့ဇနီးကို အဲဒီပြန်ပို့ပြီး သူ့သားကို ဒရာဂွန်စတုန်းမှာ မွေးစားဖို့ ကြံစည်ခဲ့တယ်။ သူက”

“အဲဒါနဲ့ ခင်ဗျားက အဆိပ်ခတ်လိုက်တယ်ပေါ့”

“မခတ်ပါဘူး”

ပိုင်ဆဲလ်က ချည့်နဲ့စွာ ရုန်းကန်သည်။ ရှက်ဂါက မာန်ဖီလိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းကို တခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့လက်က အင်မတန်ကြီးသဖြင့် မေစတာ၏ခေါင်းကို ကြက်ဥကို ဖျစ်ညှစ်သလို ခွဲပစ်နိုင်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဆေးပုလင်းတွေကြားမှာ ‘လိမ်မျက်ရည်စက်’ ကို တွေ့ခဲ့သေးတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက သခင်အာရင်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်မေစတာကို အဝေးပို့ပစ်ပြီး ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ သူ့သေတာ ပိုသေချာအောင် လို့ပျံ့နှံ့”

“လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး”

“လည်ပင်းက အမွှေးနည်းနည်း ထပ်ရိတ်ပေးလိုက်ပါဦး ရှက်ဂါ”

ပုဆိန်က လည်မျိုတလျှောက် ရွေ့လျားနေသည်။ မေစတာ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံက ဆတ်ဆတ်တုန်နေရာ ပူစီဖောင်းများ ထွက်နေသည်။

“ကျွန်..ကျွန်တော်မျိုး သခင်အာရင်ကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါ သေးတယ်။ ကျိန်ပြောခဲ့ပါတယ်.....”

“သတိထားဦး ရှက်ဂါ။ သွေးထွက်နေပြီ”

ရှက်ဂါက မာန်ဖီလိုက်သည်။

“ဒေါ်ဖိက တိုက်ခိုက်ရေးသမားတွေကို မွေးထားတာ။ ဆတ္တာသည် တွေကို မွေးထားတာမဟုတ်ဘူး”

သွေးများသည် လည်ပင်းမှတစ်ဆင့် ရင်ဘတ်ပေါ် စီးကျလာသည်။ အဘိုးကြီးက သိမ့်သိမ့်တုန်နေပြီး နောက်ဆုံးကျန်ရှိသော အားအင်တို့ ကုန်ခမ်းသွားသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ပိုမိုသေးငယ်၊ ပိုမိုကျုံ့ဝင်၊ ပိုမိုချည့်နဲ့ သွားသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုးလ်မွန်ကို အဝေးပို့လိုက်တာ ဟုတ်ပါတယ်။ မိဖုရားကြီးက သခင်အာရင်ကို သေစေချင်တယ်။ သူကတော့ ထုတ်မပြော ပါဘူး။ ပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ပေးရီးစ်က နားထောင်နေတယ်။ တစ်ချိန်လုံး နားထောင်နေတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး သူ့ကိုကြည့်တဲ့အခါ သိတယ်။ အဆိပ် ခတ်တာတော့ ကျွန်တော်မျိုး လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ ကျိန်ပြောပါတယ်”

အဘိုးကြီးက ငိုကြွေးလေသည်။

“ပေးရီးစ် ပြောပြလိမ့်မယ်။ သူ့လက်ထောက်ပါ။ ဆာဟူးလို့ ခေါ် တယ်။ အဲ့ဒီကောင်လေးလုပ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မယုံရင် မိဖုရားကြီးကို မေး ကြည့်ပါ။ မေးကြည့်ပါ”

တီရီယွန်က စက်ဆုပ်ရွံရှာမိလေသည်။

“သူ့ကို ဆွဲခေါ်သွားကြ။ မြေအောက်အကျဉ်းထောင်ထဲ ထည့်ထား လိုက်”

တီမတ်နှင့် ရှက်ဂါတို့က သူ့ကို ဒရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွား၏။

“လန်နစ်စတာ ... ကျွန်တော်မျိုးလုပ်ခဲ့သမျှ အရာအားလုံးက လန်နစ်စတာအိမ်တော် အတွက်ပါပဲ” ဟု ဆိုရင်း လိုက်သွားရလေသည်။

သူ ထွက်သွားသောအခါ တီရီယွန်က သူ့အဆောင်ထဲတွင် ဟိုဟို သည်သည် မွှေနှောက်ရှာဖွေပြီး စင်များပေါ်မှ ဆေးပုလင်းအနည်းငယ်ကို

ယူဆောင်လိုက်သည်။ သူ့အပေါ်တွင် ကျီးများက အာနေကြသည်။ ပိုင်ဆဲလ်၏ နေရာတွင် အစားထိုးမည့် မေစတာတစ်ဦးဦးကို စိတာဒဲလ်က မစေလွှတ်မီ ကျီးများနှင့် အလုပ်လုပ်တတ်သည့် လူတစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာရဦးမည်။

‘သူ့ကိုတော့ ယုံကြည်လို့ရမယ်လို့ ငါထင်ထားခဲ့တာ’ တီရီယွန်က နာကျဉ်းစွာ တွေးလိုက်သည်။ ဗေးရီးစ်နှင့် လက်သန်းတို့က သစ္စာရှိသူများ မဟုတ်ချေ။ အန္တရာယ်လည်း ရှိသည်။ သူ့အဖေ၏နည်းလမ်းက အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ အီလင်ပိန်းကို ဆင့်ခေါ်ပြီး ခေါင်းပြတ် သုံးလုံးကို ရဲတိုက်ဂိတ်တံခါးဝတွင် ချိတ်ထားလိုက်မည်။ ‘ကြည့်ပျော်တဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူး’ သူက စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၂၆)

အာရိယာ

‘အကြောက်တရားက ဓားသွားထက် ပိုထက်ရှုတယ်’ ဟု အာရိယာက သူ့ကိုယ်သူပြောသည့်တိုင် လက်တွေ့တင်မှု အကြောက်တရားက ဖယ်ခွာသွားခြင်း မရှိပေ။ အောက်သိုးသိုး အနံ့ထွက်နေသော ပေါင်မုန့်များကို စားသုံးရပြီး တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း လမ်းလျှောက်ရသောကြောင့် ခြေချောင်းများ အောက်တွင် အရည်ကြည်အိတ်များပင် ပေါက်နေသည်။

ကြောက်ရွံ့ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ယခင်က လုံးဝမသိရှိခဲ့ကြောင်း နတ်ဘုရားမျက်လုံးရေကန်ဘေးက စတိုခန်းထဲ ရောက်တော့မှ သဘောပေါက်မိသည်။ ခရီးဆက်ကြရန် မောင်တိန် အမိန့်မပေးခင်အထိ ထိုအခန်းထဲတွင် ရှစ်ရက်တိုင်တိုင် နေခဲ့ရလေသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တစ်စုံတစ်ယောက် သေတာကို မြင်တွေ့ရသေးသည်။

မောင်တိန်က မနက်စာစားပြီးတိုင်း စတိုခန်းထဲ ပေါက်ချလာပြီး သူ့သိလိုသည်များကို မေးမြန်းရန်အတွက် သူရွေးချင်သော အကျဉ်းသား တစ်ဦးကို ရွေးချယ်သည်။

ရွာသူရွာသားများက သူ့ကို လုံးဝမကြည့်ကြပေ။ သူ့ကိုမကြည့်လျှင် သူကလည်း သတိထားမိမှာမဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားကြပုံရသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုကာမူ မောင်တိန်ကတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို နေ့တိုင်းမြင်သည်။ ပုန်းအောင်းရန် နေရာမရှိ။ လှည့်စားဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်။ လွတ်မြောက်ရာလမ်းလည်း မရှိပေ။

မိန်းကလေးတစ်ဦးဆိုလျှင် တပ်သားတစ်ဦး၏ ဆန္ဒကို သုံးညတိုင်တိုင် ဖြည့်စည်းပေးခဲ့သည်။ လေးရက်မြောက်နေ့တွင် မောင်တိန်က ထိုမိန်းကလေးကို ရွေးချယ်လိုက်သော်လည်း တပ်သားက ဘာမှဝင်မပြောချေ။

အမြဲပြုံးနေသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် သူ့သားက ဘုရင့်မြို့တော်က မြို့စောင့်တပ်သားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း တတွတ်တွတ်ပြောသည်။ အစောင့်တပ်သားများက သူ့စကားကို အရေးမလုပ်ကြချေ။ ထိုအဘိုးကြီးက ငါးရက်မြောက်နေ့တွင် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။

မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာများရှိသော ငယ်ရွယ်သည့် ကလေးအမေတစ်ဦးက သူ့သမီးလေးကိုသာ အန္တရာယ်မပေးဘူးဟု ကတိပေးလျှင် သိချင်တာ အကုန်ပြောပြမည်ဟု ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။ ထိုစကားက မောင်တိန်ဆီ ရောက်သွားသောအခါ မောင်တိန်က ထိုမိန်းမ နောက်ဆံမတင်းရလေအောင် သူ့သမီးကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

သစ္စာဖောက်သူများ၊ ပုန်ကန်သူများ၏ နိဂုံးကို သိရှိသဘောပေါက်ရန် ရွေးချယ်ခံရသူများကို အခြားလူများရှေ့တွင် စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။ 'တစ်ကလာ' ဆိုသူက မေးခွန်းများကို မေးမြန်းသည်။ ထိုသူက ရိုးရှင်းသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်အပြင် ရုပ်ရည်ကလည်း ရွက်ကြမ်းရည်ကျိုဖြစ်သောကြောင့် အာရိယာက သူ့ကို ရွာသားတစ်ယောက်ဟုသာ ထင်ခဲ့သည်။ တစ်ကလာက အလွန်ရက်စက်သောကြောင့် စစ်ကြောခံရသူများမှာ သေးထွက်ကျကြသည်ဟု ပခုံးကိုင်းကိုင်းနှင့် ချစ်ဝစ်စ်က သူတို့ကို ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုသူကား အာရိယာ ကိုက်ခဲ့သောသူ၊ အာရိယာကို သတ္တိရှိကြောင်းပြောပြီး သံလက်သီးနှင့်ထိုးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ တခါတရံ တစ်ကလာကို သူကူညီသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အခြားသူများက ကူညီသည်။ ဆာဂရီဂေါ

ကလိဂိန်းခေါ် မောင်တိန်ကတော့ အကျဉ်းသားများ သေဆုံးချိန်အထိ သူတို့ ပြောပြသည်များကို မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ နားထောင်လေသည်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တူညီသောမေးခွန်းများသာ မေးမြန်းသည်။ ‘ရွာထဲ မှာ ရွှေငွေတွေ ဝှက်ထားတာရှိလား။ စားစရာတွေ ကျန်သေးလား။ သခင် ဘားရစ်ခွန်ဒယ်ရီယွန် ဘယ်မှာလဲ။ သူ ဘယ်ဖက်ထွက်သွားလဲ။ သူနဲ့အတူ လူဘယ်နှယောက်ပါလဲ။ သူရဲကောင်း ဘယ်နှယောက်လဲ။ လေးသမား ဘယ်နှယောက်လဲ။ ဘာလက်နက်တွေ ကိုင်ဆောင်ထားလဲ။ မြင်းစီးထားတာ ဘယ်နှယောက်လဲ။ ဒဏ်ရာရထားတာ ဘယ်နှယောက်လဲ။ တခြားစစ်တပ် တွေကိုရော တွေ့သေးလား။ ဘာအလံတွေ လွှင့်ထူထားလဲ’ တတိယမြောက် နေ့တွင် အာရိယာက ထိုမေးခွန်းများကို သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးနေမိလေသည်။

သူတို့သည် ရွှေစနည်းနည်း၊ ငွေစနည်းနည်းနှင့် ကြေးဒဂါးများ ထည့်ထားသော အိတ်ကြီးတစ်လုံးတို့ကို ရှာတွေ့သည်။ တပ်သားနှစ်ယောက် က ဂေါ်မုတ်နီကျောက်များ စီခြယ်ထားသော သံလက်အိတ်အချို့တစ်ခုကို လုကြရင်း ရန်ဖြစ်ကြသေးသည်။ သခင်ဘားရစ်နှင့်အတူ ဆာလောင်ငတ်မွတ် နေသူ ဆယ်ဦးခန့် ပါလာကြောင်း၊ မြင်းစီးသူရဲကောင်း တစ်ရာခန့်နှင့်အတူ အနောက်ဘက်၊ မြောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက် ဘယ်ဖက်ကိုသွားမှန်း မသိ ကြောင်း၊ လှေတစ်စင်းဖြင့် ရေကန်ကို ဖြတ်ကူးသွားကြောင်း၊ သူတို့အုပ်စုက နွားရိုင်းများလို သန်မာကြောင်း စသဖြင့် ဖော်ထုတ်နိုင်ကြ၏။ တစ်ကလာ၏ စစ်ကြောမေးမြန်းမှုကို အသက်ရှင်လျက် ကျော်ဖြတ်နိုင်သူ လုံးဝမရှိပေ။ အကြံခိုင်ဆုံးလူက နေဝင်ချိန်အထိ တောင့်ခံနိုင်သည်။ သူတို့၏အလောင်းများ ကို ဝံပုလွေစာအဖြစ် ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။

စတင်ချီတက်ကြသောအခါ သူမက ရေပေါ်အက...ကသူ မဟုတ် ကြောင်း အာရိယာ သဘောပေါက်လာသည်။ ဆီရီယိုဖော်ရဲလ်သာဆိုလျှင် သူ့ဓားကို လုယူခံမည် မဟုတ်သလို လက်စိမ်းလွန်မီ အသတ်ခံရတာကိုလည်း ရပ်ကြည့်နေမည် မဟုတ်ပေ။ အဖမ်းခံမည် မဟုတ်သလို စတိုခန်းထဲတွင် တခြားအကျဉ်းသားများလို ထိုင်နေမည်လည်း မဟုတ်ပေ။ ဒိုင်းယားဝံပုလွေ က စတုဂံတို့၏ အမှတ်သင်္ကေတ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အာရိယာက သူ့ကိုယ် သူ သိုးအုပ်ထဲက သိုးပေါက်လေးတစ်ကောင်ပမာ ခံစားနေမိသည်။ အာရိယာ

သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မုန်းတီးမိသလို မလုံမလဲဖြစ်နေကြသည့် ရွာသူရွာသားများကိုလည်း မုန်းတီးမိလေသည်။

လန်နစ်စတာများသည် အဖေ၊ အမေ၊ မိတ်ဆွေ၊ အိမ်၊ မျှော်လင့်ချက်နှင့် သတ္တိများအားလုံးကို ယူဆောင်သွားကြသည်။ တပ်သားတစ်ယောက်က သူမ၏ 'အပ်' ကို ယူထားပြီး နောက်တစ်ယောက်က သစ်သားဓားကို ခွေးနှင့်တိုက်ပြီး ချိုးပစ်လိုက်သည်။ စတိုခန်းက သိပ်မသေးသဖြင့် သူ့ကို ကြည့်မနေလျှင် ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ကျင်ငယ်စွန့်နိုင်သည်။ သူမကတော့ အောင့်နိုင်သလောက် အောင့်ထားသည်။ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး ထောင့်တစ်ထောင့်ကို သွားပြီး လူအများရှေ့တွင်လည်း ဘောင်းဘီလျှောချ၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ကျင်ငယ်စွန့်ရသည်။ ဟော့ပိုင်က မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေတတ်ပြီး အခြားသူများကတော့ အရေးမလုပ်ပေ။ သိုးထီးလေးဖြစ်စေ၊ သိုးမလေးဖြစ်စေ ဆာဂရီဂေါနှင့် သူလူများက အရေးစိုက်မည့်ပုံမပေါ်ပေ။

အကျဉ်းသားများကို စကားကျယ်ကျယ်ပြောခွင့် မပြုထားချေ။ အာရိယာက နှုတ်ခမ်းကွဲပြီးကတည်းက ကောင်းကောင်းမှတ်သွားသော်လည်း အခြားသူများကတော့ သင်ခန်းစာမယူနိုင်သေးပေ။ ကောင်လေးသုံးဦးအနက် တစ်ဦးက သူ့ဖခင်ကို မနားတမ်း အော်ခေါ်နေသဖြင့် ဆူးချွန်တပ်တင်းပုတ်ဖြင့် ရိုက်သတ်ခံခဲ့ရသည်။ သူ့မိခင်က အော်ဟစ် ငိုကြွေးရာ ရပ်ဖိက သူ့ကိုပါ သတ်ပစ်လိုက်သည်။

အာရိယာက သူတို့သေသွားတာကို ထိုင်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သတ္တိပြုလျှင် ဘာကောင်းကျိုးရှိမည်နည်း။ ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသော မိန်းမတစ်ယောက်က မေးခွန်းများကို ရဲရဲဝင့်ဝင့်ဖြေဆိုရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အခြားသူများလို နာကျင်စွာ အော်ညည်းရင်း သေပွဲဝင်ခဲ့ရသည်။ ယခုချီတက်သူများထဲတွင် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသူ တစ်ဦးမှမပါပေ။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသူများ၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသူများသာ ပါဝင်သည်။ အများစုက မိန်းမများ၊ ကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ လူနည်းစု ယောက်ျားသားများတွင် အဘိုးကြီးများနှင့် အလွန်ငယ်ရွယ်သော ကောင်လေးများသာ ပါဝင်သည်။ အရွယ်ကောင်းသူများအားလုံးက ဝံပုလွေစာ၊ ကျီးစာအဖြစ် နေရစ်ခဲ့ရသည်။ ဂန်ဒရီက

mg yoe . com

နွားခေါင်းခမောက်ကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ခဲ့သည်ဟု ပြောခဲ့သောကြောင့် သူ့ကို အသက်ချမ်းသာပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ပန်းပဲဆရာ မဆိုထားနှင့်။ အလုပ်သင်များကပင် တန်ဖိုးရှိလှသည်။

သခင်တိုင်ဝင်းလန်နစ်စတာကို အလုပ်အကျွေးပြုရန် ဟာရင်ဟော သို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု မောင်တိန်က သူတို့ကို ပြောကြားခဲ့သည်။

“မင်းတို့ဟာ သစ္စာဖောက်တွေ၊ ပုန်ကန်သူတွေ ဖြစ်ပေမယ့် သခင်တိုင်ဝင်းက ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး ပေးတဲ့အတွက် မင်းတို့ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ဘုရားတွေကို ကျေးဇူးတင်ကြစမ်း။ မင်းတို့တွေက ထိုက်တန်တာထက် ပိုရထားကြတာ။ အဲ့ဒီတော့ အမိန့်နာခံပြီး အလုပ်အကျွေးပြုရင်း အသက်ရှင်ကြ”

ညအိပ်ချိန်ရောက်သောအခါ အသက်ကြီးကြီးမိန်းမတစ်ယောက်က နောက်တစ်ယောက်အား ပြောပြနေသည်ကို အာရိယာ ကြားသည်။

“သူပြောသလို မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့က သစ္စာဖောက်တာတွေ ပုန်ကန်တာတွေ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး။ တခြားလူတွေသာ သူတို့လိုချင်တာကို ယူသွားကြတာ။ ဒီလူတွေနဲ့ ဘာမှမကွာဘူး”

“သခင်ဘားရစ်က ငါတို့ကို အန္တရာယ်မပေးဘူး။ သူနဲ့ပါလာတဲ့ ဝတ်ရုံနီနဲ့ နတ်ဆရာလေ။ သူက တန်ရာတန်ကြေး ပေးသွားတာပဲ”

သူ့သူငယ်ချင်းက ပြန်ပြောသည်။

“သူက ငါ့ကြက်နှစ်ကောင်အတွက် ဟိုခြစ်ဒီခြစ်ရေးထားတဲ့ စက္ကူနှစ်ရွက် ပေးသွားတယ်။ အဲ့ဒီစက္ကူစုတ်တွေက ကိုက်စားလို့ရလား။ ကြက်ဥ.. ဥပေးနိုင်လို့လား”

ထိုမိန်းမက အစောင့်တပ်သားများကို ချောင်းကြည့်လိုက်ပြီး တံတွေး သုံးကြိမ် ထွေးလိုက်သည်။

“တူလီတွေ အတွက်၊ စတာ့ခ်တွေ အတွက်၊ လန်နစ်စတာတွေ အတွက်”

“ဒါက အပြစ်တွေကို ပေးဆပ်နေရတာပဲ။ ဘုရင်ကြီးသာ သက်ရှိ ထင်ရှားရှိနေရင် ပြည်သူတွေ ဒီလိုဒုက္ခကြုံနေတာကို ထိုင်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“ဘုရင်ရောဘတ်လား”

အာရိယာက မေ့လျော့၍ လွှတ်ခနဲ ပြောမိသွားသည်။

“ဘုရင်အေးရိုးစပေါ့။ သူ့ကို နတ်ဘုရားတွေ ကောင်းချီးပေးပါစေ” သူက ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ အစောင့်တပ်သား တစ်ဦးက သူတို့ကို တိတ်တိတ်နေရန် လာပြောသည်။ ထိုအတွက် သွားတချို့ကို ပေးဆပ်လိုက်ရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် စကားထပ်မပြောတော့ပေ။

ဆာဂရီဂေါက အကျဉ်းသားများနှင့်အတူ ဝက်တစ်ဒါဇင်ခန့်၊ ကြက်များထည့်ထားသည့် လှောင်အိမ်တစ်လုံး၊ ပိန်လှီနေသော နို့စားနွားမ တစ်ကောင်၊ ငါးဆားနယ် တင်ဆောင်ထားသော လှည်းကိုးစီးတို့ကို ယူဆောင်လာသည်။ ဂရီဂေါနှင့် သူ့နောက်လိုက်များက မြင်းကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်ပြီး အကျဉ်းသားအားလုံးက ခြေလျှင်လျှောက်ရသည်။ လမ်းမလျှောက်နိုင်သူများ၊ ထွက်ပြေးရန် ကြံရွယ်သူများကို သတ်ပစ်ကြသည်။ ညဘက်ရောက်လျှင် တပ်သားများသည် မိန်းမများကို ချုံပုတ်များကြားထဲ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ မိန်းမအများစုက မျှော်လင့်နေကြပုံရပြီး လိုလိုလားလား လိုက်သွားကြသည်။ အားလုံးထဲတွင် အချောဆုံးကောင်မလေးက ညစဉ်ညတိုင်း တပ်သားလေးငါးဦး၏ ကာမဆန္ဒကို ဖြည့်စည်းပေးရသည်။ မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး တပ်သားတစ်ဦးကို ကျောက်တုံးဖြင့် ထုသတ်လိုက်ရာ မောင်တိန်က ထိုမိန်းကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ဆွဲရသော သူ့ဓားကြီးဖြင့် အားလုံးရှေ့မှောက်တွင် ခေါင်းဖြတ်သတ်ခဲ့ပြီး

“ဝံပုလွေစားဖို့ ထားခဲ့လိုက်” ဟု မှာကြားခဲ့သည်။ ပြီးနောက် ဓားကိုသန့်စင်ရန် သူ့လက်ထောက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ အာရိယာက ‘အပ်’ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ‘ပိုလီဗာ’ ဟု သူတို့ခေါ်ကြသော ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် စစ်သင်တန်းမှူးက ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ‘သူတို့ယူသွားတာပဲ

ကောင်းတယ်' ဟု အာရိယာက တွေးသည်။ မဟုတ်လျှင် ဆာဂရီဂေါကို သွားထိုးမိလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲပြီး ဝံပုလွေစာ ဖြစ်သွား လိမ့်မည်။

ပိုလီဗာက အခြားသူများလောက် မဆိုးသွမ်းသော်လည်း 'အပ်' ကို အပိုင်စီးထားသည်။ အဖမ်းခံရသည့်ညက လန်နစ်စတာတပ်သားများသည် သူမအဖို့ အမည်မဲ့လူစိမ်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ယခုတော့ သူတို့အားလုံးကို သိလာပြီ။ ဘယ်သူက ပျင်းရိသူ၊ ဘယ်သူက ကြမ်းကြုတ်သူ၊ ဘယ်သူက ဉာဏ်ကောင်းသူ၊ ဘယ်သူက ထုံထိုင်းသူ စသဖြင့် ခွဲခြားနိုင်ပြီ။ 'ရှစ်မောက်' ဟု သူတို့ခေါ်ဆိုကြသော ညစ်တီးညစ်ပတ် ပြောတတ်သည့် တပ်သားဆိုလျှင် ပေါင်မုန့်ထပ်တောင်းပါက ထပ်ပေးတတ်သည်။ ချစ်ဝစ်ခ်နှင့် ရပ်ဖ်တို့ကို သွားတောင်းမိလျှင်တော့ ရိုက်ခံရလိမ့်မည်။

အာရိယာက ကြည့်ရင်း နားထောင်ရင်းနှင့် အာဇာတတို့ကို အရောင်တင်သည်။ ဂန်ဒရီက သူ့နွားခေါင်းခမောက်ကို အရောင်တင်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအခါ ဒန်ဆန်က ထိုခမောက်ကို ဆောင်းထားသည်။ အာရိယာက သူ့ကို မုန်းတီးမိသည်။ 'အပ်' ကို ယူထားသော ပိုလီဗာကို မုန်းတီးမိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ရယ်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်နေသော ချစ်ဝစ်ခ် ကိုလည်း မုန်းတီးမိသည်။ လွန်မီ၏လည်မျိုကို လှုံဖြင့်ထိုးခဲ့သော ရပ်ဖ်ကို ပိုမုန်းသည်။ ထို့အပြင် ရိုရင်ကိုသတ်ခဲ့သော ဆာအမိုရီလော့ချ်၊ ဆီရီယိုကို သတ်ခဲ့သော ဆာမာရင်ထရန်၊ သားသတ်သမား၏သား မိုင်ကာကို သတ်ခဲ့ သော အမဲလိုက်ခွေးကြီး ဆန်ဒေါကလီဂိန်း၊ သူ့ဖခင်၊ ဖက်တီးတွမ်၊ ဒက်စ်မွန် နှင့် အခြားလူများအပြင် ဆန်ဆာ၏ဝံပုလွေ လေဒီကိုပင် သတ်ခဲ့သော ဆာအီလင်ပိန်း၊ ဂျော့ဖရေးနှင့် ဆာဆီတို့ကိုလည်း အလွန်မုန်းသည်။ တစ်ကလာကို မုန်းဖို့ရာ ကြောက်နေသလိုဖြစ်မိသည်။ သူက မေးခွန်းများ မမေးတော့ဘဲ အခြားလူများထက် ပိုတိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် တခြားလူ တစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲနေရာ သူတို့နှင့်အတူ ပါလာတာကိုပင် မကြာ ခဏ မေ့လျော့သွားမိသည်။

အာရိယာက ညစဉ်ညတိုင်း သူတို့နာမည်များကို ရေရွတ်သည်။ ခေါင်းအုံးအိပ်သော ကျောက်တုံးကို တီးတိုးပြောသည်။

“ဆာဂရီဂေါ၊ ဒန်ဆန်၊ ချစ်ဝစ်ခါ၊ ပိုလီဗာ၊ ရပ်ဖိ၊ တစ်ကလာ၊ အမဲလိုက်ခွေးကြီး၊ ဆာအမိုရီ၊ အီလင်ပိန်း၊ ဆာမာရင်၊ ဂျော့ဖရေး၊ ဆာဆီ” ဟု ကြိမ်ဖန်များစွာ ရေရွတ်ရင်း အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားလေသည်။ သူမသည် ဝင်းတားဖဲလ်တွင် ရှိစဉ်အခါတုန်းက မိခင်နှင့် နတ်ဘုရားကျောင်းထဲတွင်လည်းကောင်း၊ ဖခင်နှင့် ဒေဝမြိုင်ထဲတွင်လည်းကောင်း အတူ ဆုတောင်းလေ့ ရှိသည်။ ဟာရင်ဟောသို့သွားရာ လမ်းတလျှောက်တွင် မည်သည့် နတ်ဘုရားမှ မရှိပေ။ ထိုအမည်များကိုသာ မမေ့လျော့အပ်သော ဘုရားစာများပမာ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေတော့သည်။

နေဘက်တိုင်းတွင် ခြေလျှင်ခရီးနှင့်ပြီး ညဘက်တိုင်းတွင် နာမည်များကို ရေရွတ်သည်။ သစ်ပင်များ ကျဲလာပြီး ခပ်နိမ့်နိမ့်တောင်ကုန်းများ၊ ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းများ၊ လယ်ကွင်းများ၊ မီးကျွမ်းကာ မည်းနက်နေသော ခံတပ်များကို ဖြတ်သန်းကြရသည်။ တစ်ရက်တိတိ ခရီးနှင့်ပြီးသော် ရေပြာကန်ကြီးဘေးက ဟာရင်ဟော ရဲတိုက်ကြီး၏ မျှော်စင်များကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

ဟာရင်ဟောတွင် နေထိုင်ရတာက ပိုကောင်းသည်ဟု အကျဉ်းသားများက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြောနေကြသည်။ အာရိယာကတော့ သိပ်မသေချာပေ။ အမယ်အိုကြီးနန်၏ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များကို အမှတ်ရသေးသည်။ ဟာရင်ဟောရဲတိုက်ကြီးကို အကြောက်တရားများဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ဘီလပ်မြေဖျော်စပ်ရာတွင် လူသွေးများကိုပါ ရောစပ်ခဲ့ကြောင်း၊ အေဂွန်၏နဂါးများက ဟာရင်နှင့် သူ့သားများကို ရဲတိုက်အတွင်း မီးလောင် တိုက်သွင်းခဲ့ကြောင်း ကလေးများ သူ့နားကပ်ပြီး နားထောင်စေရန် အသံကို နှိမ့်၍ ပြောပြလေ့ရှိသည်။ အသားမာများတက်ကာ မာကျောနေသော ခြေဖဝါးတို့ဖြင့် လမ်းလျှောက်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားသည်။ ‘သိပ်မလိုတော့ဘူး။ ရဲတိုက်ဆီရောက်ဖို့ မိုင်နည်းနည်းပဲ ဆက်လျှောက်ရတော့မယ်’ သူမက စိတ်ထဲတွင် ပြောသည်။

သို့သော် နှစ်ရက်နီးနီး လမ်းထပ်လျှောက်မှ ရဲတိုက်၏ အနောက်စူးစူးတွင် စခန်းချထားသော သခင်တိုင်ဝင်း၏ တပ်စခန်းဆီ ရောက်လေသည်။ ဟာရင်ဟောက အလွန်ကြီးမားသောကြောင့် မျက်စိမှောက်ကာ

အတော်ဝေးဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဧရာမတံတိုင်းနံရံကြီးများက ကျောက်ထရံကြီးများပမာ ရေပြာကန်နံဘေးတွင် မားမားမတ်မတ် တည်ရှိနေသည်။

အာရိယာသည် ရေစပ်တလျှောက် ပြန့်ကျဲစွာ စခန်းချထားသည့် အနောက်ပိုင်းသားများ၏ ရွက်ဖျင်တဲများထိပ်တွင် လွင့်ထူထားသော အလံများကို မမြင်တွေ့သေးသည့်တိုင် လန်နစ်စတာတပ်၏ အနံ့အသက်များကို ခံစားမိသည်။ အနံ့အရ သခင်တိုင်ဝင်းက ဤနေရာတွင် နည်းနည်းကြာနေပြီဟု သူမ ယူဆမိသည်။ တွင်းအိမ်သာများက ပြည့်လျှံကာ ယင်တလောင်းလောင်း ဖြစ်နေသည်။ ယာယီတပ်စခန်းပတ်လည်တွင် မြေကြီးထဲ ထိုးစိုက်ကာရံထားသော သစ်တုံးချွန်များထိပ်တွင် အစိမ်းရောင် အမွှေးများကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရသည်။

ဟာရင်ဟော၏ ဂိတ်စောင့်အိမ်သည် ဝင်းတားဖဲလ်တော်ဝင်ခန်းမလောက် ထူထည်ကြီးမားသည်။ ကျောက်တုံးများက အရောင် မှေးမှိန်နေသည်။ တံတိုင်းနံရံအနောက်ဘက်တွင် မျှော်စင်ငါးခုကိုသာ တွေ့မြင်ရသည်။ အနိမ့်ဆုံး မျှော်စင်က ဝင်းတားဖဲလ်က အမြင့်ဆုံးမျှော်စင်၏ တစ်ဝက်လောက် မြင့်မားသည်။ ဘုရင်ဟာရင် ပုန်းအောင်းနေသည့်နေရာကို နဂါးမီးမှုတ်စဉ်က ကျောက်တုံးများက ဖယောင်းများပမာ လှေကားများ ပြတင်းပေါက်များမှ အရည်ပျော်ကျလာသည်ဟု အမယ်အိုကြီးနန် ပြောပြဖူးသည်။ ယခုတော့ အာရိယာက ထိုပုံပြင်တို့ကို ယုံမိလေ၏။ ဤမျှော်စင်များက သာမန်မျှော်စင်များနှင့် လုံးဝမတူဘဲ ဖုထစ်အက်ကွဲကာ ပုံသဏ္ဍာန် ပျက်ယွင်းနေသည်။

“ငါ မဝင်ချင်ဘူး။ အထဲမှာ သရဲတွေရှိတယ်”

ဟာရင်ဟောဂိတ်တံခါးကြီး ပွင့်သွားသောအခါ ဟော့ပိုင်က တုန်ယင်စွာ ပြောသည်။

ချစ်ဝစ်ဒ်က သူပြောတာကို ကြားသွားသည်။ သို့သော် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မုန့်ဖုတ်ကောင်လေး၊ ဒါက မင်းရဲ့ရွေးချယ်မှုပဲ။ သရဲတွေဆီ သွားမလား။ သရဲလုပ်မလား”

ဟော့ပိုင်က ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အခြားသူများနှင့် လိုက်
သွားလေသည်။

ရေချိုးဆောင်ထဲရောက်သော် အကျဉ်းသားများသည် အဝတ်များ
ကို ချွတ်ပြီး ရေနွေးပူများဖြည့်ထားသော ဇလုံကြီးထဲတွင် ချေးတွန်းကာ
ရေချိုးသန့်စင်ကြသည်။ ခက်ထန်သော မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်က သူတို့ကို
ကြီးကြပ်သည်။ အသွင်အပြင်ကိုကြည့်ပြီး သူတို့ကို အသစ်ရောက်လာသော
မြည်းများပမာ ဝေဖန်လေသည်။ ရေချိုးပြီးသော အာရ်ယာကို မြင်သောအခါ
အလုပ်သမားခေါင်း ‘အမာဘဲလ်’ က အံ့သြတုန်လှုပ်သွားသည်။ အလုပ်
သမားခေါင်း ‘ဟာရာ’ က သူ့လက်ချောင်းများပေါ်က အသားမာများကို
ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ ‘အပ်’ ဖြင့် နာရီပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ခဲ့ရာမှ ရရှိခဲ့
သော အသားမာများဖြစ်သည်။

“ထောပတ်မွေတာများပြီး အသားမာတွေတောင် တက်နေပြီပဲ။
လယ်သမားသမီး မဟုတ်လား။ သေချာပါတယ်။ ပြဿနာမရှိပါဘူးလေ။
ဘယ်သူမဆို အလုပ်ကြိုးစားရင် ပိုမြင့်တဲ့ အဆင့်တစ်ခုကို တက်လှမ်းနိုင်
တယ်။ ကြိုးကြိုးစားစားမလုပ်ရင်တော့ အရိုက်ခံရမယ်။ မင်းနာမည် ဘယ်လို
ခေါ်တုံး”

အာရ်ယာက နာမည်အမှန်ကို မပြောရဲပေ။ ရိုရင်ပေးခဲ့သည့် ‘အာရီ’
ကလည်း သိပ်မကောင်းပေ။ ထိုနာမည်သည် ယောက်ျားလေးနာမည်
ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ သူမပုံစံက ယောက်ျားလေးနှင့် နည်းနည်းမှမတူချေ။

“ဝီဆဲလ်၊ သမီးကို ဝီဆဲလ်လို့ ခေါ်ကြတယ်”

“နင်နဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ နာမည်ပဲ”

အလုပ်သမားခေါင်း အမီဘဲလ်က နှာမူတ်လိုက်သည်။

“နင့်ဆံပင်က ငှက်သိုက်လိုဖြစ်နေပြီ။ သန်းတွေလည်း တွယ်နေမှာ
ပဲ။ ငါတို့ ညှပ်ပေးမယ်။ ပြီးရင် နင် မီးဖိုချောင်မှာ အလုပ်လုပ်ရမယ်။ ကြားလား”

“မြင်းဖောင်းမှာလုပ်လို့ မရဘူးလား”

အာရ်ယာက မြင်းများကို နှစ်သက်သည်။ မြင်းဖောင်းထဲတွင်
အလုပ်လုပ်ရလျှင် အခွင့်အရေးရသည်နှင့် မြင်းတစ်ကောင်ကိုခိုးပြီး ထွက်ပြေး
နိုင်သည်။

ဟာရာက သူ့ပါးကို ဖြန်းခနဲ ချလိုက်သည်။ ဖူးရောင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းက ထပ်ကွဲသွားသည်။

“နောက်တစ်ခါ လျှာရှည်ရင် ဒီထက်ပိုနာမယ်။ ဒီနေရာမှာ နင့် သဘောအတိုင်း ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး”

အာရိယာက သွေးအရသာကို ခံစားမိသွားသည်။ မျက်လွှာကိုချ၍ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ‘ငါ့မှာသာ အပ်ရှိနေရင် ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး’ သူမ က တိတ်တိတ်တွေးသည်။

“သခင်တိုင်ဝင်းနဲ့ သူ့သူရဲကောင်းတွေမှာ မြင်းထိန်းတွေ၊ လက်ထောက်တွေ ရှိပြီးသား။ နင့်လိုပုံစံမျိုးကို သူတို့ မလိုဘူး။ မီးဖိုချောင် တွေက မြင်းဖောင်းတွေထက်တောင် သန့်ရှင်းသေးတယ်။ မီးဖိုတွေကြားထဲ မှာ နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်လို့ရတယ်။ စားစရာသောက်စရာလည်း အလှုံ့ပယ် ပဲ။ မင်းကိုကြည့်ရတာ ထက်မြက်တဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး။ ဟာရာ၊ ငါတို့ ဒီတစ်ယောက် ကို ဝိစ်ကို ပေးလိုက်မယ်”

“အေး၊ ကောင်းတယ် အမာဘဲလ်”

ဟာရာက ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် မီးခိုးရောင် သိုးမွှေး အကြမ်း ထည်နှင့် သူမနှင့်တော်သော ဖိနပ်တစ်ရုံ ပေးလိုက်သည်။

ဝိစ်သည် နှုတ်ခမ်းဘေးတွင် သွေးစုနာများပေါက်နေသော နှာခေါင်းကြီးကြီး၊ ပုပုဝဝနှင့် ‘ငိုကြွေးသံ မျှော်စင်’ မှ ကြီးကြပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အာရိယာနှင့်အတူ တခြားငါးဦးကိုလည်း သူထံ စေလွှတ်လိုက် သည်။ သူက အာရိယာတို့အားလုံးကို စူးရှသောမျက်လုံးများဖြင့် သေချာ ကြည့်သည်။ မျိုးရိုးမြင့်သူများနှင့် မျက်လုံးချင်းစုံပြီး မကြည့်ရန်၊ စကားသွား မပြောရန်၊ လမ်းမပိတ်မိရန် မှာကြားသည်။

“လန်နစ်စတာတွေက သူတို့အပေါ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အလုပ် အကျွေးပြုရင် ထိုက်တန်တာထက်ပိုအောင် ဂုဏ်ပေးတတ်တယ်။ အဲ့တော့ မခိုမကပ်နဲ့ အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ကြ။ တစ်နေ့ကျရင် ငါ့လိုမျိုး နေရာကောင်းရလိမ့်မယ်။ ငါ့နှာခေါင်းက ဘယ်တော့မှ မလိမ်တတ်ဘူးနော်။ အာခံတာတွေ၊ မောက်မာတာတွေ၊ အမိန့်မနာခံတာတွေကို ကောင်းကောင်း

အနံ့ခံနိုင်တယ်။ အနံ့ရရင်တော့ မလွယ်ဘူးပဲ။ ငါ အနံ့ခံတဲ့အခါ အကြောက်
တရားဆိုတဲ့ အနံ့ကိုပဲ ရချင်တယ်။ ကြားကြလား။”

အခန်း (၂၇)

ဒနဲရစ်

ကာတ်မြို့ကြီး၏ မြို့ရိုးတံတိုင်းများပေါ်တွင် မြို့သားများသည် မောင်းများကို တီးခတ်၍လည်းကောင်း၊ ကြေးတံပိုးခရာများကို မှုတ်၍လည်းကောင်း ဒနဲရစ်တာဂေးရီးယန်းကို ကြိုဆိုနေကြသည်။ ကြေးနီရောင်အကြေးခွံ ချပ်ဝတ်များ၊ ကြေးနီ အစွယ်များနှင့် အနက်ရောင်ငှက်တောင်များပါသော ခမောက်များနှင့် ဂုဏ်ပြုတပ်သားများသည် ပတ္တမြားများ၊ ဂေါ်မုတ်ကျောက်များ စီခြယ်ထားသော ကုန်းနီးတင်ထားသည့် ကုလားအုတ်များကို စီးနင်း၍ မြို့ရိုးအပြင်ဘက် ထွက်လာကြသည်။ ကုလားအုတ်များ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အရောင်အသွေး အင်မတန်စုံလင်သော ဝတ်ရုံများဖြင့် လွှားခြုံထားသည်။

ဗေဇ်တိုလိုရီတွင် ပျက်ပရီးက ဤသို့ပြောခဲ့သည်။

“ကာတ်မြို့ကြီးက အတိတ်ကရှိခဲ့တဲ့ မြို့ကြီးတွေ၊ အခုရှိနေတဲ့ မြို့ကြီးတွေ၊ နောင်ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် မြို့ကြီးတွေ အားလုံးထက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတယ်။ ကာတ်က ကမ္ဘာကြီးရဲ့ဗဟို၊ တောင်ပိုင်းနဲ့ မြောက်ပိုင်းကြားက ဂိတ်တံခါး၊ အရှေ့ပိုင်းနဲ့ အနောက်ပိုင်းရဲ့ ပေါင်းကူးတံတားပေါ့။ ဘယ်လောက်တောင် ရှေးကျလဲဆိုတာ လူသားတွေတောင် မပြောနိုင်ဘူး။ ‘ဉာဏ်ကြီးရှင်

ဆာသို့စ်' ဟာဆိုရင် ကာတ်မြို့ကြီးကို မြင်ပြီးနောက်ပိုင်း စုတ်ချာတဲ့မြို့တွေကို မမြင်ချင်တော့လို့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ဖောက်ထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်”

နတ်ဝိဇ္ဇာကြီး ချဲ့ကားပြောတာကို ဒန်နီသိသော်လည်း ကာတ်မြို့ကြီး ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုများက ငြင်းရက်စရာမရှိပေ။ မြို့ကို တံတိုင်းထူကြီး သုံးထပ်ဖြင့် စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ကာရံထားသည်။ အပြင်ဘက်ဆုံး တံတိုင်းကြီး က ပေသုံးဆယ် မြင့်မားသည်။ အနီရောင်သဲကျောက်များဖြင့် ဆောက်လုပ် ထားပြီး မြွေများ တွားသွားနေပုံ၊ စွန်များ ပျံနေပုံ၊ ငါးများ ရေကူးခတ်နေပုံ၊ ဝံပုလွေများ အမဲလိုက်နေပုံ၊ မြင်းကျားပုံ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဆင်ပုံများကို ခြယ်သထားသည်။ အလယ်တံတိုင်းကြီးက ပေလေးဆယ် မြင့်မားသည်။ မီးခိုးရောင် ဂရင်းနိုတ်ကျောက်သားများဖြင့် ဆောက်လုပ် ထားပြီး စစ်မြင်ကွင်းများဖြစ်သော ဓား၊ လှံ၊ ဒိုင်း၊ မြားတို့ဖြင့် တိုက်ခိုက်နေပုံ၊ ကလေးသူငယ်များ သတ်ဖြတ်ခံနေရပုံ၊ သူရဲကောင်းများ သွေးသံတရဲရဲနှင့် တိုက်ခိုက်နေပုံ၊ လူသေအလောင်းများ ထပ်နေပုံ စသည်တို့ကို ရေးဆွဲထား သည်။ အတွင်းဘက်ဆုံး တံတိုင်းကြီးက ပေငါးဆယ် မြင့်မားသည်။ အနက် ရောင် မာဘဲလ်ကျောက်သားဖြင့် တည်ဆောက်ထားပြီး နံရံပေါ်ရှိ ဆေးရေး ပန်းချီများက ဒန်နီကို ရှက်မိစေ၏။ ‘ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ။ ငါက အပျိုစင် လေး မဟုတ်တော့ဘူးလေ’ ဟု စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်လိုက်ပြီး ရဲရဲကြည့် လိုက်သည်။ နံရံပေါ်တွင် ယောက်ျားများနှင့် မိန်းမများ လိင်ဆက်ဆံနေပုံ၊ အာသာဖြေပေးနေပုံတို့ကို ရေးဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။

အပြင်ဘက်ဆုံး ဂိတ်တံခါးကို ကြေးဘောင်ကွပ်ထားသည်။ အလယ်ဂိတ်တံခါးကို သံဘောင်ကွပ်ထားသည်။ အတွင်းဘက်ဆုံး ဂိတ်တံခါး ကို ရွှေဘောင်ကွပ်ထားသည်။ ဒန်နီ ချဉ်းကပ်လာသည်နှင့် တံခါးများက တစ်ချပ်ချင်းစီ ပွင့်သွားလေသည်။ ငွေရောင်မြင်းမလေးနှင့် မြို့ထဲဝင်သောအခါ ကလေးများက အပြေးအလွှားလာပြီး ဒန်နီလာမည့် လမ်းတလျှောက်တွင် ပန်းကြဲပေးသည်။ ကလေးများက ရွှေရောင်ကြိုးသိုင်း ဖိနပ်များနှင့် တောက်ပ သောအရောင်များကို ဆင်ယင်ထားကြသည်။

ဗေဒနာတို့လိုလိုတွင် ပျောက်ဆုံးနေသော အရောင်အားလုံးကို ဤနေရာ တွင် ပြန်တွေ့ရသည်။ သူမက မြွေနှစ်ကောင်မိတ်လိုက်နေသည့်ပုံ သွန်းလုပ်

ထားသော ကြေးပေါင်းမိုးကြီးအောက်မှ ဖြတ်သွားသည်။ အကြေးခွံများကို ကျောက်စိမ်း၊ မီးတောင်ထွက်ကျောက်၊ နီလာတို့ဖြင့် စီခြယ်ထားသည်။ မျှော်စင်များက ဒန်နီ မြင်ဖူးသမျှ မျှော်စင်များအနက် အရှည်ဆုံးဖြစ်သည်။ လမ်းထောင့်တိုင်းတွင် အနုစိတ်မွမ်းမံထားသော ရေပန်းများကို တွေ့ရသည်။ ထိုရေပန်းများကို ဂရစ်ဖင် (ခြင်္သေ့ကိုယ်၊ လင်းယုန်ခေါင်းနှင့် အတောင်ပံပါသော သတ္တဝါ)၊ မန်တီကိုး (လူမျက်နှာ၊ လည်ဆံမွေးများပါသော ခြင်္သေ့ကိုယ်၊ အဆိပ်ပြင်းသော အမြီးရှည်နှင့် အတောင်ပံပါသော သတ္တဝါ) နှင့် နဂါးပုံစံတို့ ထုဆစ်ထားသည်။

ကာတ်မြို့သူမြို့သားများက လမ်းဘေးကပ်ရပ်ကာ လမ်းရှင်းပေးကြသည်။ ဝရန်တာများမှ စုပြုံကြည့်နေရာ ပြိုကျသွားမလားဟုပင် ထင်ရသည်။ သူတို့၏ အသားရည်က နို့ပမာ ဖြူဖျော့သည်။ လူချမ်းသာဟု ထင်ရသူများသည် လီနင်ထည်၊ ပိုးထည်၊ ကျားသားမွေးတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ မိန်းမများက ရင်သားတစ်ဖက်ဖော်ထားသည့် ဂါဝန်ရှည်များကို ဝတ်ထားကြပြီး ယောက်ျားများက ပုလဲသီထားသည့် ပိုးချည်ဂါဝန်များကို ဝတ်ထားကြသည်။ ဒန်နီက ခြင်္သေ့သားမွေးဝတ်ရုံကို လွှားခြုံထားပြီး အနက်ရောင်နဂါးကို ပခုံးပေါ်တင်ထားသဖြင့် သူတို့ထက်စာလျှင် အရိုင်းဆန်နေသည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ခံစားနေမိသည်။ သူတို့၏အသားရည်ကြောင့် ဒေါသရာဂီများက 'နို့လူသား' များဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ခါးလံဒရိုဂိုက အရှေ့ပိုင်းက မြို့ကြီးများကို တစ်နေ့နေ့တွင် သွားရောက်သိမ်းပိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။ ဒန်နီက သူမ၏သွေးသောက်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူတို့၏ ဗာဒံစေ့သဏ္ဍာန် မျက်လုံးများက ခံစားချက်ကို ကွယ်ဝှက်ထားကြသည်။ 'သူတို့က လုယက်တိုက်ခိုက်ဖို့ပဲ တွေးနေတာလား။ ကာတ်မြို့သားတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ငါတို့ကို အရိုင်းအစိုင်းတွေလို့ မြင်နေမှာပဲ' သူမက တွေးလိုက်သည်။

ပျက်ပရီးက သူမ၏ ခါလေဆာတပ်ငယ်လေးကို ကာတ်မြို့ကြီး၏ ဒဏ္ဍာရီလာ သူရဲကောင်းရုပ်တုများရှိသော မြေကွက်လပ်ကို ဖြတ်သန်း၍ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ အဖြူနှင့် အစိမ်းရောင် မာဘဲလ်ကျောက်သားများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ထိုရုပ်တုကြီးများက သာမန်လူထက် သုံးဆလောက်

ကြီးမားသည်။ အရောင်အသွေးစုံလင်သော ငှက်တစ်ထောင်လောက် နားခိုနေသည့် အမိုးကြီးနှင့် ဈေးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။ ပန်းများက နေရာတိုင်းတွင် ပွင့်လန်းနေ၏။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နတ်ဘုရားများဖန်ဆင်းထားသော အရာမှန်သမျှကို ရောင်းချနေသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် ပစ္စည်းပစ္စယများက စုံလင်လှပေသည်။

မင်းသား ဇာရီဇွန်ဒါဆော့ အနားကပ်လာသောအခါ ငွေရောင်မြင်းမလေးက ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်သွားသည်။ မြင်းများက ကုလားအုတ်များနှင့် အနီးကပ်မနေလိုကြောင်း ဒန်နီ သတိပြုမိသည်။

“ခါလေဆီ နှစ်သက်တဲ့အရာတွေရင် အားမနာတမ်း ပြောပါ။ ဘာမဆို ပိုင်ဆိုင်စေရမယ်”

သူက ကုလားအုတ်ပေါ်မှ လှမ်းပြောသည်။

အပြာရောင်နှုတ်ခမ်းပိုင်ရှင် ပျက်ပရီးက သူမ၏ဘေးတစ်ဖက်မှ ပြောသည်။

“ကာတ်တစ်ခုလုံးက ခါလေဆီရဲ့အပိုင်ပဲ။ ဘာများလိုဦးမလဲကွယ်။ ကျွန်တော်မျိုး ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ ခါလေဆီ။ ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ ‘ထာဝရရှင်သန်ခြင်းအိမ်တော်’ ကိုသာ လိုက်ခဲ့ပါ။ အမှန်တရားနဲ့ ဉာဏ်ပညာကို တိုက်ကျွေးပါမယ်”

“ကျုပ်က ခါလေဆီအတွက် အေးချမ်းသာယာတဲ့ နေရာထိုင်ခင်းစီစဉ်ပေးနိုင်တာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ဖုန်တက်နေတဲ့အိမ်ကြီးကို လိုအပ်သေးလို့လား”

ဇာရီက ပျက်ပရီးကို ပြောသည်။ ထို့နောက် ဒန်နီကို ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆယ့်သုံးဖော်က ခါလေဆီရဲ့လှပတဲ့ ဦးခေါင်းထက်မှာ ကျောက်စိမ်းနက်သရဖူတစ်ခု ဆင်မြန်းပေးပါမယ်”

“ကျွန်မလိုချင်တဲ့အရာက ပင်လယ်ကျဉ်းတစ်ဖက်က ဘုရင့်မြို့တော်မှာရှိတဲ့ အနီရောင်ရဲတိုက်တစ်ခုပါ။ သခင်ပျက်ပရီး”

ထို့နောက် ဒန်နီက ဇာရီဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းသားဇာရီ၊ ကာတ်က လက်ဆောင်တွေဘာတွေများ ပေးချင်တယ်ဆိုရင် သဘောတော့ စစ်သည်တွေပဲပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ရပိုင်ခွင့်ကို ပြန်သိမ်းပိုက်မလို့လေ”

ဒန်နီက နတ်ဝိဇ္ဇာကြီးကို နည်းနည်းလန့်သည်။ စုန်းမကြီး မိရိမဇ်ဒူကြောင့် မှော်ပညာတတ်သူများကို စိုးထိတ်နေမိသည်။

ပျက်ပရီးက အပြာရောင်နှုတ်ခမ်းဖြင့် ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ် ပြုံးပြလိုက်ပြီး ကုလားအုတ်နှင့်အတူ ယိမ်းထိုး၍ အဝေးထွက်သွားလေသည်။

ဇာရီဇွန်ဒါဆော့က ကုလားအုတ်ပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်၍ ဆိုလိုက်သည်။

“ဘုရင်မလေးက အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ဉာဏ်ပညာ ကြီးလှပါတယ်။ ကာတ်မှာ ဆိုရိုးစကားရှိတယ်။ နတ်ဝိဇ္ဇာရဲ့အိမ်က အရိုးတွေနဲ့ မုသားတွေအပေါ် တည်ဆောက်ထားတယ်တဲ့”

“ဒါဆိုရင် လူတွေက ကာတ်က နတ်ဝိဇ္ဇာတွေအကြောင်း ပြောတဲ့အခါ ဘာဖြစ်လို့ တိုးတိုးလေး ပြောကြတာလဲ။ အရှေ့တိုင်းတစ်ခွင်မှာ သူတို့ရဲ့ စွမ်းအားနဲ့ ဉာဏ်ပညာကို ကြည်ညိုလေးစားကြတယ်လေ”

“တစ်ချိန်တုန်းကတော့ တန်ခိုးကြီးခဲ့ကြတယ်။ အခုတော့ သူတို့ရဲ့ အစွမ်းအစကို မြှောက်ပင့်ပြောဆိုကြတဲ့ စစ်သည်အိုကြီးတွေထက် မပိုတော့ဘူး ခါလေဆီရဲ့။ ဂါထာတွေ ရွတ်ဖတ်တယ်။ ‘ညနေခင်းအရိပ်’ ကို သောက်ပြီး သူတို့ရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေကို ပြာနှမ်းနှမ်းဖြစ်အောင် လုပ်ကြတယ်။ အရင်တုန်းက နတ်ဝိဇ္ဇာတွေနဲ့ယှဉ်ရင် သူတို့က ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး။ ပျက်ပရီးပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေက လက်ထဲမှာတင် ဖုန်မှုန့်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်မျိုး သတိပေးတာပါ”

ဇာရီက သူ့ကုလားအုတ်ကို ကြာပွတ်နှင့် အသာတို့၍ အရှိန်တင်လိုက်သည်။

“ကျီးအချင်းချင်း မင်းက ငါ့ထက် ပိုမည်းတယ်လို့ ပြောသလိုပဲ။ ဒီလူတွေနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးမှာနေတာ ကောင်းမယ်နော် ဘုရင်မလေး”

ဆာဂျီရာက သူမ၏ညာဘက်တွင် နေရာပြန်ယူလိုက်သည်။ ပြည်ပြေးသူရဲကောင်းက ကာတ်မြို့ထဲ ဝင်ရောက်စဉ်က ဒေါသရာကီ အဆင် အယင်များကို ချွတ်ပစ်ပြီး ခုနစ်ပြည်ထောင်၏ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင် လိုက်သည်။ အစိမ်းရင့်ရောင် အင်္ကျီပေါ်တွင် မော်မွန်အိမ်တော်၏ ဝက်ဝံကြီး က ခက်ထန်စွာ ရပ်နေသည်။

“ဒီလူတွေက သံပလ္လင်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ကူညီပေးလိမ့်မယ်။ ဇာရိုက ကြွယ်ဝချမ်းသာတယ်။ ပျက်ပရီးက”

“..... စွမ်းအားရှိသယောင် ဆောင်နေတယ်”

ဆာဂျီရာက သူမစကားကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်။ သူက ဈေးထဲက လူအုပ်ကြီးကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာမနေသင့်ဘူး ဘုရင်မလေး။ ဒီနေရာရဲ့အနံ့အသက်ကို ကျွန်တော် သိပ်မကြိုက်ဘူး”

ဒန်နီက ပြုံးပြသည်။

“ကုလားအုတ်တွေကို အနံ့ခံမိလို့ဖြစ်မယ်။ ကျွန်မ အနံ့ခံကြည့်တာ တော့ ကာတ်မြို့သူမြို့သားတွေက နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းပုံပဲ”

“အပုပ်နံ့ကို ဖုံးအုပ်ဖို့အတွက် တစ်ခါတလေ အမွှေးနံ့သာတွေကို သုံးကြတယ်”

‘အို ကျွန်မရဲ့ဝက်ဝံကြီး၊ ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ဘုရင်မ ဖြစ်သလို ရှင့်ရဲ့ ဝက်ဝံပေါက်လေးလည်း ဖြစ်တယ်။ ရှင်ကတော့ ကျွန်မကို အမြဲတမ်း ကာကွယ်ပေးမှာပဲ’ ဒန်နီက တိတ်တိတ်တွေးသည်။ ထိုအတွေးက သူမကို ဘေးကင်းလုံခြုံစေသလို စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်စေသည်။ သူ့ကို ယခင်က ထက် ပိုချစ်ပေးနိုင်လျှင်ကောင်းမည်ဟု ဆန္ဒပြုမိသည်။

ကာတ်တွင် ရှိစဉ်ကာလပတ်လုံး သူ့အိမ်တွင်နေထိုင်ရန် ဇာရိုဖွန်ဒါ ဆော့က ဒန်နီကို ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။ ခမ်းနားကြီးကျယ်မှု တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်ခဲ့သော်လည်း မြို့တစ်မြို့စာလောက်ရှိသော အိမ်ဆောင်ကြီးကိုတော့ စိတ်ကူးမယဉ်မိဖူးပေ။ ပန်းတိုစ်က အီလီရီယို၏ အိမ်ကြီးကို နွားတင်းကုပ် သာသာ ဖြစ်သွားစေသည်ဟု သူမ တွေးသည်။ သူ့အိမ်က ဒန်နီ၏ လူများကို

သာမက မြင်းများကိုပါ သက်တောင့်သက်သာဖြစ်စေမည်ဟု ဇာရိက ကျိန်ပြောခဲ့သည်။ တကယ်လည်း ဟုတ်မှန်၏။ အိမ်ဆောင်တစ်ခြမ်းလုံးကို စိတ်ကြိုက်အသုံးပြုခွင့် ပေးထားသည်။ ကိုယ်ပိုင်ဥယျာဉ်များ၊ မာဘဲလ် ကျောက်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ရေကူးကန်တစ်ခု၊ ရှုခင်းကြည့်နိုင် သည့် မျှော်စင်ရှည်ကြီးတစ်ခုတို့ ပါဝင်သည်။ ကျွန်များက လိုအပ်တာမှန်သမျှ ကို ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်ခန်းဆောင်များတွင် အစိမ်း ရောင် မာဘဲလ်ကြွေပြားများ ခင်းကျင်းထားသည်။ အရောင်အသွေးစုံလင် သော လိုက်ကာစများက လေအဝှေ့တွင် ဖျပ်ခနဲ ဖျပ်ခနဲ လင်းလက်သွား သည်။

“ရှင်က သိပ်ရက်ရောတာပဲ” ဟု ဒန်နီက ဇာရိဇွန်ဒါဆော့ကို ပြောသည်။

“နဂါးတွေရဲ့မိခင်အရှေ့မှာ ဘယ်လိုလက်ဆောင်မျိုးမဆို သေးနပ် သွားတယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် ဒေါင်းတွေ၊ ဘီလုံးငှက်တွေနဲ့ စားတော်ပွဲတည် မယ် ခါလေဆီ။ ကမ္ဘာပေါ်က အလှဆုံးမိန်းမတွေနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ တေးဂီတ တွေကို ခံစားစေမယ်။ ကာတ်မြို့ကြီးရဲ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်တို့ ဆယ့်သုံးဖော် က ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ပါမယ်” ဟု ဇာရိက ပြန်ပြောသည်။ သူပုံစံက အမြဲတစေ နှမ်းလျနေသည်။ ခေါင်းတွင် ဆံပင်မရှိပေ။ ကြီးမားသော နှာခေါင်းပေါ်တွင် ပတ္တမြားများ၊ ကြောင်မျက်ရွဲကျောက်များ၊ ကျောက်စိမ်းများ တပ်ဆင်ထား သည်။

“ကာတ်က ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ လူတွေအားလုံးက ငါ့နဂါးတွေကို လာကြည့်ကြလိမ့်မယ်” ဒန်နီက တွေးခဲ့သည်။ ဇာရိကို သူ၏ဧည့်ဝတ်ကျေပွန် မှုများအတွက် ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ပျက်ပရီးက လည်း ဦးညွတ်အရိအသေပေးပြီး ထွက်ခွာရန် ပြင်လေသည်။ မထွက်ခွာခင်...

“နွေရာသီမှာကျတဲ့ နှင်းလို ကြုံတောင့်ကြုံခဲ တွေဆုံမှုပါပဲ ခါလေ ဆီ” ဟု ပြောပြီး ဒန်နီ၏ ခြေဖမိုးကို အပြာဖျော့ရောင်နှုတ်ခမ်းနှင့် ကုန်းနမ်း လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆီမွေးတစ်ပုလင်းကို လက်ဆောင်ပေးပြီး ထွက်သွား လေသည်။ သူမကိုလာရှာသူ သုံးဦးအနက် နောက်ဆုံးတစ်ဦး ဖြစ်သော အရိပ်သခင်မ ကွိတ်ထံမှ သတိပေးစကားသာ လက်ခံရရှိခဲ့သည်။

“သတိထားပါ”

သစ်ဆေးသုတ်ထားသော မျက်နှာဖုံးအနီနှင့် မိန်းမက ဆိုသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“အားလုံးကို။ သူတို့တွေက ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ပေါက်ဖွားလာတဲ့ အံ့ဖွယ်ကြည့်ဖို့ နေ့ရောညပါ လာကြလိမ့်မယ်။ မြင်ပြီးသွားရင် ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်ကြလိမ့်မယ်။ နဂါးတွေဟာ မီးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ သတ္တဝါတွေ။ မီးက စွမ်းအားပဲ”

ကွိတ် ထွက်သွားပြီးသော် ဆာဂျီရာက ပြောသည်။

“သူပြောတာအမှန်ပဲ ဘုရင်မလေး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကိုလည်း တခြားသူတွေလိုပဲ မယုံကြည်ဘူး”

“ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

ဖာရိုနှင့် ပျက်သည် နဂါးများကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကတိကဝတ်များ ပေးအပ်ခဲ့ပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ သူမ၏ သစ္စာရှိကျေးကျွန်များအဖြစ် သဘောထားခဲ့သည်။ သို့သော် ကွိတ်ကတော့ အဓိပ္ပာယ်မပေါ်လွင်သော စကားတစ်ခွန်းကိုသာ ပြောခဲ့သည်။ ထိုမိန်းမ၏မျက်နှာကို မမြင်ရခြင်းက သူမကို စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်စေသည်။

‘မိရီမစ်ဒူကို မမေ့နဲ့။ သစ္စာဖောက်ခံရတာကို မမေ့နဲ့’ ဟု ဒန်နီက သူ့ကိုယ်သူပြောပြီး သွေးသောက်များဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ငါတို့ ဒီမှာရှိနေတဲ့ အတောအတွင်း ဂရုတစိုက်နေရမယ်။ ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ အိမ်ထဲပေးမဝင်နဲ့။ နဂါးတွေကို အမြဲတမ်း သေချာစောင့်ကြပ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ခါလေဆီ”

အက်ဂိုက ပြောသည်။

“ငါတို့က ကာတ်ကို ပျက်ပရီး ပြသလောက်ပဲ မြင်ခဲ့ရတာ။ ရခါရို... တခြားနေရာတွေကို သွားကြည့်ပြီး ဘာတွေရှိလဲဆိုတာ ပြန်ပြောပါ။ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်တဲ့ လူတချို့ကို ခေါ်သွား။ ပြီးတော့ မိန်းမတွေကို ယောက်ျားတွေ သွားလို့မရတဲ့နေရာတွေကို သွားကြည့်ခိုင်းပါ”

“ကောင်းပါပြီ ခါလေဆီ”

ရခါရိုက ပြောသည်။

“ဆာဂျီရာ ... ဆိပ်ကမ်းတွေကိုရှာပြီး ဘယ်လိုသင်္ဘောတွေ ကပ်ထားတယ်ဆိုတာကို ကြည့်ကြည့်ပါ။ ခုနစ်ပြည်ထောင်က သတင်းမကြား ရတာ နှစ်ဝက်လောက်ရှိပြီ။ နတ်ဘုရားတွေ ဆောင်မလို့ ဝက်စ်တာရော့စ်က ကပ္ပတိန်ကောင်းတစ်ဦးဦးများ ရှိနေမယ်ဆိုရင် သူ့သင်္ဘောနဲ့ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်လို့ရတာပေါ့”

ဆာဂျီရာက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဒါ ကောင်းတဲ့အကြံတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူပုန်ဘုရင်က ဘုရင်မ လေးကို သေချာပေါက် သတ်ပစ်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောပြီး ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထား သော ဓားကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နေရာက ဘုရင်မလေးရဲ့နံဘေးမှာ”

“ကျွန်မကို ဂျီဂို စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်။ ရှင်က ကျွန်မရဲ့ သွေးသောက်တွေထက် ဘာသာစကား ပိုတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဒေါသရာကီ တွေက ပင်လယ်ဆို ကြောက်ကြတယ်လေ။ ဒီတာဝန်ကို ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ဆောင်ရွက်နိုင်တာ။ ဆိပ်ကမ်းကိုသွားပြီး သင်္ဘောသားတွေနဲ့ စကားပြော ကြည့်ပါ။ သူတို့ ဘယ်ကလာတာလဲ။ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ။ သူတို့ရဲ့ကပ္ပတိန် တွေက ဘယ်လိုမျိုးလဲဆိုတာ မေးမြန်းကြည့်ပါ”

ဆာဂျီရာက တုံ့ဆိုင်းစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါ ဘုရင်မလေး”

ယောက်ျားအားလုံး ထွက်ခွာသွားကြသောအခါ အစေခံမလေးများ က သူမ လမ်းခရီးတလျှောက် ဝတ်ဆင်လာခဲ့သော ညစ်ပတ်ပေစွန်းနေသည့် အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။ ဒန်နီက ဆင်ဝင်အရိပ်အောက်ရှိ မာဘဲလ်ကျောက်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ရေကန်လေးထဲ ဆင်းလိုက်သည်။ ရေက အလွန်အေးမြသည်။ ရွှေငါးသေးသေးလေးများက သူမအရေပြားကို လာစုပ်ကြသဖြင့် တခစ်ခစ်ရယ်မိလေသည်။ ပထမတော့ ယားကျိကျိဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း နေသားကျသွားသည်။ ဤနေရာတွင်

ဆန္ဒရှိသရွေ့ နေနိုင်သည့်အကြောင်းကို မျက်လုံးများမှိတ်ပြီး တွေးရသည်မှာ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းလှသည်။ အော့ဂ်၏ ရဲတိုက်နီထဲတွင်ရော ဒီလို ရေကန်မျိုး၊ လာဗင်ဒါပန်းခင်းများ၊ ပူဒီနာပင်များရှိသော သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်နေသည့် ဒီလိုဥယျာဉ်မျိုး ရှိသလောဟု တွေးတောမိသည်။ ‘ရှိကိုရှိလိမ့်မယ်။ ဗစ်စရီ အမြဲပြောခဲ့တာပဲ။ ခုနစ်ပြည်ထောင်က ကမ္ဘာပေါ်က တိုင်းပြည်တွေ အားလုံးထက် အလှဆုံးဆိုတာ’ ဒနဲရစ်က သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည်။

အိမ်အကြောင်း တွေးလိုက်တိုင်း သူမစိတ်ထဲ စိုးရိမ်ပူပန်မိသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေလျှင် ခါလေဆာတပ်ကြီးကို ဦးဆောင်၍ သူတို့ပြောကြသည့် အဆိပ်သင့်ရေများကို ဖြတ်ကျော်ပြီး သူမ၏ရန်သူများကို တိုက်ထုတ်ပေးလိမ့်မည်။ သို့သော် သူ့အင်အားများ ပျက်သုဉ်းသွားလေပြီ။ သူမကို အသက်နှင့်လဲကာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးမည့် တိုက်ရည်ခိုက်ရည် အထူးကောင်းမွန်သော သွေးသောက်များသာ ကျန်တော့သည်။ ဒေါသရာဂီများသည် မြို့များ၊ တိုင်းပြည်များကို ဝင်တိုက်သည့်အခါ ရွှေငွေရတနာများကို လုယက်၊ မိန်းမများကို မုဒိန်းကျင့်၊ မလိုချင်သည့်အရာများကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးကာ ထားရစ်ခဲ့ကြသည်။ သိမ်းပိုက်ပြီးသည့် နေရာဒေသကို ဘယ်သောအခါမှ မအုပ်ချုပ်ပေ။ ဒန်နီက ဘုရင့်မြို့တော်ကို တစ္ဆေသရဲများ အုပ်ချုပ်မည့် ပြာပုံကြီး မဖြစ်စေလိုပေ။ ‘ငါ့ရဲတိုင်းပြည်ကို လူချမ်းသာတွေ၊ လူဝကြီးတွေ၊ ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမပျိုတွေ၊ ရယ်မောဆော့ကစားနေတဲ့ ကလေးတွေနဲ့ သာယာဝပြောစေချင်တယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေက ငါ့ကို မြင်တာနဲ့ ပြုံးရယ်နေရမယ်။ ငါ့အဖေကိုမြင်ရင် ပြုံးရယ်ကြတယ်လို့ ဗစ်စရီ ပြောပြဖူးတယ်’ သူမက တွေးသည်။

ထိုအရာများအတွက် ပထမဦးဆုံး ဝက်စ်တာရော့စ်ကို သိမ်းပိုက်ရမည်။ ‘သူပုန်ဘုရင်က ဘုရင်မလေးကို သေချာပေါက် သတ်ပစ်လိမ့်မယ်’ ဟု ဆာဂျီရာ ပြောခဲ့သည်ကို ပြန်တွေးမိသည်။ ရောဘတ်ဘာရာသီယွန်က ရဲရင့်လှသော သူ့အစ်ကို ရေဂါကို သတ်ပစ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို အဆိပ်ခပ်သတ်ရန် လူတစ်ဦးကို စေလွှတ်ခဲ့သည်။ စစ်ကို အရာအားလုံးထက် ချစ်မြတ်နိုးသော ရောဘတ်က နွားသိုးတစ်ကောင်လို သန်မာပြီး တိုက်ပွဲများတွင် အကြောက်တရားကင်းမဲ့စွာ တိုက်ခိုက်သည်ဟု လူအများ ပြောကြသည်။ သူနှင့်အတူ

mgjoe.com

ရပ်တည်သော အရှင်သခင်များဖြစ်သည့် ရေခဲနှလုံးသားနှင့် အက်ဒဒ်စတာ့ခ်၊ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော၊ အာဏာရှိသော၊ ကတိမတည်သော လန်နစ်စတာများကို ‘သူပုန်ဘုရင်ရဲနောက်ဆွဲခွေး’ များဟု ဗစ်စရီက နာမည် ပေးခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့သော လူများကို မည်သည့်အင်အားနှင့် တွန်းလှန်နိုင်မည် နည်း။ ခါးလံဒရိုကို အသက်ရှိစဉ်က လူများသည် သူ့အမျက်ဒေါသမှ ကင်းလွတ် နိုင်ရန် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ဆက်သကြသည်။ မဆက်သပါက သူတို့၏ မြို့ရွာများ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ၊ ဇနီးမယားများကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမည်။ သူ့ခါလေဆာက တိုင်းတာလိုမရအောင် အင်အားကြီးမားသော်လည်း သူမ၏ ခါလေဆာက လက်တစ်ဆုပ်စာသာ ရှိသည်။ ကြွယ်ဝခွန်နောက်ကို စလိုက် ကတည်းက သူမ၏လူများက သူမအနောက် လိုက်ခဲ့ကြသည်။ အဆိပ်သင့်ရေ များကို ဖြတ်သန်းလျှင်လည်း လိုက်ကြလိမ့်မည်။ အရေအတွက်က လုံးဝ မလုံ လောက်ချေ။ စစ်မှန်သောရှင်ဘုရင်အတွက် တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ခုလုံး ထကြွလာ လိမ့်မည်ဟု ဗစ်စရီက ယုံကြည်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဗစ်စရီက အရူးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ရူးနှမ်းသည့်စကားများကို အရူးများသာ ယုံကြည်ကြသည်။

ထိုအတွေးများက သူမကို သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။ ရေများက ရုတ်တရက် အေးလာသည်ဟု ခံစားမိသည်။ ဒန်နီက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ရေကန်ထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။

“အိရီ ... ဂျစ်ဒွီ ... လာပါဦး”

အစေခံမလေးများက သူမကိုယ်ပေါ်က ရေများကို ခြောက်သွေ့ သွားအောင် သုတ်ပေးပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုးချည်ဝတ်ရုံတစ်ခုဖြင့် လွှားခြုံပေး လိုက်သည်။ ဒန်နီက သူမကို ကာတိမြို့ဆီခေါ်ဆောင်လာသော လူသုံးယောက် အကြောင်းကို တွေးမိလေသည်။ ‘သွေးထွက်နေတဲ့ကြွယ်က ငါ့ကို ဒီနေရာထိ လမ်းပြခေါ်ဆောင်လာတာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမယ်။ ငါလိုအပ်နေတဲ့ အရာကို ရှာဖွေရမယ်။ ဦးနှောက်ကိုသုံးပြီး ထောင်ချောက်တွေကို ရှောင်ရှား ရမယ်။ နတ်ဘုရားတွေသာ ငါ့ကို ခုနစ်ပြည်ထောင်ကို သိမ်းပိုက်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုရင် ငါ့ကို ကူညီမှာပဲ။ နိမိတ်လက္ခဏာတစ်ခုခု ပြမှာပဲ’

သိပ်မကြာခင် နေဝင်တော့မည်။ ဆာဂျီရာက လူစိမ်းတစ်ဦးနှင့် အတူ ပြန်ရောက်လာကြောင်း အိရီ လာပြောသည့်အချိန်တွင် ဒန်နီက နဂါး များကို အစာကျွေးနေသည်။

“နှစ်ယောက်စလုံးကို အထဲဝင်ခိုင်းလိုက်ပါ”

ဒန်နီက သိချင်စိတ်ပြင်းပြစွာ ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ဝင်ရောက်လာသောအခါ ဒန်နီက ကူရှင်များပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ နဂါးသုံးကောင်က သူမအနားတွင် ရှိနေသည်။ ဆာဂျီရာ ခေါ်လာသည့်လူက အဝါရောင်ငှက်မွေးများ ထိုးထားသော အစိမ်းရောင် ဝတ်ရုံကို လွှားခြုံထားသည်။ သူ့အသားရည်က အရောင်တင်ထားသော ဂျက်ကျောက်ပမာ မည်းနက်၏။

“ကျွန်တော် ‘တောလ်ထရီးမြို့’ က လာခဲ့တဲ့ ‘စင်နာမွန်ဝင်း’ သဘော ရဲကပ္ပတိန် ‘ကူဟူရူမို’ ကို ခေါ်လာပါတယ်”

ဆာဂျီရာက ပြောပြသည်။

လူမည်းက မြေပြင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်လိုက်သည်။

“ခုလိုဆုံတွေ့ခွင့်ရတာ ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူမိပါတယ် ဘုရင်မ”

သူက လွတ်လပ်မြို့ကြီးကိုးမြို့တွင် အသုံးပြုသော ဗလေရီယန် ဘာသာစကားဖြင့် ပြောသည်။ နွေဦးသမယကျွန်းတွင် အသုံးပြုသော မိခင် ဘာသာစကားဖြင့် မပြောပေ။

“ကျွန်မလည်း ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူမိပါတယ် ကူဟူရူမို။ ရှင်က နွေဦး သမယကျွန်းက လာခဲ့တာလား”

ဒန်နီကလည်း တူညီသောဘာသာစကားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရင်မ။ ပြီးခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်တုန်းက အိုးလ်တောင်းကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီကနေ ဘုရင်မအတွက် အံ့ဩ စရာကောင်းတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုကို ယူဆောင်လာခဲ့ပါတယ်”

“လက်ဆောင်လား”

“သတင်းလက်ဆောင်ပါ။ နဂါးတို့ရဲ့မိခင်။ ကျွန်တော်မျိုး မှန်ရာကို လျှောက်တင်တာပါ။ ရောဘတ်ဘာရာသီယွန် သေသွားပြီခင်ဗျ”

အပြင်ဘက်တွင် နေဝင်သွားသည့်တိုင် ဒန်နီ၏ နှလုံးသားထဲတွင် နေတစ်စင်း ထွက်လာလေသည်။

“သေသွားပြီလား။ သေချာရဲ့လား။ သူပုန်ဘုရင် တကယ်သေသွား တာလား။”

သူမပေါင်ပေါ်ရှိ အနက်ရောင်နဂါး ဒရီဂွန်က အရောင်ဖျော့သော မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“အိုးလ်တောင်း၊ ဒွန်း၊ လိစ်နဲ့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ကမ်းကပ်တဲ့ ဆိပ်ကမ်းတိုင်းမှာ ပြောနေကြတယ်”

‘သူက ငါ့ကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ငါက ရှင်နေတယ်။ သူက သေသွားပြီ ဒန်နီက တွေးသည်။ နို့နှစ်ရောင်နဂါး ဗစ်စရီယွန်က သူမပခုံးပေါ် တွင် အတောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသည်။

“သူက ဘယ်လိုသေသွားတာလဲ”

“ဘုရင့်သစ်တောထဲမှာ အမဲလိုက်နေတုန်း တောဝက်အပက်ခံ လိုက်ရတယ်လို့ အိုးလ်တောင်းမှာ ပြောနေကြတယ်။ တချို့က သူ့မိဖုရား ပြန်သစ္စာဖောက်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ တချို့တွေက သူ့ညီတွေနဲ့ သူ့ လက်ထောက် သခင်စတုန် သစ္စာဖောက်တယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်။ သေချာတာကတော့ ဘုရင်ရောဘတ်က သေပြီးလို့ မြေကြီးထဲရောက်နေပြီ ဆိုတာပဲ”

ဒန်နီက ရောဘတ်ဘာရာသီယွန်၏ မျက်နှာကို မမြင်ဖူးသော်ငြား လည်း သူ့အကြောင်း မစဉ်းစားသည့်နေ့ဟူ၍ လုံးဝမရှိပေ။ မွေးကင်းစ အရွယ်တည်းက သူ့အရိပ်က စိုးမိုးနေခဲ့သည်။ ယခုအခါ လူမည်းသူစိမ်းက ထိုအရိပ်ကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီ။

“ကောင်လေးက သံပလ္လင်ပေါ် ထိုင်နေတယ်တဲ့”

ဆာဂျီရာက ဝင်ပြောသည်။

“ဘုရင်ဂျော့ဖရေးက အမည်ခံပဲ။ တကယ်တမ်းက လန်နစ်စတာ တွေ အုပ်ချုပ်နေတာ။ ရောဘတ်ရဲညီတွေက မြို့တော်ကနေ ထွက်ပြေးသွား ကြပြီ။ သူတို့က ထီးနန်းသိမ်းပိုက်ဖို့ ကြံရွယ်သေးတယ်လို့ ပြောကြတယ်။